

ГЛЕН КУПЪР ЩЕ ДОЙДЕ ДЯВОЛЪТ

Превод от английски: Мария Панева, 2013

chitanka.info

„Звездите бързат, времето
тече,
часовникът дванайсет ще
удари,
ще дойде дяволът — и ад ме
чака.“

Кристоф
ър Марлоу,
„Доктор
Фауст“^[1]

ПРОЛОГ

Рим, 1139 г.

Не спусна завесите, за да вижда нощното небе, но прозорецът му гледаше на запад, а на него му трябваше изток.

Палацо Апостолико Латеранензе, както го наричаха римляните, беше огромен — със сигурност най-голямата и най-разкошна сграда, която беше виждал. Родният му език беше ирландски и по тези места беше безполезен. Разговорният латински не му се удаваше, така че по време на посещението си и той, и домакините му куцукаха на английски. На английски това беше Латеранският дворец, резиденцията на папата.

Бавно отметна тънкото одеяло и затърси сандалите си в мрака. Беше си легнал с простото монашеско расо, което носеше въпреки правото си на по-пищни одежди. Той беше Маел Маедок Уа Моргаир — на английски Малахия, епископ на Даун, и тук беше гост на папа Инокентий II.

Пътуването от Ирландия беше дълго и тежко, беше го превело през дивите земи на Шотландия, Англия и Франция. Беше му отнело цялото лято и сега, в края на септември, студът вече хапеше във въздуха. Във Франция беше отседнал за малко при уважавания църковен учен Бернар от Клерво, човек, чийто интелект несъмнено можеше да се мери с неговия. Но беше измамил Бернар с престорената си набожност и искреност. Беше ги измамил всичките.

Килята на Малахия в спалното отделение за гости беше далеч от великолепните зали на папата с високите им тавани. Той беше в Рим от две седмици и беше видял стареца само два пъти: първия път на формална аудиенция в личните му покои, а втория — като част от антуража, за да се запознае с лелеяното начинание на понтифекса — възстановяването на любимата му църква, древната Санта Мария в Трастевере. Колко ли още щеше да чака да го повикат отново, за да свърши главната си работа — да ходатайства пред Инокентий да му предаде папията за престолите (престолите на църковните власти) на

Арма и Кашел? Но това не беше важно. Жизненоважно обаче беше, че бе успял да е в Рим на двацет и четвъртия ден от септември в лето 1139-о и че приближаваше полунощ.

Тръгна внимателно по дългите голи коридори, като се мъчеше да нагоди очите си към тъмнината. Представяше си, че е хлъзгава нощна твар, която безшумно се плъзга из спящия дворец.

„Те нямат представа кой съм.

Те нямат представа какво съм.

А преглътнаха цялата история и ми позволиха да се промъкна в лоното им!“

Към покрива водеше стълбище. Малахия го беше виждал, но никога не се беше качвал по него. Можеше само да се надява, че ще успее да излезе безпрепятствено.

Когато стъпалата свършиха, той извади желязната кука и натисна с рамо тежкия капак, докато той не поддаде и не се отвори навън. Покривът беше стръмен и се налагаше много да внимава къде стъпва. За по-сигурно събу сандалите си. Керемидите бяха студени и гладки под стъпалата му. Не посмя да хвърли поглед към източното небе, докато не опря гръб в най-близкия комин и не запъна петите си в керемидите.

Чак тогава отправи взор към небесата. Над огромния дремещ Рим безоблачната черна небесна твърд беше свършена. И точно както той знаеше, че ще бъде, лунното затъмнение вече беше започнало.

Беше изучавал картите години наред.

Също като великите астролози преди него, като Балбил от древния Рим, Малахия беше майстор на небесата, но се съмняваше, че който и да било от предшествениците му е имал възможност като тази. Колко пагубно, колко катастрофално щеше да е, ако небето беше облачно.

Трябваше да види луната със собствените си очи!

В точния момент, когато трябваше да преброи звездите!

Пълните лунни затъмнения бяха редки, но нима някога беше имало такова като тази нощ?

Тази нощ луната беше в Риби, тяхното свещено съзвездие.

И тъкмо беше завършила деветнайсетгодишния си цикъл, потъвайки за пореден път под еклиптиката на Слънцето към южната

точка, най-отдалечената точка — Опашката на Дявола, както я наричаха астролозите.

Такова струпване на небесни явления вероятно не се беше случвало никога и нямаше да се случи никога вече! Това беше нощ, пълна със славни знамения. Нощ, в която човек като Малахия можеше да направи могъщо пророчество.

Сега трябваше само да чака.

Щеше да мине почти час, докато златната луна се хлъзне в чернотата — невидим великан щеше да отхапва хапка по хапка от светлика ѝ.

Когато моментът настъпеше, Малахия трябваше да е готов, умът му трябваше да е свободен от други мисли. Мехурът го наболяваше, така че той повдигна расото си и се облекчи — гледаше развеселено как урината му се стича по покрива в градината на папата. Жалко, че старият негодник не стоеше отдолу с вдигнато лице и отворена уста.

Затъмнението стигна първата си четвърт, после половина, после три четвърти. Той почти не усещаше нощния хлад. Когато и последната светлина на луната се скри, изведнъж се появи полусянка, плътна и кехлибарена. И тогава Малахия видя това, което чакаше. През полусянката ярко светеха звезди. Нито малко, нито прекалено много.

Щеше да има време да ги преброи и да ги провери пак, преди полусянката да изчезне.

Десет.

Петдесет.

Осемдесет.

Сто.

Сто и дванайсет!

Отбеляза си го наум и повтори упражнението.

Да, сто и дванайсет.

Затъмнението започна да преминава и полусянката се разпадна.

Малахия внимателно се спусна към капандурата, слезе по стълбата и тръгна към стаята си: не искаше да губи нито миг.

Запали свещ и топна перото в мастилницата. Започна да пише колкото можеше по-бързо. Щеше да пише цяла нощ, чак до развиделяване. Виждаше го ясно също като звездите, ярко запечатани в окото на съзнанието му.

Тук, в Латеранския дворец, тук, в Рим, тук, в лоното на християнството, в дома на великия враг на неговия вид, Малахия получи ясно и сигурно видение за бъдещето.

Щеше да има още сто и дванайсетима папи. Сто и дванайсетима папи до края на Църквата. И до края на света, какъвто го познаваха хората.

[1] Тук и нататък стиховете от „Доктор Фауст“ се цитират в превод на Александър Шурбанов — Б.пр. ↑

1.

Рим, 2000 г.

— Какво иска К? — попита мъжът. Беше седнал и нервно барабанеше с дебелия си пръст по дървените странични облегалки на стола.

Въпреки че връзката беше прекъснала, другият мъж все още държеше слушалката. Остави я на вилката и изчака един автобус на градския транспорт да мине под прозореца им и дразнещият му грохот да затихне.

— Искате да я убиете.

— Тогава ще я убиете. Знаем къде живее. Знаем къде работи.

— Искате да го направим тази вечер.

Седналият мъж запали цигара със златна запалка. На нея имаше надпис „На Алдо от К“.

— Предпочитам по-добро планиране.

— Разбира се. Аз също.

— Не те чух да възразяваш.

— Това не беше някой от хората му. Беше К!

Седналият мъж изненадано се наведе напред и издиша облак дим, който се понесе във въздуха и се сля с бензиновите газове, които долитаха от улицата.

— Обади ти се е лично?

— Не се ли сети от начина, по който говорех?

Вторият мъж дръпна от цигарата си толкова силно, че димът проникна до дъното на дробовете му. Когато издиша, каза:

— Значи тази вечер тя ще умре.

Елизабета Челестино беше смаяна от собствените си сълзи. Кога беше плакала за последен път?

Отговорът я връхлетя в кисел прилив на спомени.

Когато майка ѝ умря. В болницата, на бдението, на погребението и дни наред след това се беше молила сълзите да спрат и те спряха. Въпреки че беше още малка, тя ненавиждаше мокрите очи и набраздените от сълзи бузи, ужасните спазми в гърдите, липсата на контрол над тялото и се беше зарекла да пропъди изблиците от този род.

Но сега усети солените сълзи да парят очите ѝ. Беше ядосана на себе си. Как можеше да сравнява тези отдалечени във времето събития — смъртта на майка си и този имейл от професор Де Стефано?

И все пак беше твърдо решена да се изправи пред него, да го накара да размисли, да преобърне ситуацията. В пантеона на Римския университет Де Стефано беше бог, а тя, простата студентка, беше молителка. Но още от детството си Елизабета притежаваше упорита решителност и често постигаше своето, като обсипваше опонента си с канонада аргументи, а после печелеше битката с няколко залпа интелигентност. През годините мнозина бяха отстъпвали — приятели, учители, един-два пъти дори гениалният ѝ баща.

Докато чакаше пред кабинета на Де Стефано в катедрата по археология и античност в бездушната фашистка по стил сграда на хуманитарния факултет, Елизабета възвърна самообладанието си. Мръкваше се и беше необичайно студено. Парното не топлеше особено и тя беше завила голите си крака с палтото в скута си. Пълните с книги коридори на катедрата пустееха, томовете бяха заключени зад витрините на библиотеките. Флуоресцентната лампа хвърляше бяла ивица на покрития със сиви плочки под. Само една врата беше отворена — водеше в претъпкания кабинет, който тя делеше с още трима докторанти, но не искаше да чака там. Искаше Де Стефано да я види веднага щом завие зад ъгъла, така че бе седнала на една от твърдите скамейки, на които студентите чакаха преподавателите си.

Той я караше да чака. Почти никога не идваше навреме. Дали така показваше положението си на тотемен стълб, или просто не можеше да си организира времето, не беше сигурна. При все това той винаги се извиняваше както трябва и сега, когато най-накрая дойде, забързан, започна да ръси самообвинения и бързичко отключи вратата на кабинета си.

— Седни, седни. Задържаха ме. Срещата ми се проточи, а движението беше ужасно.

— Разбирам — каза спокойно Елизабета. — Благодаря ви, че се върнахте, за да говорите с мен.

— Да, разбира се. Знам, че си разстроена. Трудно е, но смятам, че това са важни уроци, които в бъдеще само ще помогнат на кариерата ти.

Де Стефано закачи шлифера си и седна на стола зад бюрото си.

Тя беше репетирала речта наум и сега сцената беше нейна:

— Но, професоре, ето какво не разбирам. Вие подкрепяхте работата ми от мига, в който ви показах първите снимки от „Свети Каликст“. Дойдохте с мен да видите щетите от пропадането, срутената стена, градежа от първи век, символите на мазилката. Съгласихте се с мен, че са уникални за катакомбите. Съгласихте се, че астрологическата символика е безпрецедентна. Подкрепихте проучванията ми. Подкрепихте публикацията. Подкрепихте продължаването на разкопките. Какво стана?

Де Стефано почеса късо подстриганата си коса.

— Виж, Елизабета, ти си наясно с протокола. Катакомбите са под контрола на Папската комисия за свещена археология. Аз съм член на тази комисия. Всички чернови за публикации трябва да минат през тях. За съжаление твоята е отхвърлена и молбата ти за финансиране на продължаването на разкопките също не е одобрена. Но ето каква е добрата новина — сега ти си много известна. Никой не критикува ерудицията ти. Това е само в твоя полза. Трябва ти единствено търпение.

Тя се облегна на стола и страните ѝ почервенияха от гняв.

— Защо е отхвърлена? Не ми казахте причината.

— Разговарях с архиепископ Луонго днес следобед и му зададох същия въпрос. Той ми каза, че по тяхно мнение тезата била твърде спекулативна и предварителна, че всяко публично оповестяване на находките би се нуждало от допълнителни проучвания и контекстуален анализ.

— Това не е ли аргумент галерията да се разшири още на запад? Убедена съм, също като вас, че пропадането разкри ранен колумбарий от императорската епоха. Символите са уникални и сочат към

непозната до момента секта. Мога да постигна невероятен напредък със скромна субсидия.

— За комисията това е изключено. Те няма да подкрепят разкопаване отвъд познатите граници на катакомбата. Тревожат ги по-сериозни проблеми на архитектурната стабилност. Разкопките биха могли да доведат до още срутвания и да се получи ефект на доминото, който да доведе обратно до сърцето на „Свети Каликст“. Решението е стигнало чак до кардинал Джаконе.

— Мога да го направя безопасно! Консултирах се с инженери. А освен това — то е предхристиянско! Дори не би трябвало да е работа на Ватикана.

— Точно ти не бива да си наивна за тези неща. — Де Стефано цъкна с език. — Знаеш, че целият комплекс е под юрисдикцията на комисията.

— Но, професоре, и вие сте в комисията. Къде отиде вашият глас?

— О, наложи се да се оттегля, защото съм съавтор на доклада. Нямах глас.

Елизабета тъжно поклати глава.

— И значи това е? Няма шанс за обжалване?

Де Стефано отговори само с жест — разпери ръце. В погледа му се четеше съжаление.

— Това щеше да е дисертацията ми. Сега какво? Спрях всичката си друга работа и се зарових в римската астрология. Посветих на това повече от година. Отговорите на въпросите ми се намират от другата страна на една гипсова стена.

Де Стефано си пое дълбоко дъх, сякаш се канеше да каже още нещо. И когато го каза, тя се смая още повече.

— Елизабета, трябва да ти кажа още нещо. Зная, че ще ти дойде малко неочаквано, за което се извинявам, но напускам „Сапиенца“, и то веднага. Предложиха ми рядък пост в комисията, ще стана първият светски вицепрезидент в историята ѝ. Това е работата на мечтите ми и, честно казано, глупостите, които трябва да търпя в университета, са ми дошли до гуша. Ще говоря с професор Риналди. Мисля, че той ще е добър научен ръководител. Знам, че графикът му е препълнен, но ще го убедя да те поеме. Ти ще се справиш.

Елизабета погледна сгърченото му от вина лице и реши, че няма какво да каже. Успя само да прошепне:

— Боже Господи!

След час седеше унило на бюрото си, отпуснала ръце в скута си. Беше с гръб към вратата и гледаше втренчено през тъмния прозорец празния паркинг зад факултета по литература и философия.

Двамата се прокраднаха с обувките си с каучукови подметки и влязоха незабелязани в кабинета.

Задържаха дъха си, за да не чуе как въздухът излиза през ноздрите им.

Единият протегна ръка...

Изведнъж някой сложи ръка на рамото ѝ.

Елизабета изписка.

— Здравсти, хубавице! Да не те уплашихме?

Тя се завъртя със стола, без да знае дали да изпита облекчение, или гняв при вида на двамата униформени полицаи.

— Марко! Прасе такова!

Той не беше прасе, естествено — беше висок и красив, нейният Марко.

— Не ми се сърди. Идеята беше на Дзадзо.

Дзадзо подскачаше като дете, замаян от успеха си, коженият кобур го тупкаше по бедрото. Още откакто беше съвсем малка, той си умираше да я плаши и да я кара да реве. Винаги кроеше нещо, винаги замисляше някоя пакост, устата му не спираше да мели, така че детският му прякор Дзадзо — от „тихо, млъквай“ — му се беше лепнал завинаги.

— Много ти благодаря, Дзадзо — саркастично каза Елизабета. — Точно това ми трябваше тази вечер.

— Не мина ли добре? — попита Марко.

— Пълен ужас — каза тя. — Пълен.

— Ще ми разкажеш на вечеря — каза Марко.

— Не сте ли на работа?

— Той не е — каза Дзадзо. — аз ще блъскам извънредно. Нямам си гадже да ме храни.

— Ако имаше, щеше много да ми е жал за нея — каза Елизабета.

Пригответяха се да се сблъскат с пронизващия вятър навън. Марко закопча цивилното си палто, за да скрие колосаната си синя риза и белия колан за пистолета. Когато не беше на работа, не обичаше да изглежда като ченге, особено в университетското градче. На Дзадзо не му пукаше. Сестра им Микаела казваше, че толкова много му харесвало в полицията, че сигурно спял с униформа.

Навън всичко се движеше и плющеше на вятъра, с изключение на огромната бронзова статуя на Минерва, богинята — дева на мъдростта, която се извисяваше над осветеното от луната езеро.

Патрулната кола на Дзадзо беше паркирана до стълбите.

— Мога да ви откарам.

— Ще повървим — каза Елизабета. — Трябва ми въздух.

— Както искате — отвърна брат й. — Ще се видим ли при татко в неделя?

— След църква — каза тя.

— Поздрави Дядо Боже от мен — шеговито каза Дзадзо. — Аз по това време ще спя.

Чао.

Елизабета се уви с шала си и тръгна под ръка с Марко към апартамента си на Виа Лука. Обикновено в девет вечерта районът на университета кипеше от живот, но стремглаво падащите температури явно бяха сварили хората неподготвени и само тук-там се мяркаха пешеходци.

Апартаментът на Елизабета беше само на десет минути път, скромна квартира, която тя делеше с една специализантка по ортопедия. Марко живееше с родителите си. Също като Дзадзо, който се разполагаше в детската си стая като някакво огромно хлапе. Никой от двамата не печелеше достатъчно, за да плащат наем сами, въпреки че все говореха как ще наемат нещо заедно при следващото повишение. Откакто Елизабета и Марко излизаха заедно, ако искаха да ходят някъде, трябваше да е в нейния апартамент.

— Лош ден, а? — каза той.

— Не можеш да си представиш даже.

— Е, ще се оправиш.

Тя изсумтя.

— Не можа ли да промениш решението?

— Не.

— Искаш ли да застрелям оня дърт пръч?

Елизабета се разсмя.

— Може би само лекичко да го раниш.

Светофарът светеше червено, но те претичаха през широката Виале Реджина Елена.

— Кристина няма ли я? — попита Марко, когато стъпиха на отсрещния тротоар.

— В болницата е. Има двайсет и четири часово дежурство.

— Искаш ли да остана?

Тя стисна ръката му.

— Разбира се, че искам.

— Трябва ли да пазаруваме?

— Все ще спретна нещо — каза тя. — Да се прибираме.

Пред тях беше студентският квартал на Виа Ипократе. В топла вечер тук гъмжеше от младежи, които пушеха пред кафенетата и разглеждаха магазинчетата, но тази вечер беше почти безлюдно.

Следваше една отсечка, която понякога плашеше Елизабета, когато се връщаше късно сама — слабо осветен участък, ограден от изрисувана с графити бетонна стена от едната страна и паркинг от другата. Но с Марко тя беше безстрашна. Докато той беше до нея, не можеше да ѝ се случи нищо лошо.

Пред тях имаше телефонна кабина. Вътре стоеше висок мъж. Цигарата му припламваше при всяко дръпване.

Елизабета чу бързи стъпки зад гърба си, после Марко издаде странен дълбок стон и тя усети как ръката му се изплъзна от нейната.

Мъжът от телефонната кабина вървеше към тях. Бързо.

Силна ръка я сграбчи изотзад и през гърдите и когато тя се опита да се обърне, се плъзна към врата ѝ и я обездвижи. Мъжът от телефонната кабина беше почти до нея. Държеше нож.

Прозвуча изстрел, толкова силен, че наруши нереалността на нападението.

Ръката я пусна и Елизабета се завъртя и видя Марко — лежеше на тротоара и се мъчеше да вдигне служебния си пистолет, за да стреля отново. Мъжът, който я беше сграбчил, се обърна към него и тя видя, че от рамото му се процежда кръв и попива в палтото му от камилска вълна.

Мъжът от телефонната кабина безмълвно мина покрай нея и двамата с ранения се нахвърлиха върху Марко, ръцете им блъскаха като бутала.

Тя изкрещя:

— Не!

И се спусна към мелето от ръце, за да спре убийството, но мъжът от телефонната кабина я изблъска силно с ръката, с която държеше ножа, и тя усети как острието прорязва дланта ѝ.

Елизабета се вкопчи в краката на мъжа, опитваше се да го издърпа от Марко. Нещо поддаде, но не беше той, а панталоните му — започнаха да се смъкват от кръста му.

Той се извъртя и я удари силно през лицето.

Тя падна на тротоара. Усети кръвта — кръвта на Марко — да се разлива към нея. Мъжът, когото Марко беше ранил, беше приклекнал и дишаше тежко.

Чуха се виковете. Някой викаше от някакъв балкон на половин пресечка от тях.

Мъжът от телефонната кабина — лицето му беше абсолютно безизразно — бавно коленичи до Елизабета и вдигна високо ножа.

Чу се друг вик, по-близо:

— Хей!

Мъжът се обърна.

В секундите преди непознатият да се обърне пак към Елизабета и да стовари юмрук върху гърдите ѝ, точно преди да изгуби съзнание, тя забеляза една странна, дори ужасяваща подробност.

Не можеше да е сигурна — никога нямаше да е сигурна, — но ѝ се стори, че видя нещо да се подава от гърба на мъжа точно над изхлузените му панталони.

Нещо, което нямаше място там, нещо дебело, месесто и отблъскващо, което стърчеше от гъмжило малки черни татуировки.

2.

Ватиканът, в наши дни

Болката беше негова неизменна спътница, негова лична мъчителна и така се бе преплела с ума и тялото му, че по някакъв перверзен начин се беше превърнала и в негова приятелка.

Когато го сграбчеше силно и гръбнакът му се вцепеняваше в агония, той трябваше да се сдържа да не изрича неволно ругатните от младостта си на уличния език на Неапол. Имаше копче, което можеше да натиска, за да освободи доза морфин във вените си, но освен в редки мигове на слабост, обикновено посред нощ, когато сънят изглеждаше така безценен, избягваше да го използва. Христос би ли прибягнал до морфин, за да облекчи страданията си на кръста?

Но когато най-лошото от спазъма преминеше, оставяше приятна празнота. Той беше благодарен за урока, който му даваше болката: че нормалността е скъпа и че простотата трябва да се цени. Искаше му се да го беше съзнавал повече през дългия си живот.

Някой леко почука на вратата и той отговори с най-силния глас, на който беше способен.

В стаята с висок таван се дотътри монахиня силезийка, сивото ѝ расо почти метеше пода.

— Ваше светейшество — каза тя, — как се чувствате?

— Както преди час — отговори папата и се помъчи да се усмихне.

Сестра Емилия, не много по-млада от светия отец, се приближи и започна да се суети с вещите по нощното шкафче.

— Не сте си изпили портокаловия сок — смърри го тя. — Да не би да предпочитате ябълков?

— Предпочитам да съм млад и здрав.

Тя поклати глава и продължи работата си.

— Позволете да ви повдигна малко.

Бяха сменили леглото му с моторизирано болнично. Сестра Емилия натисна копчето, за да повдигне главата му, и когато той беше

достатъчно изправен, приближи сламката за пиене към сухите му устни и не свали поглед от него, докато той не отпи няколко малки глътки.

— Добре — каза тя. — Дзарили чака да ви види.

— Ами ако аз не искам да го виждам? — Старият папа знаеше, че монахинята е лишена дори от рудиментарно чувство за хумор, така че остави мълчанието ѝ да се проточи само няколко секунди, след което ѝ каза, че посетителят може да влезе.

Доктор Дзарили, личният лекар на понтифекса, чакаше в чакалнята пред папския апартамент на третия етаж с още един лекар от болница „Джемели“. Сестра Емилия ги въведе в спалнята и дръпна дългите кремави завеси към площад „Св. Петър“, за да пусне вътре гаснещата дневна светлина на хубавия пролетен ден.

Папата едва-едва вдигна ръка и тържествено помахна на мъжете. Беше с проста бяла пижама. Беше оплешивял след последната терапия, така че за да не му е студено, носеше вълнена шапчица, изплетена от лелята на един от личните му секретари.

— Ваше светейшество — поздрави го Дзарили. — Помните ли доктор Пачола?

— Как бих могъл да го забравя? — шеговито отвърна папата. — Той направи много обстоен преглед на моята особа. Приближете се, господа. Искате ли сестра Емилия да ви донесе кафе?

— Не, не, моля ви — каза Дзарили. — Доктор Пачола носи резултатите от последните ви скенери в клиниката.

Двамата мъже с черните си костюми и строгите си лица приличаха повече на гробари, отколкото на лекари, и папата се пошегува с външността им.

— Дошли сте да ми ги съобщите, или да ме погребвате?

Пачола, висок изискан римлянин, свикнал да се грижи за богати и влиятелни хора, не изглеждаше смутен от домашното посещение тук или от точно този пациент.

— Просто да уведоим ваше светейшество, не да ви погребваме.

— Добре тогава — каза папата. — Светият престол има по-важни задачи от свикването на конклав. Какви са резултатите? Бял дим ли е, или черен?

Пачола за миг сведе очи, после срещна твърдия поглед на папата.

— Ракът не се е повлиял от химиотерапията. Опасявам се, че се разпространява.

Кардинал епископ Аспромонте пхна голямата си оплешивяваща глава в столовата, за да се увери, че любимото шампанизирано вино на кардинал Диас е на масата. Това беше незначителен детайл за държавния секретар и шамбелан на Светата римска църква, но беше съвсем в негов стил. Неговият личен секретар монсиньор Акиле, жилав мъж, който много отдавна бе дошъл с Аспромонте от Генуа във Ватикана, му посочи зелената бутилка на масичката за сервиране.

Аспромонте промърмори нещо одобрително и изчезна — но само за да се появи отново, когато чу телефонът да звъни.

— Сигурно е Диас или Джаконе.

Акиле вдигна телефона в столовата, кимна, после каза сковано:

— Пуснете ги да се качат.

— Подраниха с пет минути — каза Аспромонте. — Добре сме обучили гостите си с годините, нали?

— Да, ваше високопреосвещенство, мисля, че е така.

Монсиньор Акиле придружи кардинали Диас и Джаконе в пълния с книги кабинет където Аспромонте ги очакваше, сключил прорязаните си от сини вени ръце върху внушителното си шкембе. Личните му покои бяха разкошни благодарение на скорошния ремонт, направен с дарение от едно богато испанско семейство. Той сърдечно поздрави двамата мъже — гушата му се тресеше, докато стискаше ръцете им, — после изпрати Акиле да побърза с аперитивите.

Тримата стари приятели бяха облечени с обточени с червено-черни раса с червени колани, но приликите свършваха до тук. Кардинал Диас, почитаемият декан на Колежа на кардиналите, който преди Аспромонте беше заемал поста на държавен секретар, беше на седемдесет и пет и беше най-възрастен, но и най-внушителен на вид. Извисяваше се над колегите си. В младостта си в Малага, преди да се влее в духовенството, бил способен боксьор тежка категория и беше запазил атлетичната си фигура и на стари години. Имаше грамадни ръце, квадратно лице и гъста сива коса, но най-забележителната му черта беше стойката му, заради която изглеждаше като глътнал бастун дори когато седеше.

Кардинал Джаконе беше най-нисък, с набраздено от дълбоки бръчки лице като на булдог, което незнайно как можеше да променя изражението си от намръщено в усмихнато със съвсем леко помръдване на мускулатурата. Малкото му останала коса се свеждаше до ивица над месестия му врат. Иначе невзрачен, той винаги можеше да бъде разпознат в тълпата, ако всички кардинали се съберяха в някой слънчев ден, по огромните слънчеви очила „Панда“, които се бяха превърнали в негова запазена марка и с които приличаше на филмов режисьор. Сега той се отпусна, тревогата му, че е закъснял, се стопи. Докато се връщаше от Виа Наполеоне, където в качеството си на председател беше участвал в месечната среща с Папската комисия по свещена археология, беше попаднал в задръстване.

— Горے свети — каза Диас и посочи тавана.

Апартаментът на папата беше два етажа над тях.

— Надявам се, че това е добър знак — каза Аспромонте. — Може днес да се е подобрил.

— Кога го видях за последно? — попита Джаконе.

— Преди два дни. Утре ще отида пак.

— Как изглеждаше? — попита Диас.

— Слаб. Блед. Болката е изписана на лицето му, но не се оплаква.

— Аспромонте погледна Диас. — Ела с мен утре. Нямам официална работа. Сигурен съм, че ще иска да те види.

Диас кимна отсечено, взе чашата просеко, която Акиле бе оставил до стола му, и загледа как мехурчетата се издигат.

Болката беше отстъпила за цял час и отгоре и папата успя да изяде купичка рядка супа. Прииска му се да стане и да се възползва от този рядък прилив на енергия. Позвъни на звънеца и сестра Емилия се появи толкова бързо, че той на шега я попита дали не е стояла с ухо на вратата.

— Повикай отец Диеп и отец Бустаманте. Кажете им, че искам да сляза в кабинета и в параклиса си. И повикай Джакомо да ми помогне да се облека.

— Но, ваше светейшество — възрази монахинята, — не трябва ли да попитаме доктор Дзарили дали е разумно?

— Остави Дзарили на мира — изръмжа папата. — Нека поне днес вечеря със семейството си.

Джакомо Бароне беше мирянин, който вече двајсет години служеше на папата. Беше ерген, живееше в малка стая в двореца и изглежда нямаше други интереси, освен футбола и понтифекса. Говореше само когато го заговореха и когато папата беше потънал в мислите си и нямаше настроение за празни приказки, можеха да прекарат половин час в мълчание, докато се занимаваха с измиването и обличането.

Джакомо дойде. Беше брадясал и миришеше на лука, който готвеше.

— Искam да се измия и да се облека — каза папата.

Джакомо послушно сведе глава и попита:

— Какво искате да облечете, ваше светейшество?

— Домашни дрехи. После ме свали долу.

Джакомо имаше силни ръце и плещи и местеше папата из покоите му като манекен, докато го обтриваше с гъба, пудреше го и обличаше пластовете дрехи: завърши с бяло расо с бяла препаска с ресни, кръст на гърдите, меки червени пантофи и бяла шапчица на мястото на плетената шапка. Самото обличане сякаш измори понтифекса, но той настоя желанията му да бъдат изпълнени и Джакомо го сложи в инвалидната количка.

Взеха асансьора до втория етаж, където двама швейцарски гвардейци в синьо, оранжево и червено стояха на традиционните си места пред „Сала дей Джендарми“. Стреснаха се от появата на папата, но докато Джакомо буташе количката покрай тях, понтифексът им помахаше и ги благослови.

Минаха през празните тържествени зали към личния кабинет на папата с голямото писалище — любимото му място за работа и преглеждане на документи.

Писалището беше всъщност огромна махагонова маса, дълга няколко метра, разположена пред библиотека, която съдържаше еkleктична смесица от официални документи, свещени текстове, биографии, истории и дори няколко детективски романа.

Личните му секретари — единият свещеник от Виетнам, а другият сардинец — чакаха притихнали, с усмивки на младите си лица.

— Никога не съм ви виждал толкова доволни, че ви викат на работа вечерта — весело каза папата.

— Мина доста време, откакто имахме възможност да служим на ваше светейшество — каза отец Диеп на напевния си италиански.

— Сърцата ни преливат от радост — добави отец Бустаманте с трогателна искреност.

Папата седеше в инвалидната количка и оглеждаше купчините документи, затрупали някога подреденото му писалище. Поклати глава.

— Погледнете само. Като занемарена градина. Бурените са превзели лехите с цветя.

— Основната работа продължава — каза Диеп. — Кардинали Аспромонте и Диас подписват заедно текущите документи. Повечето от нещата тук са копия, които да прегледате.

— Нека да използвам малкото сили, които имам тази вечер, за да се погрижа за едно-две важни църковни дела. Вие изберете за кои. После искам да се помоля в параклиса си, преди сестра Емилия и доктор Дзарили да ме върнат в леглото.

Виното беше от брата на Аспромонте, който имаше лозя и редовно изпращаше каси във Ватикана. Аспромонте беше прочут с любовта си към чашката и с това, че подарява бутилки.

— Санджовезето е отлично — каза Диас, като повдигна чашата си към светлината на полилея. — Брат ти заслужава поздравления.

— Е, две хиляди и шеста беше прекрасна година за него, както и за всички винари в Тоскана. Ще ти изпратя една каса, ако искаш.

— Ще е чудесно, благодаря ти — каза Диас. — Да се молим условията да са благоприятни за него и тази година.

— Първо трябва да спрат дъждовете — измърмори Джаконе. — Днес беше почти ясно, но, господи, последните три седмици бяха направо библейски потоп. Май трябва да си строим Ноев ковчег!

— Това пречи ли на работата ти? — попита Аспромонте.

— Идвам от среща на Палската комисия и мога да ти кажа, че археолозите и инженерите са притеснени за целостта на катакомбите на Виа Антика Апия, особено на „Свети Себастиан“ и „Свети

Каликст“. Полето над тях е така прогизнало, че вятърът е изкоренил няколко дървета. Страхуват се от потъвания и срутвания.

Диас поклати глава и остави вилицата си.

— Де това да беше единственото, за което да се тревожим.

— Светият отец — тихо каза Аспромонте.

Диас каза сериозно:

— Мнозина очакват от нас да направим каквото трябва, тоест да сме подготвени.

— За конклав ли? — направо попита Джаконе.

Диас кимна.

— Логистиката не е проста работа. Не може просто да щракнеш с пръсти и да събереш всички кардинал–електори.

— Не мислиш ли, че трябва да внимаваме? — попита Аспромонте, докато дъвчеше последната хапка говеждо. — Папата е жив и по Божията воля ще живее още. А ние трябва да внимаваме личните ни стремежи да не проличат.

Диас допи чашата си и остави Аспромонте да му налее пак. Погледна през рамо, за да се увери, че са сами.

— Ние сме приятели. Работим рамо до рамо почти три десетилетия. Изповядвали сме се един на друг. Ако ние не можем да говорим откровенно, кой може? Всички знаем, че има голяма вероятност следващият папа да седи на тази маса. И по мое мнение аз съм твърде стар. И не съм достатъчно италианец!

Аспромонте и Джаконе сведоха очи към чиниите си.

— Някой трябва да го каже — не се отказваше Диас.

— Според някои е време за африканец или южноамериканец. Има достойни мъже, които трябва да се вземат предвид — каза Джаконе.

Аспромонте вдигна рамене.

— Казаха ми, че за десерт има чудесен сладолед с праскова.

Папата беше сам в личния си параклис. Отец Диеп го беше докарал и го беше сложил пред обичайния му обкован с бронз стол за медитация. Таванът грееше с осветените изотзад стъклописи, съвременни по стил, натежали от ярки цветове. Подът беше от бял италиански мрамор с черни жилки, също модернистичен десен, но

смекчен от красивия стар кафяв килим в средата. Олтарът беше прост и елегантен: бяла покрита с дантела маса със свещи и Библия. Зад масата имаше златно разпятие, което сякаш се носеше в нишата от червен мрамор, която стигаше от пода до тавана.

Бедрото на понтифекса го заболя и болката се усили. Беше започнал да се моли и не искаше още да се връща в болничното легло. Помпата за инжектиране на морфин беше закачена на стойка на инвалидната количка, но той особено мразеше да се упоява в присъствието на това красиво изображение на Страстите Христови.

Пребори се с болката и продължи молитвите, които се лееха безмълвно, за да ги чуе само Бог.

Изведнъж почувства различна болка.

Тя го стисна за гърлото и горната част на гърдите.

Папата погледна надолу с ирационалната мисъл, че някой се е промъкнал и го натиска.

Натискът го накара да се намръщи и да затвори очи.

Но той искаше да ги задържи отворени и се помъчи да го направи.

Сякаш огнена стрела прониза гърдите му и прогори плътта.

Не можеше да извика, не можеше да си поеме дъх.

Мъчеше се да не откъсва поглед от лицето на златния Христос.

„Господи! Помогни ми в моя час на нужда.“

Монсиньор Албано влезе в трапезарията на кардинал Аспромонте, без да почука.

От пребледнялото му лице Аспромонте разбра, че нещо не е наред.

— Папата! Получи удар в параклиса!

Тримата кардинали забързаха по стълбите и през официалните зали към параклиса. Отци Диеп и Бустаманте бяха преместили папата от инвалидната количка на килима и Дзарили бе коленичил над единствения си пациент.

— Сърцето — каза Дзарили. — Няма пулс. Боя се, че...

Кардинал Диас го прекъсна:

— Не. Не е мъртъв! Има време за последно помазване!

Дзарили понечи да протестира, но Джаконе го прекъсна: даде на отец Бустаманте и отец Диеп резки заповеди и те забързано излязоха от параклиса.

Аспромонте прошепна на Диас:

— При тези обстоятелства можеш да пропуснеш молитвите, дори Мизереатур, и да продължиш с причастието.

— Да — каза Диас. — Да.

Джаконе и Аспромонте помогнаха на кардинал Диас да коленичи.

Секретарите на папата дотичаха с поднос с нафора и червена кожена чанта. Диас взе от нафората и каза с ясен глас:

— Това е Агнецът Божи, който отнема греховете на света. Блажени са тези, които са поканени на Неговата вечеря.

Папата не можеше да отговори, но Аспромонте прошепна това, което би казал той:

— Господи, не съм достоен да Те приема, но кажи само дума и аз ще съм изцелен.

— Тялото Христово — запя Диас.

— Амин — прошепна Аспромонте.

Диас отчупи трошица от нафората и я сложи в пяната в устата на папата.

— Нека Исус те пази и те води към вечен живот.

Дзарили стоеше до тях и гледаше тъжно. После каза:

— Свърши се. Папата почина.

— Грешите, докторе — каза старият кардинал с леден глас. — Не е мъртъв, докато кардинал-шамбеланът не каже, че е мъртъв. Кардинал Аспромонте, моля, продължете.

Всички се отдръпнаха, а Аспромонте взе кожената чанта от отец Диеп и извади малко сребърно чукче, гравирено с папския герб.

Коленичи и нежно почука с чукчето челото на папата.

— Стани, Доменико Саварино. — Използваше името, което майката на понтифекса му беше шепнала като дете, защото е казано, че никой човек няма да продължи да спи при звука на кръщелното си име.

Папата остана неподвижен.

Още едно почукване.

— Стани, Доменико Саварино — повтори Аспромонте.

Стаята беше тиха.

Аспромонте почука челото на папата с чукчето за трети път.

— Стани, Доменико Саварино. — Изправи се, прекръсти се и високо съобщи ужасната вест: — Папата е мъртъв.

— Папата е мъртъв.

Този път думите бяха изречени от мъж, който говореше по мобилен телефон.

Последва пауза и дълбока въздишка. Мъжът почти чу облекчението, което избликна от гърдите на другия. Дамян Крек отговори:

— В Риби. Както е предсказано.

— Да действам ли?

— Разбира се — остро каза Крек. — Още тази вечер. Тази вечер е идеалният момент.

Мъжът, който вървеше спокойно през площад „Свети Петър“, знаеше, че К е прав. Тази вечер *наистина* беше идеалният момент. Докато вестта за смъртта на папата се разнасяше из Ватикана, миряни и свещеници бързаха да се помолят в базиликата, а после се втурваха обратно по бюрата си за яростната атака на работния ден.

Мъжът носеше черна найлонова чанта, каквито се използват за пренасяне на тактическо оборудване. Дали беше тежка, никой не можеше да разбере. Като на някакъв съвременен Атлас, раменете на мъжа сякаш можеха да повдигнат всякаква тежест. Той беше с тъмносин костюм с малка емайлирана игла на ревера, обичайното му облекло през повечето дни. Не беше красив, но стройната му ъгловатост и черната му коса караха погледите да се обръщат; открай време имаше успех с жените.

Вместо да тръгне по стълбите на базиликата, той зави към един служебен вход, който водеше в Сикстинската капела. Ускори крачка и чу как нощният въздух свисти през стиснатите му зъби. Усещаше зигзауера до сърцето си и сгъваемия нож „Бокер“ до бедрото си.

На вратата стоеше швейцарски гвардеец с церемониална униформа, окъпан в светлината на лампата. Гвардеецът погледна мъжа в очите, после хвърли поглед към чантата на рамото му.

— Ефрейтор — каза мъжът.

Гвардеецът отривисто отдаде чест и отстъпи встрани.

— Хер оберстлейтенант. Тъжен ден.

— Така е.

Подполковник Матиас Хакел вървеше през тъмната запусната зала, гьонът на подметките му тропаше по плочите. Напред имаше заключен коридор, който водеше право в Сикстинската капела. Той имаше ключ, разбира се, но всичко на това ниво беше покрито от охранителни камери. Макар че беше втори в командването на швейцарската гвардия и можеше безнаказано да ходи практически навсякъде във Ватикана, беше по-добре да мине през коридорите в мазето, където охранителните камери бяха малко.

Изкачи няколко каменни стъпала до първото приземно ниво и тръгна по един коридор, който го отведе точно под Сикстинската капела сред лабиринт от помещения, претъпкани с безинтересни и не особено ценни предмети. Ватиканът разполагаше с изключително сигурни хранилища за документи, книги и съкровища на изкуството, но съдържанието на тези стаи беше много по-прозаично: мебели, почистващи материали, външни бариери за сигурност.

В стаята, в която влезе, нямаше камери и я посещаваха толкова рядко, че той беше сигурен, че ще може да работи без изненадващи прекъсвания. Запали осветлението и лампите запращяха с болнава жълто-зеленикава флуоресцентна светлина. В стаята имаше обикновени евтини дървени маси, всяка дълга по метър и половина, широка по-малко от метър и достатъчно висока, за да се използва от седнал човек. Бяха ги купили на едро през петдесетте от някаква фабрика в Милано, но все още изглеждаха относително нови заради рядката си употреба. Бяха ги вадили от склада и ги бяха изнасяли горе в Сикстинската капела само пет пъти през изминалите почти шест десетилетия, всеки път по случай избирането на нов папа.

Не бяха нещо особено. Но когато ги покриеха с червено кадифе чак до пода и ги украсяха с избродирано със златен брокат кафяво кадифе, добиваха блясък, особено подредени под тавана на Микеланджело.

Най-близката маса щеше да послужи за по-неотложна цел. Мъжът остави чантата върху нея и се усмихна.

3.

Томазо Де Стефано пушеше. Беше притеснен от срещата. До него водата се лееше от фонтана от преплетени статуи на делфини, издигнат в центъра на площад „Мастаи“ още през 1863 година. Жена му се мъчеше да го накара да спре цигарите и дори той с хриптене се съгласяваше, че трябва. И все пак целият този римски площад беше паметник на тютюна и вероятно беше исторически подходящо да му отдаде почит с една цигара.

Томазо беше нервен и дори малко уплашен. Неудобството му наподобяваше трепета, който беше изпитал преди няколко години, когато негов братовчед излезе от затвора след шестгодишна присъда за кражба. Тогава той безпомощно попита жена си:

— Какво казваш на човек, чийто живот е бил прекъснат така? Как я караш? Не съм те виждал отдавна? Добре изглеждаш?

Зад него се извисяваше внушителната папска фабрика за производство на тютюн, построена от предприемчивото семейство на папа Пий IX, сега държавно учреждение, което се занимаваше с монополите. Срещу него се издигаше по-банална четириетажна сграда от червен пясъчник, построена от същия папа през 1877 г., за да приютява и образова момичетата, които бяха работили в тютюневата му фабрика. Това надали беше било проява на чиста папска благотворителност — по-скоро бе премерена маневра да държат евтината работна ръка далеч от улицата и венерическите заболявания.

Де Стефано стъпка фаса и прекоси площада.

Въпреки че тютюневата фабрика отдавна я нямаше, червената сграда все още беше училище. Ято възпитани тийнейджърки със синьо-бели анцузи се мотаеха под табелата: „Училище Тереза Спинели — детска градина, начално и средно училище“.

Де Стефано рязко си пое дъх и бутна желязната порта. В мраморния двор една млада монахиня разговаряше с разтревожената майка на едно момиченце, което тичаше в кръг, за да изразходва натрупаната енергия. Монахинята беше чернокожа — от Африка, ако

се съдеше по акцента — и носеше светлосиня риза на послушница. Де Стефано реши да не я прекъсва, продължи през двора и влезе в прохладната тъмна приемна. Дребна възрастна монахиня с очила и черно расо го видя и се приближи.

— Добър ден — каза той. — Аз съм професор Де Стефано.

— Да, очакват ви — каза монахинята делово, което не подходеше на дружелюбните бръчици, които се събраха в тъглчетата на очите ѝ. — Аз съм сестра Марилена, директорката. Мисля, че часът ѝ е свършил. Ще я повикам.

Де Стефано зачака, като наместваше вратовръзката си, загледан в момичетата, които тичешком минаваха покрай него, за да излязат навън.

Когато тя се появи, той за миг се обърка. Колко време беше минало? Единайсет години? Дванайсет?

Тя все още беше стройна и мрачно красива, но да я види с черен скапулар и коса, покрита от монашеското було, като че ли го изкара от релси.

Кожата ѝ беше млечнобяла, съвсем малко по-матова от бялото поло, което носеше под ъгловатото расо, традиционното облекло на ордена ѝ, сестрите августинки, слуги на Исус и Мария. Не носеше грим, разбира се, но тенът ѝ беше идеален, устните — естествено влажни и розови. В университета се обличаше по-добре от останалите студентки и си слагаше прекрасни парфюми. Но дори в простото одяние на монахиня изглеждаше стилна и безукорна. Веждите ѝ бяха внимателно изскубани, зъбите ѝ блестяха, ноктите ѝ нямаха лак, но имаха маникюр. И въпреки широкото расо беше ясно, че е запазила стройната си фигура.

— Елизабета — каза той.

Тя се усмихна.

— Професоре.

— Радвам се да те видя.

— И аз. Добре изглеждате. — Тя протегна двете си ръце. Де Стефано ги хвана, после бързо ги пусна.

— Много мило, че го казваш, но мисля, че вече съм старец.

Елизабета енергично поклати глава, после попита:

— Искате ли да излезем на слънце?

Дворът беше пълен с играчки за по-малките деца. Между две дървета в саксии имаше две каменни пейки, разположени една срещу друга. Елизабета седна на едната, а Де Стефано се настани на другата, като автоматично посегна към джоба си.

— Съжалявам — каза тя. — Тук не се пуши. Заради децата.

— Разбира се — смутено каза Де Стефано. — Трябва да ги спра.

Настъпи дълга пауза. Елизабета я наруши:

— Знаете ли, нощес почти не мигнах. Бях нервна, че ще се срещна с вас.

— И аз — призна той; намекваше и колко напрегнат се чувства в момента.

— Повечето от старите ми приятели отдавна се отдръпнаха. Някои се чувстваха неудобно. Други май смятат, че съм се затворила в манастир — каза тя.

— Значи можеш да виждаш семейството си?

— О, да! Поне по веднъж седмично. Баща ми живее наблизо.

— Е, изглеждаш щастлива.

— Щастлива съм.

— Значи този живот ти подхожда.

— Не мога да си представя да правя друго.

— Радвам се за теб.

Елизабета се вгледа в лицето му.

— Изглеждате така все едно искате да ме попитате защо.

Де Стефано се усмихна.

— Много си проникателна. Добре: защо? Защо стана монахиня?

— Едва не умрях, нали знаете. Ножът е минал само на сантиметър от сърцето ми. Казаха ми, че някакъв човек подплашил нападателите, преди да успеят да ме довършат. Прекарах два месеца в болница. Имах много време да мисля. Не беше откровение. Дойде бавно, но се прихвана и порасна, а и аз винаги съм била набожна — наследила съм го от майка си. Винаги съм била вярваща. И нещата около мен си казаха думата — всички нещастни, неудовлетворени хора — лекари, сестри, пациентите, с които се запознах, семействата им. Монахините, които сновяха из болницата, бяха единствените, които изглеждаха в мир. Не исках да се връщам към университетския живот. Осъзнах колко отчаяно нещастна съм, колко празна, особено без моя

Марко. Когато почувствах призиванието, всичко ми се стори съвсем ясно.

— В папската комисия много от колегите ми са духовници, разбира се. Чувал съм някои от тях да говорят за решението си да изберат религиозния живот. Но просто досега не съм познавал лично някого и преди, и след това.

— Аз съм същият човек.

— Същият, сигурен съм. — Де Стефано сви рамене. — Но малко по-различен за мен. А защо точно този орден?

— Трябваше да е активна общност — каза Елизабета. — Характерът ми не подхожда за съзерцателните. Обичам деца, обичам да преподавам. Този орден се е посветил на образованието. А и ги познавах. Ходех на училище тук.

— Наистина ли?

— Осем години. До прогимназията. Сестра Марилена ми беше учителка! Когато майка ми умря, бях само на десет. Сестра Марилена беше чудесна тогава... и сега също е чудесна.

— Радвам се, че си намерила себе си.

Елизабета кимна, после го погледна твърдо.

— Моля ви, кажете ми защо поискахте да се видим.

Де Стефано изпука кокалчетата на пръстите си като човек, който се кани да свири на пиано.

— Преди три дни, във вторник, имаше слабо земетресение с епицентър на петдесетина километра от Рим.

— Не знаех — каза тя.

Де Стефано помълча няколко секунди, после, когато заговори отново, в тона му имаше леко, но доловимо колебание.

— Тук почти не се е усетило, но под повърхността до града е достигнала достатъчно енергия, за да предизвика малко хлътване в катакомбите при „Свети Каликст“ на място, вече отслабено от предишно пропадане и скорошните поройни дъждове.

Елизабета повдигна вежди.

— Засегнало е зоната западно от стената, която ти проучваше като студентка — каза Де Стефано.

— Никой ли не е получил разрешение да прави разкопки там? — попита тя.

— Не. Решението беше взето и след като ти напусна... ами никой не е искал преразглеждане. Поне аз не съм. Архиепископ Луонго беше непреклонен тогава, а когато започнах работа в комисията, той ми стана шеф, така че гледах да не мътя водата.

— А сега там има естествени разкопки — каза Елизабета.

— Мърляви, но съвсем естествени, да, точно така.

— И?

— Затова съм тук — нервно каза Де Стефано. — Ние... аз... имам нужда от помощта ти.

— От моята помощ? — попита невярващо тя. — Както виждате, вече не съм археолог, професоре!

— Да, да, Елизабета, но виж каква е ситуацията. Намерихме нещо много интересно и много... хм, деликатно... Засега малцина знаят за него, но има опасения, че може да се разчуе и да доведе до нежелани последици.

— Съжалявам, но не разбирам.

— Съвпадението със смъртта на папата е неуместно. Конклавът е насрочен за след седмица — всички кардинал-електори ще дойдат във Ватикана и очите на целия свят ще са обърнати към нас. Ако изтече информация за „Свети Каликст“, ами, ще трябва да сме си вързали гащите. Ще трябва да сме в състояние да предложим достоверно обяснение, за да намалим щетите, които несъмнено ще последват.

— Какво сте открили?

— Не искам да ти казвам, Елизабета, искам да ти покажа. Искам да дойдеш в неделя следобед. Дотогава ще сме укрепили мястото. После искам за известно време да работиш с мен в комисията. Приготвил съм ти кабинет.

— Защо аз? Имате на разположение цяла катедра. Можете да привлечете всеки световен експерт само като щракнете с пръсти.

— Бързината е от изключителна важност. Днес ще водим други работници на мястото, за да свършат тежката работа. Ще повикаме и инженери, още хора в екипа ми. Зоната е покрита с брезенти, за да се попречи на любопитните очи, но колкото и да се стараем, хората говорят. Повярвай ми, не можем да си позволим това. Искане ми се да можех да ти кажа още, но... Журналистите могат да надушат по всяко време. Властите във Ватикана са силно разтревожени. Искат да изготвят резервно изявление в случай на изтичане на информация, но аз не знам

какво да напиша. Над новия папа ще се спусне злощастен облак, ако това излезе наяве, особено ако ни хванат, че ни е трудно да намерим правилните думи. Ти цяла година изучава символите от външната страна на срутената камера. Задълбочено се занимаваше с римската астрология от първи век. Ти беше сред най-умните ми студенти. Убеден съм, че веднага ще влезеш в час. Никой не е по-подготвен от теб бързо да оформи становище.

Елизабета се изправи и го погледна ядосано. Лицето ѝ беше почервенияло.

— Това беше преди дванайсет години, професоре! Сега животът ми е друг. И дума да не става!

Де Стефано се надигна в опит да се изравни с Елизабета, но въпреки това тя стърчеше почти цяла глава над него.

— Архиепископ Луонго се радва, че си част от църквата. Според него ти ще проявиш подходящата чувствителност към проблемите и той няма да се тревожи повече за поверителността. Кажи ми, пазиш ли записките и докладите от проучванията си?

— Някъде в апартамента на баща ми са. Но не мога просто така да оставя училището. Не мога да изоставя ученичките си.

— По това вече се работи — каза Де Стефано и тонът му изведнъж стана по-настойчив, по-твърд. — Тази вечер монсиньор Матера във Ватикана, който отговаря за всички религиозни ордени на църквата, ще се обади на майката игуменка на твоя орден в Малта. Директорката ти сестра Марилена също ще бъде уведомена тази вечер. Колелцата са задействани, Елизабета. Трябва да ни помогнеш. Виждаш ли, просто нямаш избор.

4.

Утринна молитва в параклиса. Преглед на плановете на уроците. Преподаване. Оценяване на домашните. Вечерна молитва. Вечеря с останалите монахини. Четене и медитация. Молитва преди лягане. Лягане.

Такъв беше ритъмът на Елизабета, нежният пулс на дните ѝ през седмицата.

Съботите бяха за параклиса и молитви в уединение, за пазаруване, за приказки със сестрите и послушничките, може би за някой футболен мач или филм по телевизията.

Но най-много обичаше неделите. Ходеше на месата в базиликата „Санта Мария“ в Трастевере. Точно тук като момиче беше получила първото си причастие, тук се беше молила за болната си майка, тук я беше изпратила на една болезнено тъжна погребална служба, тук идваше за изповед, за утеха, за радост.

Странно беше, мислеше си Елизабета, как се беше развил животът ѝ. Като момиче беше запалена по идеите за приключения и пътувания и археологията ѝ се струваше като билет за екзотичното. Но гравитационното привличане на древната базилика „Санта Мария“ се оказа по-силно от това на Луксор или Теотиуакан. Баща ѝ, разсеяният вдовец, щеше да се нуждае от нея, беше решила тя. Дзадзо и Микаела, всеки по своя си очарователно егоцентричен начин, със сигурност нямаше да се грижат за него както трябва, особено когато остарееше. Така че в университета премести хоризонтите си по-близо до дома и записа класическа археология.

После Дзадзо я запозна с приятеля си от академията Марко. Милият Марко, който искаше единствено да е полицай, да се ожени за жената на мечтите си и да вика като обезумял за футболен клуб „Рома“. Той никога нямаше да напусне Рим, това беше сигурно, така че Елизабета стесни амбициите си още — римска археология и раннохристиянския период, когато катакомбите започнали да правят на

решето меката вулканична почва на града. Щеше да остане в Рим завинаги. С Марко и със семейството си.

А после — ужасната нощ, когато Марко ѝ беше отнет. Онази нощ беше предвестник на дълъг период на физическо възстановяване и усилен разсъждения, след който тя разглоби себе си и се сглоби такава, каквато искаше да бъде.

Сега цялата вселена на Елизабета се побираше в рамките на един квадратен километър на западния бряг на Тибър. Училището ѝ беше тук, църквата ѝ, апартаментът на баща ѝ на Виа Луиджи Мази. Същите няколко пресечки, които опасваха детството ѝ. Изолираността беше успокояваща като утроба.

Месата свърши. Елизабета взе причастие от стария отец Санторо, свещеника, който се грижеше за църковните нужди на ордена ѝ и чийто старчески глас пазеше тембъра на добре излята камбана. Поостана под купола на апсидата, след като повечето от енорияшите си тръгнаха, попиваше неподвижността. Над главата ѝ имаше библейски сцени, плуващи сред море от златни плочки. Куполът беше проектиран от Кавалини през дванайсети век и разказите, изобразени на мозайките, бяха толкова сложни, че тя, след всички тези години, продължаваше да открива образи, които не беше виждала досега. Веднъж беше забелязала тънка мозайка с птиче присмехулик, страшно трудна за намиране, и никога не забравяше да извие врат и тихичко да ѝ намигне за здрасти.

В слабата светлина на пролетната утрин Елизабета вървеше целеустремено към апартамента на баща си. Хората, с които се разминаваше, бяха два вида. Едните, основно по-възрастни, активно търсеха погледа ѝ, надявайки се на усмивка или кимане за благословия. Другата група сякаш се преструваше, че тя не съществува, сякаш расото ѝ беше наметало невидимка. Тя предпочиташе втората. Тези разходки бяха ценни за нея, тайни напомняния за светския живот, който беше загърбила. Обичаше да разглежда витрините на магазините, да чете филмовите плакати, да гледа лекотата, с която общуваха младите двойки на улицата, и да си спомня какво беше да върви по тези улици като „цивилна“. Но нищо, което виждаше, не променяше решението ѝ и не накърняваше по

никакъв начин основните неща, в които беше сигурна: тъкмо напротив. Всяко преминаване през старото ѝ царство беше потвърждение. Тя се гордееше, че носи вярата си върху черните си ръкави, че открито прославя силната си любов към Христос, която носи в сърцето си.

На вратата се подготви. Баща ѝ всеки път отваряше много рязко, вече не толкова от горчивина, колкото — несъмнено — по навик.

Целунаха се. Той я цунка толкова бързо, че не улучи бузата ѝ, а целуна крайчеца на булото ѝ.

— Как беше месата?

— Прекрасна.

— Заслепена си от светлината?

Тя тръгна след него към кухнята и въздъхна.

— Да, татко, точно така.

Както винаги в носа я блъсна миризмата на тежкия тютюн за лула „Кавендиш“, който замъгляваше въздуха. Като момиче почти не го забелязваше, освен когато в училище някой от съучениците ѝ не подушеше якето ѝ и не започнеше да ѝ се подиграва. Просто така миришеше нейният свят. Сега, вече пораснала, потръпваше при мисълта на какво приличат дробовете на баща ѝ след толкова десетилетия.

Съвсем подобаващо за професор, Карло Челестино живееше в просторен апартамент на последния етаж на бял блок на една тясна стръмна уличка. Имаше три спални. Едната тя делеше с Микаела, докато не отиде да следва в университета. Дзадзо, благословеният син, винаги беше имал самостоятелна стая. Сега спалните им събираха прах, заключени в някакво изкривяване на времето и пространството. Вратата на спалнята на баща ѝ беше затворена. Винаги беше затворена и тя не знаеше в какво състояние е стаята, въпреки че останалата част от апартамента беше разхвърляна. За праха и мръсотията се грижеше чистачката, която се страхуваше да пипа нестабилните купчини документи и книги, които покриваха повечето повърхности в общите помещения.

Карло Челестино не се вписваше особено в стереотипа за математик. Имаше квадратни рамене, яки крака и червендалестия тен на селянин, което го отличаваше сред тънките като вретена бледи колеги, които населяваха катедрата по теоретична математика в „Ла Сапиенца“. Но той беше различен открай време, генетична издънка,

пръкнала се неочаквано в семейство на обикновени мандраджии, момче, чиито първи детски спомени не бяха за крави и пасища, а за числа, които жужаха в главата му и се подреждаха.

Беше запазил старата ферма на родителите си в Абруцо и прекарваше уикендите и ваканциите сред хълмовете с изглед към Адриатическо море — вършеше толкова физическа работа, колкото можеше да понесе шейсет и осем годишното му тяло, и оставяше ума си да си играе с теоремата, с която се бореше цял живот — хипотезата на Голдбах, математическо предположение, което съпругата му твърдеше, че обича повече от нея.

— Представи си — казваше тя с онова раздражено изражение, което Елизабета и Микаела щяха да наследят, — да прекараш целия си живот в опити да докажеш, че всяко четно число, по-голямо от две, може да се представи като сума на две прости числа!

Тя не можеше да си го представи тогава, а какво ли щеше да мисли, ако беше поживяла още двайсет и пет години? А ето че той все още се мъчеше да докаже проклетата теорема, за да може да се хвали с постижение, което убягваше на математиците вече 250 години.

Сега й се стори, че баща й е уморен, гъстата му бяла коса беше по-разрошена от обикновено.

— Как си, татко?

— Аз ли? Добре. Защо?

— Просто така. Само питам. Кога ще дойдат Микаела и Дзадзо?

— Няма да дойдат, преди да си приключила с готвенето, нали знаеш.

Тя се засмя и си сложи престилката.

— Дай да видим как е месото.

Той извади агнешкото от хладилника и докато тя разгъваше кафявата хартия, изведнъж изтърси:

— Не искат да ми дават повече докторанти.

— Знаех си, че има нещо — каза тя, без да откъсва очи от розовото месо.

— Правят го, когато решат, че някой е вече прекалено стар или прекалено слаб.

— Сигурна съм, че не е нито едното, нито другото — каза Елизабета. — Но може би трябва да се радваш, че няма да поемаш

повече студенти. Докато защитят, минават четири или пет години. Понякога повече.

— Следващата стъпка ще е да ми предложат позиция на професор емеритус и да преместят кабинета ми в мазето. Знам аз как стават тези неща. — Карло се намръщи свирепо и рунтавите му вежди почти се събраха над носа му. Големите му юмруци се свиха.

Елизабета си изми ръцете и започна да ръси месото с морска сол.

— Какво ще кажат магаретата му с магарета, когато разгадае Голдбах! — злорадо каза той.

— Върви да работиш, татко. Аз ще се оправя с готвенето.

Когато Дзадзо и Микаела пристигнаха, прозорецът на кухнята се беше замъглил от пара. Дзадзо подуши въздуха като куче и потупа Елизабета по гърба.

— Действай, действай — каза и надникна в блъбукация тиган. — На финала си вече.

Дзадзо и Елизабета имаха грациозната фигура на майка си, която беше жена със стойка и физика на манекенка. Дзадзо се поддържаше във форма, като играеше футбол след работа и тренираше във фитнеса на казармата, а с квадратната си челюст и меките си очи беше желан ерген, вечно на ръба на обвързването.

— Действам, действам — весело каза Елизабета. — Артуро няма ли да дойде?

— На работа е. — Дзадзо взе от ръката ѝ лъжицата за бъркане и опита червения сос. Тя го изпъди и извика Микаела.

Чу я, преди да я види. Гласът на Микаела привличаше вниманието като натрапчивия лай на куче на верига. Оплакваше се на баща си от Артуро.

— Как така ще поема чужда смяна! Кретен!

Микаела влезе с гръм и трясък в кухнята. Тя повече приличаше на баща си — по-ниска от Дзадзо и Елизабета, набита, с по-тежките черти на неговия род. Когато бяха малки, хората говореха за миловидните лица на Дзадзо и Елизабета и за огнения нрав на Микаела. Нищо не се беше променило.

— Артуро няма да дойде — заяви Микаела.

— Чух. Жалко.

— Някакъв идиот от спешното искал да си вземе почивен ден и тоя идиот Артуро се съгласил да му поеме смяната. Нещо му хлопа

дъската!

Елизабета се усмихна.

— Може пък сърцето му да хлопа.

— Мразя го!

— Не е вярно. — Двете най-сетне се целунаха. — Хубава прическа — каза Елизабета. Беше по-къдрава от обикновено, приличаше на тази, която Елизабета носеше, преди да се подстриже за монахиня.

— Благодаря. Много е горещо тук. Сигурно умираш от жегата. — В сравнение с Елизабета, облечена в черно и увита, Микаела беше едва ли не гола с изрязания си потник.

— Нищо ми няма. Ела ми помогни.

Масата за хранене побираше шестима и когато бяха по-малко, столът на Флавия Челестино оставаше празен, сякаш приканваше душата ѝ да се върне при тях.

— Как мина седмицата? — попита Елизабета брат си, докато му подаваше купата за сервиране.

— Все едно не знаеш — отвърна Дзадзо. — Скоро ще заприичат десетки кардинали с екипите си. Шефът на шефа ми е притеснен, шефът ми е притеснен и заради хората си аз също би трябвало да съм притеснен.

— А не си ли? — попита баща му.

— Ти кога за последен път си ме виждал притеснен?

Всички знаеха отговора, но никой не каза нищо. Преди дванайсет години. Добре си спомняха в какво състояние беше, когато се беше втурнал в болницата и беше намерил Елизабета полумъртва в една от спешните зали и трупа на Марко, който изстиваше в друга. Спомняха си как гневът му тлееше след това, когато отначало не му позволяваха да участва в разследването, и после, когато му отказаха достъп до документите по случая, след като официалното разследване не стигна доникъде. Бил твърде причастен, замесен, казаха му. Липсата му на безпристрастност щяла да застраши делото.

„Какво дело? — беше попитал той. — Не сте хванали никого. Нямате нито една следа. Това разследване е смехотворно.“

След година терзания Дзадзо и началниците му стигнаха едновременно точката на кипене. Той искаше да напусне, те искаха той да напусне. Естествената му веселост беше помрачена от сарказъм и

изблици враждебност към горните ешелони на командването и беше получил не едно мъмрене за употреба на насилие при арест. Накараха го да ходи на психолог, който каза, че по принцип бил здрав, но щяло да е добре да го назначат на място, което да не му напомня ежедневно за престъплението, извършено срещу най-добрия му приятел и сестра му.

Командирът на Дзадзо предложи корпуса на жандармерията във Ватикана, по-спокойна работа, където най-големите престъпници бяха джебчиите и неспазващите правилата на движението. Някой дръпна конците — и това беше. Дзадзо смени униформата.

Справяше се добре във Ватикана. Възвърна си хладнокръвието и се издигна до майор. Можеше да си позволи собствен апартамент. Имаше кола и мотор. Винаги вървеше с хубаво момиче под ръка. Не се оплакваше, животът му беше хубав, с изключение на миговете, в които в ума му се връщаше бледият призрачен образ на трупа на Марко.

Карло отбеляза колко е крехко агнешкото и изсумтя:

— Може би като изберат нов папа, ще те повишат в отряда за сигурност. Новите обичат да променят нещата.

Половината от цивилните, които се грижеха за непосредствената безопасност на папата, бяха от жандармерията, другата половина бяха от швейцарската гвардия.

— Не мога да работя с швейцарските гвардейци. Повечето са тъпацы.

— Швейцарска им работа — пак изсумтя Карло. — Сигурно си прав, щом казваш.

След като Елизабета вдигна масата, Микаела сервира тирамисуто, което беше купила от някаква пекарна. Беше кисела и нехарактерно мълчалива по време на обяда и Елизабета трябваше съвсем леко да я подбутне, за да отприщи чувствата й.

Микаела караше последна година стаж по гастроентерология в болница „Сан Андреа“. Искаше да остане там. Артуро също работеше там. Тя харесваше отделението си и се целеше в единственото свободно място за младши специализант.

— Ще го дадат на Фанкети — изстена Микаела.

— Защо? — рязко попита баща й. — Ти си по-добра от него. За нищо на света няма да дам на тоя палячо да ми завира сонда отзад.

— Той е мъж, аз съм жена, това е — каза Микаела.

— Не може да са чак такива сексисти — каза Елизабета. — И то в наши дни.

— Я стига! Ти работиш за възможно най-сексистката организация на света! — възкликна Микаела.

Елизабета се усмихна.

— Болницата е светска институция. А църквата определено не е. Домофонът иззвъня.

— Кой е това, по дяволите? — изръмжа Карло. — В неделя?

И тръгна тежко към антрето.

— Може да е Артуро — подхвърли Дзадзо, а Микаела изсумтя.

Елизабета тихичко остави вилицата си и стана.

Чуха как Карло крещи по пукация интерком и когато се върна, видяха озадаченото му изражение.

— Долу има някакъв тип, който твърди, че е шофьор на архиепископ Луонго. Казва, че е дошъл да вземе Елизабета.

— Подранил е — каза Елизабета и намести кожения си колан. — Тъкмо щях да ви кажа.

— Какво да ни кажеш? — попита Дзадзо.

— Старият ми професор Томазо Де Стефано дойде да ме види. Все още работи в Папската комисия за свещена археология. Искане да му помогна с един проект. Отказах, но той настоя. Трябва да тръгвам. Съжалявам, че ще ви оставя чиниите.

— Къде отиваш? — попита смаяно Микаела. Всъщност всички я бяха зяпнали.

Животът на Елизабета беше толкова предвидим, че това отклонение от рутината ги порази като гръм от ясно небе.

— В катакомбите — каза тя. — В „Свети Каликст“. Но, моля ви, не казвайте на никого.

От последния път, когато беше влизала тук, сякаш беше минал цял живот. Входът към „Свети Каликст“ беше встрани от Виа Апия, която беше почти пуста в късния неделен следобед. Елизабета беше забравила колко бързо пейзажът става провинциален, след като човек излезе от древните южни порти на града.

Встрани от главния път, от двете страни на улицата, която водеше към катакомбите, растяха високи кипариси, върховете им

блестяха в оранжево под лъчите на угасващото слънце. Отвъд се простираше голяма отсечка гориста и обработваема земя, собственост на църквата, където се намираха стар трапистки манастир, общежитие за екскурзоводите в катакомбите и църквата „Кво вадис?“. На запад се простираха катакомбите на Домицила. На изток — катакомбите на Сан Себастиано. Цялата област беше свещена.

Шофьорът, който не беше казал и дума по време на пътуването, изскочи от колата и ѝ отвори вратата, преди Елизабета да успее сама да натисне дръжката. Професор Де Стефано я чакаше на официалния вход — ниска постройка, напояща на проста средиземноморска вила.

Преведе я покрай полиция, който охраняваше желязната порта за посетителите, и заслизаха по каменно стълбище към недрата на земята.

— Ще се поразходим малко — каза Де Стефано. — На половината път до Домицила. Наистина няма по-пряк път.

Елизабета повдигна расото си точно толкова, колкото да не се спъва. Подземният въздух беше мъртъв и познат.

— Помня пътя — отвърна тя. Изпита обезпокоителна смесица от страх и възмущение, когато си припомни предишните си посещения и се замисли за новите разкрития, които я очакваха.

Вървяха бързо през обикновените туристически зони. Галериите, изсечени с кирки и лопати в меката вулканична скала от втори до пети век след новата ера, бяха печалните останки на един широк исторически период. Римляните винаги бяха погребвали или кремирали мъртвите си в некрополи извън градските стени, защото било строго забранено това да се прави в рамките на града. Богатите строели фамилни гробници. Бедните се тъпчели в масови гробове.

Но ранните християни упорито отказвали да смесват мъртвите си с костите на езичниците, а пък повечето били прекалено бедни, за да си позволят истински гробници. Въпросът бил решен в провинциалните имения на симпатизантите им. „Изкопайте си некрополи — казали им. — Дълбайте колкото ви душа иска, идвайте и свободно навестявайте мъртвите си, но оставете полята ни непокътнати.“ И така, катакомбите плъзнали във всички посоки извън стените на града и най-вече на юг, встрани от Виа Апия.

Векове наред християните копаели обширни мрежи подземни галерии, за да положат останките на папи и мъченици, обикновени хора и благородници. Папите имали изкусно изрисувани с фрески гробници и поклонниците идвали да им отдадат почит. За бедните имало малки локули, не повече от каменни полици, изсечени в скалата, където да се поберат обвитите им в саван тела. Може би имената им били написани на камъка, може би не. Техните близки оставяли свещените символи на новата си религия, риба, котва, гълъб и кръст хи-ро. Времето минавало и галериите се разпростирали като лабиринти на много нива, километри и километри тунели, които да поберат останките на стотици хиляди вярващи мъртъвци.

Колкото и бурна да била ранната история на християнството, съдбата в крайна сметка се усмихнала на новата религия и през четвърти век след Христа самият император Константин се покръстил, забранил гоненията срещу християните и върнал конфискуваните църковни имоти. Постепенно останките на папите и на важните мъченици били изнесени от катакомбите и погребани на осветена земя на територията на църквите. Плячкосването на Рим от готите през 410 г. сложило край на използването на катакомбите за нови погребения, но векове наред поклонниците продължавали да ги посещават и папите правели всичко по силите си да запазят и дори да разкрасят важните гробници.

При все това опазването не продължило дълго и през девети век останките все по-често се пренасяли в църкви вътре в градските стени. Катакомбите били обречени на своего рода изчезване. Входовете им обрасли с растителност и те се изгубили във времето, потънали в забрава до шестнайсети век, когато Антонио Бозио, Христофор Колумб на подземния Рим, преоткрил една, после друга, после трийсет, и започнал да ги изучава систематично.

Но мародерите не закъснели и през следващите два века повечето мраморни и ценни артефакти изчезнали, докато през 1852 г. Църквата не сложила всички християнски катакомби под протекцията на новосъздадената Папска комисия за свещена археология.

Елизабета винаги бе изпитвала чувство на покой в тези грубо изкопани тесни коридори с цвят на късен залез. Как ли са оживявали стените и ниските тавани, когато поклонниците са вървели по тях, стиснали маслените си лампи! Колко ли развълнувани са били, докато

са потъвали в тъмнината, когато са зървали телата в техните локули, цветните надписи и рисунките в кубикулите — камерите, запазени за семейства — и когато, изгаряйки от нетърпение, са стигали до целта си — криптите на папите и на великите мъченици като свети Каликст?

Сега локулите бяха празни. Вече нямаше кости, лампи и дарове, само оголени правоъгълни ниши, вкопани в камъка. Елизабета леко докосна един фрагмент от мазилка, който си спомняше. На него се виждаше крехкото очертание на гълъб, държащ маслинова клонка. Тя въздъхна.

За човек на неговата възраст Де Стефано крачеше бързо и уверено. От време на време се обръщаше, за да се увери, че Елизабета не изостава. През първите десет минути вървяха през тунелите, които бяха отворени за туристи. Минаха през криптите на Цецилия и на папите, покрай гробниците на свети Гай и свети Евсевий и стигнаха до желязна врата — катакомбите на Либерий не влизаха в туристическите маршрути. Този сектор бе завършен през четвърти век и беше изкопан последен — лъкатушеща мрежа от коридори на три нива.

Пропадането беше в най-далечния край на Либериевата част. Де Стефано спря на едно слабо осветено разклонение на две галерии и за миг като че ли се обърка, Елизабета внимателно го посъветва да тръгне наляво.

— Паметта ти е отлична — каза той одобрително.

Трима мъже ринеха с лопати купчина вулканична скала, пръст и тухли. Бяха монтирали някаква ръчна система от макари, с която кофите се издигаха и изнасяха от мястото на срутуването. Мъжете спряха да работят и я зяпнаха.

— Това са най-доверените ми помощници — каза Де Стефано. — Господа, това е сестра Елизабета. — Посочи един от тях и продължи: — Това е Джан Паоло Трапани. Той е пряко отговорен за всички катакомби на Виа Антика и ръководи операцията.

Джан Паоло беше приятен млад мъж с въздълга коса, почервения от вулканичната прах. Изглежда, не беше сигурен дали да протегне мръсната си ръка, така че каза само:

— Здравейте, сестро. Чух, че някога сте проучвали това място. Жалко, че беше нужно земетресение, за да се направят разкопки.

Елизабета последва Де Стефано през отвора. Камерата беше с неправилна форма, но общо взето правоъгълна, макар краищата да

бяха лошо очертани заради купищата камъни. Дебели като железопътни траверси греди подпираха стените и тавана. Помещението беше някъде петнайсет на десет метра, но заради срутването беше трудно да се прецени със сигурност. От поне десет метра над главите им проникваше лъч светлина. В отвора горе се появи глава и някакъв мъж извика:

— Защо спряхте? — Очевидно беше човекът, който работеше с макарите и лебедките на кофата.

— Върви да си починеш! — извика му Трапани и главата се скри.

Първото впечатление на Елизабета беше, че в работата им бързината е по-важна от науката. Теренът не беше разграфен, нямаше следи от измервания и документация, нямаше триножници за фотоапарати нито маси за чертане. Почвата като че ли беше разчистена набързо, а не внимателно метър по метър. По-голямата част от пода беше покрита със син брезент. Само една от стените беше относително вертикална. И също беше покрита със завеса от брезент.

— Съжалявам, че е такава мръсотия — каза Трапани, загледан в обувките и полите на расото ѝ, които бяха покрити с прах. — Работим по-бързо, отколкото ни се иска.

— Виждам — каза Елизабета.

Изненада се с каква лекота направи прехода към наблюдателността на археолозите. Цели дванайсет години се беше вглеждала в едно вътрешно пространство, царство на емоции и вяра, религия и молитва. Но в този миг умът ѝ надделя над сърцето ѝ и тя тръгна колебливо из помещението, като попиваше детайлите и ги подреждаше в ума си.

— Тухлите — каза, като се наведе да вдигне една. — Типични римски от първи век, продълговати и тесни. И това. — Тя пусна тухлата и вдигна едно сиво ронливо парче. — *Opus caementicium*, римски цимент за основи. — После взе едно от многобройните парчета почерняло овъглено дърво и си помисли: „Имало е пожар“. — Тази камера е по-ранна от най-старата част на катакомбите с поне век. Точно както предполагах. Разширението на катакомбите през четвърти век е спряло точно преди да се натъкне на нея.

— Да, съгласен съм — каза Де Стефано. — Копачите на катакомбите от Либериевата част са били само на няколко замахвания с кирката от изненадата на живота си.

— Това все пак е колумбарий, нали? — попита Елизабета.

— Точно както предположи като студентка — потвърди Де Стефано. — Изглежда, че това е предхристиянска погребална камера. Монументът на повърхността вероятно е бил разрушен и сигурно е изчезнал, преди да бъдат построени катакомбите.

Извади от джоба си прозрачна торбичка за находки и добави:

— Ако някога е имало съмнения за датировката от първи век, това ги разсейва. Вече намерихме няколко такива.

Елизабета взе торбичката. Вътре имаше голяма сребърна монета. Изображението на лицевата страна беше на чипонос мъж с къдрава коса и лавров венец. Надписът гласеше *NERO CLAUDIVS CAESAR*. Тя обърна торбичката. На обратната страна имаше фино изработена арка, до която стояха буквите S и C — *Senatus Consulto*, печатът на сенатския монетен двор.

— Изгубената арка на Нерон — каза тя. — Петдесет и четвърта година.

— Именно — каза Трапани, впечатлен от проникателността ѝ.

— Но не е типичен колумбарий, нали? — каза тя и кимна към брезентите.

— Съвсем не. — Де Стефано махна с ръка брезента на стената. — Джан Паоло вдигнете го.

Мъжете навиха брезента нагоре. В стената бяха издълбани редици малки куполообразни ниши, в много от тях имаше каменни погребални урни. Поредицата ниши се прекъсваше от гладка повърхност с кремава замазка. Джан Паоло насочи фенера към нея.

Мазилката беше изрисувана с подредени в кръг символи.

Елизабета се приближи, погледна и се усмихна.

— Същите като на моята стена.

Роговете на Овена.

Двойните колони на Близнаците.

Пронизващата стрела на Стрелеца.

Допълващите се свитъци на Рака.

Полумесецът на Луната.

Мъжкият символ, Марс. Женският символ, Венера.

Целият зодиак. Планетите. Кръг от образи.

Де Стефано пристъпи почти плътно зад нея.

— Стената, която проучваше ти, сигурно е била от вътрешността на по-малко помещение. Това пропадане извади на бял свят главната камера чак сега.

Един символ особено привлече вниманието ѝ и тя се надигна на пръсти, за да го разгледа по-добре.

Приличаше на схематична рисунка на човек. Торсът беше вертикална черта, ръцете бяха извити нагоре, сякаш вдигнати, краката — извити надолу. Вертикалната линия, която продължаваше между ръцете, за да изобрази врат и глава, продължаваше и под краката.

— Със сигурност е символът на Риби, но той обикновено се изобразява настрани. Вертикално повече прилича на човек, нали? На моята стена имаше същия вариант. И ако е човек, какво според вас е това? — попита Елизабета и посочи чертата между краката. — Фалос?

Археолозите, изглежда, се смутиха, че тази дума излиза от устата на монахиня, и Де Стефано бързо възрази:

— Не, не мисля.

— Какво е тогава? — попита тя.

Възрастният професор за миг замълча, после каза на Трапани:

— Добре. Махнете брезентите от земята.

Мъжете действаха бързо, почти театрално.

Елизабета закри устата си с ръка и прошепна:

— Господи! — Поне попита все така шепнешком: — Колко са?

Де Стефано въздъхна.

— Както виждаш, бързаме с разкопките, но дотук са осемдесет и петима възрастни и дванайсет деца.

Повечето тела бяха само скелети, но някои бяха частично мумифицирани и се виждаха жълто-кафяви парчета прилепнала кожа и тук-там коса и дрипи. Елизабета видя няколко зинали усти — застинали сякаш напред въздишка.

Останките не бяха разкрити напълно. Щяха да са нужни стотици часове работа, за да се махнат затрупалите ги отломки. Скелетите бяха толкова много, че ѝ беше трудно да се съсредоточи върху един.

А после от плетеницата ръце, крака, ребра, черепа и гръбначни стълбове изплува една отличителна черта, която се стовари в съзнанието на Елизабета като огромна вълна, разбиваща се в скали. Очите ѝ се застрелкаха от един скелет към друг, зави ѝ се свят, коленете ѝ омекнаха.

„Господи, дай ми сила!“

Беше безспорно.

Всяко тяло, всеки мъж, всяка жена и всяко дете, проснати пред нея — всички имаха костени опашки.

5.

Когато губеше търпение, Янко Мулей по навик пукаше кокалчетата на пръстите си. Това не убягна на Крек и той попита:

— Какво има?

Мулей минаваше четирийсетте, беше цели десет години по-млад от домакина си, но беше грозен като задник, както обичаше да казва Крек, дори в лицето му. Беше почти два пъти по-едър от Крек, великан, на когото би се наложило да ходи само по анцуг, ако не беше отличният му шивач в Любляна.

— Може би трябва да приключваме за тази вечер.

Голямата зала в замъка Крек никога не се стопляше достатъчно дори в летните жеги и тази пролетна вечер Крек беше решил, че не е лошо да запалят огън. Обичаше пламъците да подскачат високо и цяла вечер щедро добавяше нови цепеници, за да поддържа рева на камината.

Средновековното имение принадлежеше на рода му от четиристотин години, въпреки че уж не беше собственост на Крек през неприятните десетилетия комунистическо управление. Беше сгушено сред няколкостотин хектара словенски гори, на няколко километра от езерото Блед, и квадратната му кула датираше от тринайсети век. Дълбокият ров беше зарибен с шаран и гледани отвън, неравните зидове на замъка създаваха впечатление за известна запуснатост и занемареност.

Това впечатление се изтриваше още с влизането. Бащата на Крек беше саможив човек, който рядко напускаше това място. През целия си живот беше посветил вниманието си повече на цялостното обновяване на замъка, отколкото на сина си. Иво Крек се беше съсредоточил върху вътрешността на замъка, зидарията, тръбите, парното, електрическата инсталация. Синът споделяше бащината си привързаност към замъка, но беше насочил острия си поглед към обзавеждането и модерните устройства. Приемните с романските си арки бяха щедро украсени с антики от съответния период, но Крек ги съчетаваше със съвременни

предмети, за да направи помещенията обитаеми. Телевизори с плоски екрани съжителстваха със средновековна орехова дърворезба. Шкаф от шестнайсети век с рисувани ловни сцени приютяваше датска аудиосистема за 400 000 евро. Кухнята последен модел можеше да е слязла от страниците на някое списание за луксозно обзавеждане.

Крек винаги приемаше хората си в голямата зала. Величествените ѝ размери ги караха да се чувстват нищожни, дори хора с ръста на Мулей, а Крек обичаше хората му да се чувстват дребни в негово присъствие.

Хвърли поглед към часовника на дядо си. Беше десет. Погледна Мулей и повиши тон.

— На крака съм от четири сутринта, а ти си уморен? Не знаеш ли какъв е залогът? Не разбираш ли колко малко време имаме?

Мулей понамести туловището си на кожения диван без подлакътници. Беше седнал неприятно близо до огъня и се потеше обилно, но не смееше да помръдне от мястото си, защото Крек го беше сложил там. Масата между тях беше затрупана с корпоративни папки, финансови отчети и подборка от вестници.

— Разбира се, че знам, К — каза Мулей и избърса мокрото си чело с подгизналата си носна кърпа. — Съжалявам. Ще продължаваме, докогато кажеш.

Крек запрати една цепеница в огъня и се разхвърчаха искри. На панталоните му падна въгленче, той изруга, махна го и продължи да ругае Мулей. Извинението не беше постигнало нищо.

— Конклавът ще започне след по-малко от седмица, ще има нов папа, а сега и този проблем в „Свети Каликст“. Имаме безкрайно много работа! Ще спиш, когато аз ти кажа да спиш, ще ядеш, когато аз ти кажа да ядеш! Ясно ли е?

За външния свят Мулей беше Церберът на Крек, ужасяващият звяр, който пази портите на ада, управителният директор на неговия конгломерат. Но когато шефът му се ядосаше, зловещото куче се превръщаше в уплашено помиярче.

Крек вдигна очи, сякаш можеше да види през таваните съзвездията в нощното небе.

— И защо, по дяволите, Бруно Отингер трябваше да умре? Дъртият пръч ми липсва. Вярвах му.

— И на мен можеш да вярваш — покорно каза Мулей.

— Да, мога да ти вярвам — каза Крек вече по-спокойно. — Но ти си тъп. Отингер беше гений, почти равен на мен.

Мулей бързо взе броя на ежедневника „Дело“ и пак го пусна на купчината, сякаш нямаше търпение да смени темата.

— И какво искаш да направя по този въпрос?

На първа страница имаше голяма снимка на Крек, хубава, макар и някак мрачна, която драматично изплуваше от мрака със заглавие: „Дамян Крек: защо не се кандидатира за президент?“ Политическият коментатор, когото познавах добре, досадник от десните, отново мътеше водата.

— Ще го игнорираме — въздъхна Крек. — Защо този тип просто не ме остави на мира?

Мулей отвърна на въпроса с въпрос:

— Колко милиардери има в Словения?

— Това е недостатъкът да си голяма риба в малко езеро — каза Крек. — По-добри сме, когато работим в сенките. Политици! — Той направо изплю думата.

— И на мен ми е писнало от тях — каза Мулей.

— Като нощни пеперуди на лампа. — Гласът на Крек преливаше от презрение.

Вътрешната линия на телефона от кабинката на вратаря иззвъня и Крек вдигна, изслуша дежурния и каза:

— Бях забравил. Пуснете я да влезе.

— Да остана ли? — попита Мулей.

— Няма да се бавя повече от час — каза Крек. — Да, остани! Да не си посмял да си тръгнеш. Когато се върна, искам да видя предложение за сделките, които ще сключим до другата седмица.

— Знам какво да правя, К — изтощено каза Мулей.

— А аз искам да се погрижиш изявлението да бъде проверено от някой от нашите хора с майчин арабски. Трябва да изглежда автентично.

— В момента се прави.

— И нахвърляй съобщение до медиите, което изразява възмущението на компанията от мое име и, разбира се, от името на католическите ни работодатели. Ясно?

— Ясно.

— И, най-важното, искам план как да се справим с катакомбите. Не мога да повярвам, че това се случва във възможно най-неподходящия момент. Искам хората ни в Италия да разберат, че това е най-главният ми приоритет. Искам най-добрата информация, най-добрия план и най-доброто изпълнение. — С всяка дума правеше крачка към Мулей и сега се извисяваше над него. Заби пръст в рамото му. — Ясно?

Едрият мъж покорно кимна.

— Да, К.

Звънецът на вратата иззвъня и Крек отвори лично.

Един от охранителите водеше млада жена. Крек я посрещна с усмивка.

— Как се казваш?

— Алайда, господин Крек. — Имаше холандски акцент.

— Приятелите ми ме наричат К — каза той. — Казаха ми, че си красива. Прави са.

— За мен е чест да се запозная с вас. Това със сигурност е най-голямото събитие в живота ми. — Алайда беше брюнетка с лице на филмова звезда. Бузите ѝ бяха зачервени от вълнение.

— Ела с мен — каза Крек. — Времето ми е ограничено.

— Разбира се, господин Крек... К... Човек като вас има много отговорности, сигурна съм.

Той я поведе по богато резбовано стълбище покрай поредица от замръзнали на портретите предци от фамилията Крек.

— Нямах си представа колко много.

И от двете страни на коридора бяха окачени еленови рога — опасен проход, ако човек трябва да мине пиан. В жилищните помещения на замъка нямаше и следа от покваряваща женственост. Съпругата на Крек беше починала от бързо развито се неврологично заболяване преди години и когато тя си отиде, той се освободи от всички ненужни украшения, които беше търпял. Имението му беше диво, населено от глигани и елени. Това беше ловен замък. Къща на мъж.

Спалнята на Крек беше просторна, но строга. Подът беше от дъски, имаше само няколко малки килима. По средата на стаята се извисяваше спираловидно резбован дъбов стълб, който поддържаше грамадните греди. До стената имаше средновековна ракла, а на стената

— гоблен. И огромно легло с полубалдахин, покрито с раирана дамаска.

Крек седна в долния край на леглото и свали вратовръзката си.

— Казаха ми, че си променена.

Алайда сведе поглед и прошепна нещо извинително.

— Обикновено не приемам променени жени, но ме посъветваха да направя изключение.

— Родителите ми ме дадоха в пансион, където момичетата се къпеха заедно — тихо каза тя. — Не исках да се разделям с нея, но те ме изпратиха на операция.

— Често срещана история. Искане ми се тези неща да не се случваха, но приемам, че се случват. Покажи ми.

Алайда покорно започна да сваля дрехите си. Първо палтото, после високите обувки, блузата, тясната пола.

Наблизо нямаше мебели и тя остави дрехите да се свлекат на пода.

Крек ѝ каза да спре, за да я огледа по бельо. Не искаше да се обръща с гръб. Засега не.

— Продължавай — каза накрая.

Алайда разкопча черните си чорапи от жартиерите и ги събу, после сръчно свали сутиена си и бавно смъкна надолу черните прашки. Беше избръсната и гладка.

— Много добре — каза Крек и се облегна назад на лакът. — Сега се обърни.

Тя се обърна. И ето го — блед тъничък белег точно над сакрума, дълъг около шест сантиметра.

— Приближи се.

Той огледа белега и го проследи с пръст.

— Кой го направи?

— Доктор Цвийнс — каза тя. — В Утрехт.

— Познавам го. Върши добра работа. Е, Алайда, ти си хубава. Не виждам проблеми.

Хвана я за ханша и я завъртя към себе си. Тя го погледна благодарно.

Крек се изправи, разкопча колана си и остави панталоните да паднат на пода. Тя довърши започнатото, като смъкна бельото му.

Той поведе ръцете ѝ около кръста си. Алайда направи останалото, като бавно и чувствено ги плъзна към задника му и стисна дебелия ствол в основата на гръбнака му. Прокара пръсти по дължината му. Беше месест като члена му и също толкова твърд.

— Дръпни я — изстена Крек. — Дръпни я силно.

6.

Малкият кабинет на Елизабета беше на третия етаж на Папския институт за свещена археология на Виа Наполеоне, оживена римска улица на полегат хълм. Навън всичко се движеше на високи обороти — коли, мотори и пешеходци — и какофонията от двигателите и хората караше града да изглежда изпълнен с живот. Вътре темпото беше вяло. Служителите сякаш пълзяха из помещенията. Та нали катакомбите и монументите съществуваха от векове, за къде да бързат?

Елизабета не споделяше това чувство на апатия. Там, на Пиаца Мастаи, някой друг водеше часовете ѝ! Сестра Марилена ги беше поела, така че децата бяха в добри ръце — това не беше проблем. Това назначение обаче беше схизма, разцепване в тъканта на душата ѝ въпреки цялото злокобно очарование, което ѝ носеше. Дните ѝ бяха разчетени с една цел, да служи на Бог. За първи път от дванайсет години беше катурната от своята леко полюляваща се спасителна лодка и захвърлена в непознати води.

Книгите и документите на бюрото ѝ бяха от друго време, от друга Елизабета. Тя гледаше собствения си почерк, четеше бележките, които беше направила в полетата, но те ѝ се струваха чужди. Негодуваше срещу тях, срещу професор Де Стефано и срещу хората в института. За нея те всички бяха участници в заговор, който да я откъсне от нещата, които обича. Дори духовниците в института приличаха на обитатели на паралелна вселена с мисии различни от нейната. Сестрите повече приличаха на секретарки, нетърпеливи да приключат работния си ден, свещениците миришеха на цигари и говореха за телевизионни предавания в стаята за обед. А тя — тя трябваше да приключи задачата си, каквато и да беше тя, и да се върне към безценната нормалност.

Докато прелистваше старото си копие на Манилиевата „Астрономика“, изпита внезапна нужда да остави всичко и да се помоли.

Затвори очи и стисна кръста, който висеше на врата ѝ, толкова силно, че ръката, която и без това я наболяваше от старата рана на дланта, я заболя.

— Мили Боже, изгубих всички мисли за себе си и за стария си живот, когато се оставих на Божествения Ти дух. Принесох сърцето си на силата на Твоята любов. Това сърце, което почти бе пронизано от ножа на убиеца, това сърце сега принадлежи на Теб. Отдавам Ти действията си, изпитанията си, страданията си, цялото ми същество е в услуга на Твоята любов, за Твоя почит и прослава. Мое необратимо желание е да принадлежа изцяло на Теб, да живея и да умира като Твоя предана слугиня. Моля Те, не позволявай нищо да наруши мира ми. Изцери сърцето ми от нечистотата. Амин.

Още преди да отвори очи, в мислите ѝ като неканени гости нахлуха неспокойни образи. Образи на частично мумифицирани тела с костени опашки.

Последва внезапен образ, болезнен спомен, който беше блокирала от съзнанието си: полуоголеният задник на мъжа, който я бе намушкарал, онова нещо, което стърчеше от гръбнака му, оградено от малки черни татуировки, които приличаха на гъмжило разярени насекоми.

Онова нещо. Все пак беше опашка, нали?

Внезапно замаяна, тя издиша, без да съзнава, че е задържала дъха си.

Сякаш винаги беше знаела.

Почувства се малка и беззащитна, врабче в ураган. Бог беше в нея. Той беше навсякъде около нея. Но за първи път от много дълго време тя жадуваше за топлото убежище на физическата прегръдка.

— Идваш ли? — чу се нетърпеливият баритон на Марко през вратата на банята.

— Да! — извика в отговор тя.

— Каза да и преди десет минути. Ще закъснеем.

— Идвам.

Тя довърши грима на очите си и се отдръпна колкото може от огледалото над мивката, за да огледа отражението си по-цялостно. Харесваше новата си рокля — беше червена и лятна и с нея

изглеждаше особено стройна. Трябваше само да си избере огърлица, нещо хубаво и дълго, което да подчертае деколтето ѝ.

Отвори вратата и видя как нетърпението по лицето на Марко се стопи.

— Струваше си да почакам — каза той. — Прекрасна си!

Тя го попита дали роклята ѝ му харесва, а той отговори, като прокара големите си длани по копринения плат и по чорапите ѝ.

Елизабета се дръпна със смях.

— Нали каза, че ще закъснеем.

— Това е просто сватбата на братовчед ми. Дори не го харесвам.

— Е, аз няма да ти дам да ми развалиш грима и да ми омачкаш роклята. Да не говорим за новия ти костюм, който изглежда много добре, между другото.

Марко се огледа в огледалото в антрето.

— Мислиш ли?

— Да, мисля. Момичетата ще полудеят по теб.

— Няма да ме получат — весело каза той. — Аз съм врен на друга.

— За това ще те целуна, но после. Ей сега се връщам. Трябва да си сложа огърлица.

В този момент той престана да се държи като наперен мъжага и придоби изражението на малко развълнувано момче. Бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади тънка кадифена кутия.

— Може би това ще свърши работа.

— Марко, какво си направил?

Тя я отвори и на мига я хареса. Беше висулка във формата на сърчице на златна верижка, половината беше инкрустирана с диаманти, половината — с рубини.

— Харесва ли ти?

— Господи! Много ми харесва!

Тя изтича обратно в банята, за да си я сложи, и се върна грейнала от щастие.

— Прекрасна е — каза той. — Като теб.

— Едната половина съм аз, а другата си ти — каза Елизабета. — Аз коя съм? Диамантите или рубините?

— Която си избереш.

Тя пристъпи към него и вдигна лице към неговото. Той я прегърна със силните си ръце и нежно я притисна. Тя затвори очи, обви ръце около кръста му и долепи ухо до сърцето му, по-щастлива от всякога.

— Преча ли?

Елизабета стреснато отвори очи. На прага стоеше професор Де Стефано.

— Не. Влезте, моля ви.

Старецът изглеждаше притеснен.

— Искях само да се уверя, че имаш всичко, от което се нуждаеш.

— Да, всичко е тук — каза тя, докато се съвземаше. — Кашонът с нещата ми пристигна сутринта от апартамента на баща ми. Компютърът май работи.

— Имаш ли нужда от помощ с него?

— Професоре, в училище също имаме компютри. Справям се много добре.

— Добре, добре. Ще накарам секретарката си да ти даде достъп до моите файлове със снимки от мястото.

— Това ще е полезно — каза Елизабета.

Де Стефано се поколеба, после попита малко рязко:

— Имаш ли план? Знам, че е едва първият ти ден, и не искам да те притискам, но сутринта вече ми се обаждяха от Ватикана. Очакват доклад.

Тя потупа тома на „Астрономика“.

— Мисля върху символите. Искам да се опитам да разбера значението им, важността, която е възможно да са имали за тези... създания. И трябва да разбера по-добре този феномен — опашките.

Де Стефано закима енергично.

— Да, това е жизненоважно. Трябва бързо да разгадаем тази загадка. Кой са били тези хора? Как са се озовали там? Как са умрели? От огън ли? Убити ли са били? И ако е така, кой е отговорен? Масово самоубийство ли е било? И ако е така, защо са го направили? Какво ни казват опашките им и символите им за тях самите? Римляни ли са били? Езичници ли са били? Има ли дори най-нищожна възможност да са били християни? Невъзможно е да покрием работата така, че да не

се разчуе. Такива неща винаги изтичат. Надявам се само да имаме разумно обяснение, което да предложим, ако излезе преди началото или по време на заседаването на конклава. Ще го оставя на теб. Но ми се обади веднага щом имаш напредък. — В гласа му звучеше молба.

Тя отвори малкия том на едно отбелязано място. Марк Манилий беше римски астролог, чийто живот беше преминал на границата на управлението на Август и Тиберий, личност, която би се изгубила в пясъците на времето, ако не беше епичната му поема „Астрономика“, която трябваше да предаде на съвременниците му изкуството на зодиака.

Човешкият разум не си поставял граници, докато не достигнал небето и не схванал най-съкровения тайни на света, като разбрал причините за тях и съзрял всичко, което съществува навсякъде. Разбрал защо облаците се разтърсват от гръмотевиците, защо зимният сняг е по-мек от летния град, защо вулканите изригват и земната твърд се тресе, защо вали дъжд и какво кара ветровете да се движат. Когато открил истинските причини на много явления, разумът осмелил да се издигне отвъд границата на въздуха, да търси знания в небесната шир и да я разбере изцяло. И определил формата и имената на съзвездията и открил какви са техните цикли според строгия закон и че всички неща се движат според волята и разположението на небето, като съзвездията със своята променяща се подредба определят различните съдби.

Това Елизабета си го спомняше: древните римляни били луди по астрологията, вярвали страстно, че небесата управляват съдбата им. Някои императори, особено самоуверените като Тиберий, насърчавали тази практика. Други — например Август, който бил уплашен, че се опитват да предскажат гибелта му, — категорично забранявали астрологичните наблюдения.

Но въпреки широкото разпространение на зодиака в ежедневието римски живот Елизабета знаеше, че астрологическите символи рядко се срещат на фрески в домове и гробници. Символите, с които бе

пълен този колумбарий, бяха уникални и — предвид контекста — тревожни.

Сравни старите си бележки за оригиналната, вече несъществуваща стена с новите набързо водени записки. Подредбата на символите беше същата, дванайсетте астрологични знака просто, но красиво изписани в голям кръг в традиционния си ред от Овен до Риби, следвани от седемте знака на планетите в странен ред: Луна, Меркурий, Венера, Слънце, Марс, Юпитер, Сатурн. И в двата кръга знакът на Рибите беше обърнат — като изправен човек.

Ами мумифицираните и изтлели скелети? Трябваше да разгледа внимателно снимките на Де Стефано, но по-важно, трябваше да се върне в катакомбите с лопатка и четка и да се позанимава с останките. Започна да си записва да не забрави да помоли професора да уреди още едно посещение, но се разсея от едно залепващо се листче с удивителна, което преди години беше сложила да се подава от една страница на „Астрономика“. Отвори книгата на отбелязаното място.

Висша сила често размесва телата на диви зверове с крайниците на човешките същества: това не е естествено раждане... звездите създават неவிждани форми, небесата въвеждат чертите им.

Уроди.

Елизабета потрепери. Защо бе отбелязала този пасаж?

Компютърът ѝ изпиука, че е получила имейл. Тя завъртя стола си и кликна върху пощенската кутия. Очакваше снимките на Де Стефано, но съобщението беше от Микаела — темата беше просто „Здрасти“.

„Пращам ти няколко статии. Надявам се да са ти полезни. Ще полудея, че не ми казваш какво става.

Мик.“

Елизабета изпрати документите на общия принтер в стаята за копиране и отпечатване и забърза да ги вземе, преди някой да ги е видял.

Радваше се, че е сама и далеч от любопитни погледи, когато статиите паднаха в кошницата на принтера. Тя почна да ги закопчава с телбод, докато чакаше следващите. А после усети, че не е сама.

Измежду редиците рафтове се беше появил млад свещеник и я гледаше.

Тя се обърна и го зяпна прекалено продължително.

Беше много висок, поне два метра, с продълговато лице и рядка руса коса, заради което приличаше на пищящия човек от картината на Мунк. Носеше черни пластмасови очила с толкова дебели стъкла, че приличаха на изкривени леци. Но Елизабета беше потресена най-вече от издължения му торс и нелепо дългите ръце — бяха прекалено дълги дори за тяло като неговото, а тънките му кокалести китки стърчаха от възкълсите ръкави на черната му свещеническа риза.

Тя се смути от неволното си зяпване и понечи да каже нещо, но той се изниза през вратата и изчезна, без да каже нищо.

Елизабета се върна на бюрото си и прибра статиите в чантата си. Вечерно четиво. Щеше да прекара останалата част от следобеда над файла на Де Стефано със снимките от разкопките.

Джан Паоло Трапани беше заснел стотици пози. Разкопките бяха повърхностни и скелетите бяха само частично разделени един от друг и от каменните отломки. Тя внимателно разгледа всяка снимка. Първото ѝ впечатление беше, че тези хора са били заможни. По телата имаше златни и сребърни гривни и украсени със скъпоценни камъни висулки. Тук-там имаше купчинки сребърни монети, които предполагаха отдавна разложили се кесии. Телата бяха притиснати едно в друго доста равномерно, което сочеше към скупчване в тясно пространство. Но една особеност се набиваше на очи. Скелетите на децата и дори на бебетата сякаш бяха случайно пръснати сред тези на възрастните. И нито едно дете не бе в обятията на някой възрастен. Къде беше изчезнал майчинският инстинкт?

А след това снимката на един скелет я накара да трепне.

Беше мъж, ако се съдеше по ръста му и по обема на черепа. Що се отнася до мумифицирането, той беше сред най-добре запазените, с достатъчно стегната кафява кожа, залепнала за лицевите кости. Тя знаеше, че промените след смъртта правят този тип преценка трудна, ако не и абсурдна, но това първично лице пазеше застинало изражение на измъчена ярост.

Скелетът беше обсипан със злато. На костите на китките имаше тежки златни гривни. Сред ребрата лежеше медальон от ковано злато. Елизабета потърси близко изображение на медальона, но не намери.

Увеличи мястото с програмата за разглеждане на снимките, но не се получи нищо. И да имаше някакви знаци, не можеше да ги различи. Да, трябваше да огледа този скелет по-добре, когато пак отидеше в „Св. Каликст“.

А следващата — и последна — снимка на този скелет направо я стресна. В едната му ръка имаше нещо — скъсана сребърна верижка със сребърен медальон. Полазиха я тръпки и тя увеличи образа. Изображението беше размазано, но тя беше почти сигурна какво е — кръст хи-ро, един от най-ранните християнски символи, съставен от комбинацията на първите две букви на името на Христос на гръцки.

Какво правеше този символ на ранната църква в този категорично нехристиянски контекст на римски колумбарий, украсен с езически астрологически символи?

Елизабета затвори папката със снимките и разтърка сухите си очи.

Поредната загадка.

Пристигна на Пиаца Мастаи твърде късно за вечерната служба и се наложи да се моли сама, докато останалите сестри вечеряха. Тъй като параклисът беше далеч от кухнята, вътре беше спокойно и тихо. Когато приключи, тя се прекръсти, стана и видя, че сестра Марилена седи на последния ред.

— Не те чух — каза Елизабета.

— Видях — каза възрастната монахиня. — Мама ти остави една чиния. Не обича да пропускаме хранене.

Мама беше деветдесет и две годишната майка на сестра Марилена. Още преди години Марилена беше поискала и получила разрешение от майката игуменка майка ѝ да живее с тях вместо да я пращат в старчески дом. Имаха предостатъчно място. Третият и четвъртият етаж на манастира подслоняваха само осем сестри — четири италианки и четири малтийки — и десет послушнички, до една африканки. Напоследък беше трудно да се привлекат млади послушнички, особено от Италия и Европа, така че жените се ширеха в сградата и разполагаха с лукса да имат собствени стаи.

— Допълнителна молитва, а? — попита Елизабета.

Това беше шега само между тях двете. Марилена все се промъкваше в параклиса за допълнителни молитви. Ордент не получаваше достатъчно средства, а им трябваха хубави учебници и компютри. А с малобройните послушнички, които се присъединяваха към ордена, трябваше да разчитат на светски учители на договор, които излизаха скъпо. Повечето родители не можеха да си позволят вдигане на таксите. Така че Марилена постоянно се молеше за още средства.

— Вярвам, че този път Господ ме е чул — каза Марилена както обикновено.

Елизабета са усмихна и попита:

— Как се справи Мишел на теста по геометрия?

— Не добре. Това изненадва ли те?

— Не. Ще ѝ трябва още помощ.

— Не се тревожи — каза Марилена. — Добре си спомням Питагор и Евклид. А ти как се справи?

— Не ми харесва. Почти нямах време да се помоля.

— Ти и в училище почти нямаш време.

— Различно е. Тук съм с теб. Техният офис ми е чужд, хората също.

— Ще свикнеш.

— Надявам се, че няма — каза Елизабета. — Искам да изпълня задачата и да се върна тук.

Марилена кимна.

— Ще направиш каквото църквата иска от теб и съм сигурна, че Бог ще те благослови за службата ти. Сега ела да хапнеш, преди мама да се е скарала и на двете ни.

После, в стаята си, Елизабета седна на бюрото си по нощница и пантофи, за да прегледа статиите, които ѝ беше пратила Микаела. Вървеше трудно. Тематиката беше техническа и откровено противна — компендиум от медицинска литература за опашки при хората. Повечето доклади бяха на английски и тя почна с тях. Имаше няколко на френски, немски, руски и японски, които остави за после.

Остави четиринаisetия доклад за атавистични човешки опашки — термин, с който досега не беше запозната. Атавизъм — повторната поява на изгубена характеристика, специфична за далечен еволюционен предшественик. Наред с други атавизми научната

литература говореше за човешките опашки като пример за общото ни наследство с нечовешки бозайници.

Елизабета нямаше да се остави да бъде въввлечена в дебат по еволюционна биология. Тя беше израсла като учен и предпочиташе да остави църковната доктрина да съществува паралелно и в мир с всеизвестните истини за еволюцията, поне в своя ум. Никой в църквата не бе имал случай да я попита за убежденията ѝ по въпроса и тя щеше да се постарее нещата да си останат така.

Човешките опашки, научи тя, са редки — много редки — с едва стотина добре документирани случая през последния век. Насили се да разгледа снимките, особено тези на бебета. Те раздвижваха нещо в нея, нещо дълбоко тревожно и низко: погнуса свиваше стомаха ѝ. Имаше и друго — елемент на страх. Древен Дарвинов страх на плячка в присъствието на хищник. Тя си пое дълбоко дъх и продължи нататък.

Човешките опашки варираха от малки бучки до по-дълги змиеподобни израстъци. Притежаваха всички структури на опашките при бозайниците с допълнителни кости — до половин дузина опашни прешлени, покрити със сухожилия, мускули и розова кожа. Можеха да се движат с пълния съзнателен контрол на напречно набраздения мускул.

Повечето родители прибягваха до хирургическо премахване, за да не израсте детето заклемено, и по тази причина опашките при възрастните бяха още по-необичайни.

Клепачите на Елизабета натежаха. Беше прегледала всички доклади на английски и откри, че се повтарят. Най-отгоре на останалата купчина имаше един немски доклад. Беше от Deutsche Medizinische Wochenschrift^[1], кратка статия от 2007 г. Познанията ѝ по немски не бяха добри, но реши, че заглавието се отнася за случай с опашка при възрастен човек. Текстът беше почти неразбираем.

Реши да се заеме с него на сутринта.

Време беше да прочисти ума си и да влезе в релси с кратка молитва, преди сънят да я обори.

Докато ставаше от стола, изпита внезапен импулс да обърне още една страница. Опита се да се възпротиви, но ръката ѝ се стрелна твърде бързо.

Щом видя снимката, залитна и се стовари обратно на стола толкова силно, че изпъшка от болка.

Господи!

Гол старчески труп, проснат по очи на маса за аутопсии, сниман от кръста до коленете.

Над сбръчкания мъжки задник стърчеше опашка, дваисет сантиметра от основата до върха според рулетката, поставена до нея. Дебела в основата си, опашката беше цилиндрична по цялата си дължина и незаострена — завършваше рязко с дебел връх като край на наденица.

Но имаше и друго.

Елизабета се помъчи да преглътне, но устата ѝ беше пресъхнала. Присви очи към снимката и намести настолната лампа, но това не беше достатъчно.

Задъхана, тя изтича навън, като грабна халата си и го навлече, докато летеше по коридора. Сестра Силвия, мила женица със слаб пикочен мехур, която отиваше в тоалетната, се стресна, когато Елизабета прелетя покрай нея и хукна по стълбите към класните стаи.

Запали лампата и намери каквото търсеше в кабинета по природни науки. После се върна тичешком по стълбите, стиснала в ръка лупа.

Седна на бюрото. Основата на гръбнака на мъртвия мъж — ето това беше привлякло вниманието ѝ като шамар през лицето.

И ето ги, видими под лупата, опасващи опашката в концентрични полукръгове: редица малки черни татуировки. Страх вцепени Елизабета, сякаш този гол старчески труп можеше да стане от листа и да я прониза с нож в сърцето.

[1] Немско медицинско списание — Б.пр. ↑

7.

Институтът по патология в Университетската болница на Улм в Южна Германия беше разположен в гориста местност в покрайнините на скъпото университетско градче. По настояване на професор Де Стефано беше организирано пътуване със самолет и кола с шофьор от мюнхенското летище въпреки протестите на Елизабета, че влакът е достатъчен.

— Виж — каза той, — главата ми е на дръвника, че ти позволих да въвлечеш и сестра си, така че направи ми тази услуга. Искам да съм сигурен, че ще отидеш и ще се върнеш за един ден. Бързината е...

За негово неудоволствие Елизабета довърши мантрата му:

— ... от изключително значение.

Двете с Микаела седяха една до друга по време на полета от Рим; разговаряха тихо за опашки и татуировки, за зодии и древни римски погребални практики.

Микаела изхрупа цялото си пакетче смесени ядки и взе и това на Елизабета: беше искрено доволна от ролята си на вътрешен човек. Но Елизабета, която вече беше нервна, че въвлеча и семейството си, започна да се тревожи за дискретността на сестра си, когато тя каза:

— Трябва да кажем на татко. Той е гений.

— Да, знам, че е изключително умен, и предполагам, че аналитичните му способности биха били много полезни — отвърна Елизабета, — но просто не можем да му кажем. Не можем да разговаряме за това с никого! И без това беше трудно да ги накарам да те включат. Казах им, че ми трябва съвет от лекар и Де Стефано се съгласи само защото си ми сестра.

Не биха могли да изглеждат по-различни — Микаела с тясна прилепнала рокля на цветя, модерно кожено яке и на високи токчета, а Елизабета с черно расо и ниски обувки.

Когато слязоха от мерцедеса пред входа на института, Елизабета остана по-назад, а Микаела каза на човека на рецепцията, че има

уговорена среща. Той се обади горе, после попита монахинята дали може да ѝ помогне с нещо.

— Заедно сме — отвърна Елизабета.

Той ги огледа и поклати глава, явно объркан от тази явна колизия между два свята.

Преди това Микаела за малко да накара Елизабета да се пръсне от смях заради помпозността на немските академични титли. Така че когато хер професор доктор по медицина Петер-Михаел Гюнтер се появи от асансьора, Микаела дяволито ѝ намигна. Гюнтер изглеждаше хер професор до най-малката подробност. Беше висок и надменен, с козя брадичка, пълната му титла беше избродирана над джоба на престилката му за сметка на солидно количество червен конец.

— Дами — каза Гюнтер на отсечен английски, явно търсеше подходяща дума, с която да се обърне към тях. — За мен е удоволствие да се запозная с вас. Моля, последвайте ме.

Микаела не млъкна по целия път по стълбите нагоре. Беше установила първоначалния контакт, а и хер професорът, изглежда, се чувстваше по-удобно с нея.

— Изненадан съм, че сте се заинтересували от скромния ми доклад — каза Гюнтер, щом ги въведе в голия си модерен офис, който гледаше към езерцето пред института.

— Никой друг ли не се е заинтересувал? — попита Елизабета: обаждаше се за първи път.

Той им наля кафе от старовремски кафеник.

— Знаете ли, мислех, че той ще породи по-широк интерес и коментари, но не стана така. Само няколко бележки от колеги, една-две шегички. Всъщност най-големият интерес дойде от страна на полицията.

Елизабета остави чашата си.

— Защо от полицията? Смъртта му подозрителна ли беше?

— Съвсем не. Причината за смъртта беше явна коронарна тромбоза. Мъжът беше над осемдесетгодишен, открит безжизнен на улицата и откаран в спешното, където установили смъртта. Всичко съвсем рутинно, докато не му събули панталоните. Случаят придоби още по-необичаен обрат два дни след аутопсията, когато някой проникна с взлом в университетската морга и открадна трупа. Същата нощ моят офис в болницата беше обран и някои от папките ми бяха откраднати, включително бележките и снимките на нашия господин,

дигиталният ми фотоапарат също. Полицията не можа да направи нищо и случаят така и не беше разрешен.

Сърцето на Елизабета се сви. Нима пътуването им беше само загуба на време? Можа да попита единствено:

— Как реагираха близките му?

— Не успяхме да открием негови живи роднини. Беше отдавна пенсиониран професор от университета, който живеел в апартамент под наем близо до центъра на града. Изглежда, е бил съвсем сам. Полицията заключи, че някой в болницата може да се е разприказвал за необичайната му анатомия и някоя ексцентрична групировка да е откраднала останките му за ритуални цели или като извратена шега.

— А вие как написахте статията, след като всичко е било откраднато? — попита Микаела.

— Как ли? — хитро каза Гюнтер. — Тъй като случаят беше уникален, отпечатах копия на снимките и копие от доклада от аутопсията и ги донесох в този офис вечерта след установяването на смъртта. Исках да ги проуча на спокойствие. Чист късмет, че имам два офиса.

— Значи имате снимки? — попита Микаела. — Още снимки, освен онези, които сте публикували.

— Да, няколко. Но може би сега е ваш ред да ми кажете защо една монахиня и един лекар гастроентеролог се интересуват толкова много от моя случай.

Сестрите се спогледаха. Бяха репетирали отговора:

— Заради татуировките — каза Елизабета. — Правя изследване по проект, който засяга ранните римски символи. Имам причини да смятам, че татуировките на този човек имат връзка с тях, но публикуваните снимки са прекалено неясни, за да ги различа.

— Какви символи? — попита Гюнтер, заинтригуван.

— Астрологични — отговори Елизабета.

— В такъв случай ще останете разочаровани — каза той, взе една папка от подреденото си бюро и започна да слага на масата снимки, една по една, като крупие в казино. Всички бяха на съсухрения гръб на мъжа. Първите няколко бяха в едър план, в това число двете, които беше публикувал с доклада. Опашката беше дълга, стигаше до под задните части на трупа. Под набръчканата ѝ кожа се очертаваха допълнителните прешлени.

На следващите снимки увеличението ставаше по-голямо — фотографът беше снимал коничния връх, опънат върху малката опашна кост. Опашката беше с най-широк диаметър в средната си част; кожата беше покрита с фини бели косъмчета. Дали са били черни, когато мъжът е бил млад, запита се Елизабета.

След това Гюнтер извади двете най-важни снимки — тези от основата на гърба.

Вероятно беше неучтиво да ги грабне, но Елизабета не можа да се сдържи. Бързо вдигна един от близките кадри и направо го погълна с очи.

Татуировките бяха числа.

Три концентрични полукръга числа ограждаха основата на опашката.

„63 128 99 51 132 162 56 70
32 56 52 103 132 128 56 99
99 39 63 38 120 39 70“

За да не остане по-назад, Микаела грабна другата снимка и след миг попита:

— Какво означава това?

— Нямаме представа — каза Гюнтер.

И двамата погледнаха Елизабета.

Тя безнадеждно поклати глава.

— И аз нямам. — Остави снимката. — Може ли да получим копия?

— Да, разбира се.

— Знаете ли нещо друго за мъжа?

— Разполагаме с името и последния му адрес, това е всичко.

— Може ли да ги научим? — попита Елизабета.

Гюнтер сви рамене.

— По принцип конфиденциалността на пациента би го забранила, но след като стигнаха до полицията, нещата влязоха в обществените регистри. — Той извади от папката лист с данни. — Някой ден, дами, трябва да ми се отблагодарите, като споделите с мен

резултатите от проучването си. Имам чувството, че криете нещо в ръкава си.

Микаела се усмихна и каза:

— Ръкавите на сестра ми са доста по-широки от моите.

Улица „Фишергасе“ беше близо до катедралата в Улм и ако не бързаха толкова да хванат обратния полет, Елизабета би се опитала да мине набързо от там. Катедралата беше възникнала като сравнително скромнен католически храм, но поради преминаването на региона към протестантството и една великолепна кула от деветнайсети век, добавена от църковните старейшини, сега беше най-високата катедрала на света.

Шофьорът спря пред редица хубави къщи в стария град, достатъчно близо до Дунава, та вятърът да донася речната миризма. Номер 29 беше четириетажна постройка с пекарна на приземния етаж.

Микаела говореше по мобилния си телефон, увлечена в разгорещен спор с приятеля си Артуро, така че Елизабета слезе сама.

— Ако не намериш нищо, поне ми донеси малко кексчета — извика Микаела след нея.

Приятната улица зовеше Елизабета. Колко щеше да е хубаво, ако си намереше някоя пейка и прекараше малко време сама. Освен няколкото кратки момента в параклиса на манастира призори беше изкарала целия ден без молитви. Чувстваше се неудовлетворена и се питаше дави вярата ѝ не е подложена на изпитание. И ако е така, дали ще го издържи и да излезе чиста?

Звънчето на вратата извести влизането ѝ в пекарната. Закръглената жена зад тезгяха май се изненада, че вижда в магазина си монахиня, остави другата си клиентка и се завтече да обслужи Елизабета.

— Какво ще обичате, сестро? — попита на немски.

— О, говорите ли италиански или английски? — попита Елизабета на английски.

— Английски, да. Хляб ли ще искате? Сладкиши?

— Само малко информация. На този адрес е живял един човек. Питам се дали сте го познавали.

— Кой?

— Бруно Отингер.

Сякаш беше извикала призрак. Продавачката се подпря на тезгяха и едва не смачка с ръцете си един пресен пай.

— Професорът! Господи! Странно, с Ханс снощи си говорихме за него. Ние му бяхме хазяи.

— Виждам, че имате работа. Просто минавам на път за летището и исках да поговоря с някой, който го е познавал.

— Нека да се оправя с нея — каза продавачката и посочи с брадичка възрастната клиентка, за която Елизабета се надяваше, че не знае английски. — Тя винаги купува едно и също, така че идвам веднага.

Щом клиентката си отиде, съпругата на пекаря, която се представи като фрау Ланг, окачи на витрината на магазина табела „Връщам се след 10 минути“ и заключи вратата. Докосна китката на Елизабета и каза виновно:

— Ханс е протестант, но аз съм католичка. Би трябвало да правя повече за религията си, но човек губи навици, особено покрай работата и семейните ангажименти.

— Има много начини да живеем добър живот — каза Елизабета в опит да я успокои. — Дали може да повикам сестра си от колата?

— И тя ли е монахиня? — попита фрау Ланг изумено.

— Не, тя е лекарка.

— Ами поканете я. Обича ли кекс?

— Всъщност много.

Крек седеше зад голямото си бюро, притиснал към ухото си мобилния телефон. Двойните прозорци свеждаха шума от движението по площад „Прешерен“ в Любляна до минимум, но той виждаше, че улица „Чопова“ е задръстена от обедния трафик.

— Да, зная, че комуникацията е вечен проблем.

Изслуша отговора и каза:

— Не вярвам на интернет. Ще използваме старите начини. В деня преди конклава нашите хора ще го видят и ще знаят, че сме били ние.

Затвори рязко и вдигна поглед. Мулей изпълваше рамката на вратата с едрата си фигура и беше намръщен.

— Какво има? — попита Крек.

— Току-що получих обаждане. Има нов проблем, вероятно не сериозен, но трябва да се наблюдава отблизо.

— Казвай, по дяволите!

— Помниш ли онова момиче, онова, което преди години душеше около „Свети Каликст“?

Крек се намръщи свирепо, погледът му стана страшен.

— Елизабета Челестино. Алдо Вани издъни работата. Тя оцеля. И стана монахиня на всичкото отгоре. Стана безобидна. Оставихме я на мира. Да, Мулей, помня я.

— Някой във Ватикана я е привикал на служба. Напуснала е манастира и е започнала да работи по срутването в „Свети Каликст“. Не мога да потвърдя, но е възможно днес да е ходила в Улм.

— В Улм? — изрева Крек. — Какво, по дяволите, ще прави в Улм?

Мулей се загледа през затъмнените прозорци, за да не срещне страховития поглед на шефа си.

— Не знам, но ще разбере.

— Веднага ме свържи с Алдо. — Гласът на Крек беше напрегнат, гърлото му се бе стегнало от злъч. — Този път ще свърши работата както трябва. Искам тази жена, тази монахиня, да бъде спряна на мига, Мулей. Кажи на Алдо да я доведе тук, за да се оправя с нея лично. Ако се окаже, че не може да стане, да я елиминира. Разбра ли?

Съдебната палата беше само на няколко крачки от базиликата „Св. Петър“, но въпреки това беше поредната анонимна сграда във ватиканския комплекс и туристите почти не я забелязваха. Обикновена административна постройка, наред с други отдели тя подслоняваше и управлението на жандармерията.

Инспектор-генералът на корпуса на жандармерията Лука Лорети беше способен лидер и хората му като цяло го харесваха и уважаваха, въпреки че най-младите попълнения понякога извъртаха очи на витиеватите му фрази. Полицайте, които работеха от по-дълго време, като Дзадзо, винаги се връщаха на факта, че Лорети последователно се опълчва на своя колега от Швейцарската гвардия комендант Ханс Зоненберг и защитава хората си до дупка от онзи нещастник. Не че

полицаите бяха съвсем почтителни. Обиколката на шкембето на Лорети, който похапваше с удоволствие, стабилно нарастваше и всяка година течаха залагания за най-близката дата на годишното преправяне на униформата му.

Повечето от жандармите в Корпус 130 се бяха събрали в аудиторията за брифинга на Лорети. Офицерите седяха отпред, помладшите зад тях, всички чинно подредени. Лорети притежаваше забележителна кинетична енергия за човек с неговите размери и бързо крачеше напред-назад по сцената, като караше зрителите да въртят глави, сякаш са на тенис мач.

— Първо, позволете да ви поздравя за службата ви на погребението на папата. Нашите кардинали, нашите епископи, нашите ватикански длъжностни лица, над двеста световни лидери и тяхната охрана — всички дойдоха във Ватикана, изказаха почитта си и си заминаха в добро здраве — изгърмя гласът на Лорети в ръчния микрофон. — Но ние не можем да почиваме на лаврите си, нали? Имаме пет дни до началото на конклава. Много от кардинал-електорите вече са се настанили в Домус Санкте Марте. От днес нататък хотелът ще бъде стерилна зона. От днес нататък Сикстинската капела ще бъде стерилна зона. От днес нататък базиликата и музеят ще бъдат затворени за публиката. Задачите ни ще бъдат прецизно определени с протоколи. С комендант Зоненберг ще се погрижим ние да не се препъваме в швейцарските гвардейци и те да не се препъват в нас и да няма пропуски в покритието ни на сигурност. Ние ще контролираме хотела, те ще контролират Сикстинската капела. Ние ще използваме кучетата и експертите си, за да претърсим хотела за експлозивни и подслушвателни устройства. Гвардейците ще направят същото със свои експерти вътре в Сикстинската капела. Искам да се държите добре с гвардейците, но ако възникнат проблеми, веднага да уведомите началниците си и те ще уведомят мен. Всички спорове задължително ще се разрешават на моето ниво.

Дзадзо беше запознат с упражнението. Това щеше да е вторият му конклав. На първия той беше още само ококорено ефрейторче, замаяно от великолепието, блясъка и тежестта на събитието. Сега беше имунизиран срещу това. Трябваше да командва отряди и отговорността му се простираше далеч извън охраняването на някоя врата.

Сръга Лоренцо Роза в ребрата. Лоренцо, и той майор, беше влязъл в корпуса същата година като Дзадзо и двамата бяха станали добри приятели. Отначало Дзадзо се беше противил на нуждата да се сприятели с Лоренцо, защото физически той толкова приличаше на Марко — висок и атлетичен, с изсечени черти и черна коса, — че на някакво ниво Дзадзо чувстваше, че да се сприятели с него би било предателство. Но Дзадзо беше толкова естествено общителен и жаден за дружба, че се отърси от психологическия блокаж в деня, когато двамата заедно имаха тренировка с отровен газ и повръщаха рамо до рамо в канавката.

— Няма да е толкова гладко, колкото казва — прошепна Дзадзо.
— До петък ще сме във война с гвардейците.

Лоренцо се наведе към ухото му и също прошепна:

— Швейцарците да ми цунат италианския задник.

Ето затова Дзадзо го харесваше.

Ханс Ланг, пекарят от Улм, беше вдигнат гневно от дивана от жена си и пратен в спалнята да си смени ризата. Въпреки протестите на Елизабета фрау Ланг бързо разтреби след него, после остави гостенките в дневната, за да сложи чайника, и затрака с порцелановите чаши и сребърните прибори.

Ханс Ланг се върна: загащваше чистата си риза и безпомощно заглаждаше с ръка кичурчетата коса върху оплешивялото си теме. Личеше му, че е бил при фурните още посред нощ.

— Много съжалявам — каза той на английски. — Не очаквах. Винаги последен научавам за тези работи.

Елизабета и Микаела се извиниха, че се натрапват, и останаха да седят сковано, докато чакаха фрау Ланг да се върне. Елизабета опита да завърже разговор за това колко е хубав магазинът им, но английският на пекаря не беше достатъчно добър за това.

Фрау Ланг донесе поднос с чай и кексчета. Микаела лакомо се нахвърли върху тях, а Елизабета отхапваше скромни хапки.

— Какво можете да ни кажете за хер Отингер? — попита тя.

Фрау Ланг говореше. Съпругът ѝ седеше изморено на дивана и сякаш искаше да си върне усамотението.

— Истински джентълмен — започна тя. — Живя на третия етаж цели петнайсет години. Странеше от всички. Не бих казала, че го познавахме добре. Често си купуваше пай с месо за вечеря, в събота и по нещо сладичко. Плащаше наема навреме. Нямаше много посетители. Не знам какво друго да ви кажа.

— Казахте, че е бил професор. Знаете ли нещо за работата му? — попита Елизабета.

— Беше пенсионер. Нямам представа по какво е бил професор, но в апартамента му имаше страшно много книги. — Фрау Ланг каза нещо на немски на съпруга си. — Ханс казва, че били основно книги за наука и инженерство, така че сигурно това е била областта му.

— И нямаше роднини?

— Никакви. Властите провериха, разбира се. Трябваше да минем през формалната процедура, преди да ни позволят да продадем вещите му, за да си получим неплатената част от наема. Не ни провървя много. Той нямаше скъпи вещи. Още кекс?

Микаела кимна доволно и си взе още едно парче, след което попита:

— Някога да сте забелязвали нещо странно в него? Физически?

Фрау Ланг поклати глава.

— Не. Какво имате предвид? Той беше най-обикновен възрастен господин.

— Значи в апартамента не е останало нищо? — попита Елизабета.

— Не. Имаме нови наематели, много мила двойка — живеят тук от 2008 година.

Елизабета поклати глава. Щеше да се обади в университета да види дали ще може да открие бивши колеги. Тук вече нямаше какво да правят.

Пекарят каза нещо на немски.

— Ханс ми напомни — каза съпругата му. — Запазихме малка кутия с лични вещи — паспорт, нещата от нощното му шкафче, в случай че някога се появи роднина.

Сестрите се спогледаха обнадеждено.

— Може ли да ги видим?

Фрау Ланг отново каза нещо на немски на мъжа си и Елизабета различи проклятието му, когато той се надигна от дивана и тръгна към

вратата.

— Ще ги донесе. В мазето са — каза фрау Ланг, докато се мръщеше след него и им наливаше още чай.

След пет минути пекарят се върна с кутия с размерите на куфарче за документи. Беше чисто и сухо — очевидно го бяха съхранявали грижливо. Подаде го на Елизабета, измънка нещо на жена си и помоли да го извинят.

Фрау Ланг изглеждаше смутена.

— Ханс отива да подремне. Желаете ви приятен път.

Елизабета и Микаела понечиха да станат, но пекарят им махна да си седят и изчезна в съседната стая.

Кутията беше лека, съдържанието ѝ се размести в ръцете на Елизабета, когато я сложи в скута си. Тя я отвори. Лъхна я застоял дъх на мухъл, миризма на стар човек.

Очила. Писалки. Паспорт. Бронзов медал на лента от, доколкото виждаше, някакво германско инженерно дружество. Чекови книжки и банкови нареждания от 2006 и 2007. Шишенца с хапчета, за които Микаела веднага каза, че са за високо кръвно. Кутия с протези. Избяляла снимка на младеж, вероятно на самия Отингер, в туристическо облекло на стръмен зелен склон. На дъното имаше незапечатан плик от амбалажна хартия, от едната страна имаше бележка, написана с черно мастило.

Елизабета вдигна плика, при което фрау Ланг обясни, че вътре има книга, единствената, която не били продали, защото имало лична бележка. Елизабета, която горе-долу се справяше с немския, прочете бавно бележката наум.

„На моя учител, мой ментор, мой приятел. Открих това при един търговец и го подлъгах да се раздели с него. Ти ще го оцениш повече от всеки друг. Това е текст Б, разбира се. Както винаги си ни учил — Б крие ключа. 11 септември със сигурност е знак, не мислиш ли? Надявам се да си с нас, когато денят на М най-сетне настъпи.

К. Октомври 2001“

Под датата имаше малък нарисован на ръка символ.

При вида му на Елизабета ѝ се зави свят.

В него имаше нещо странно познато, едновременно реално и нереално, сякаш го беше виждала в отдавна забравен сън.

Опита се да се отърси от това чувство и отвори плика. Вътре имаше тънка подвързана книга. Корицата беше от проста износена кожа. Страниците бяха леко пожълтели. Стара книга в доста добро състояние.

Отвори корицата и главата ѝ се проясни толкова внезапно, все едно беше помиричала амонячна сол.

Не мислеше, че е виждала гравюрата преди, но част от нея беше също толкова разпознаваема като собственото ѝ отражение в огледалото.

Това беше издание от 1620 г. на „Доктор Фауст“ от Марлоу и на фронтисписа старият магьосник, облечен в академична роба, стоеше с жезъла и книгата си насред магическия кръг и призоваваше дявола от пода. Дяволът беше крилато създание с рога, остра брадичка и дълга извита опашка.

Но не това накара сърцето на Елизабета да забие лудо и кожата ѝ да настръхне. Не това я накара да се чувства сякаш се задушаваше под стегнатото си покривало и расо.

Изворът на нейната тревога беше около и вътре в магическия кръг.

Знаците на съзвездията.

Овен, Телец, Близнаци, Рак.

Звездните знаци.

Луна, Меркурий, Венера, Слънце, Марс, Юпитер и Сатурн, подредени в съвсем същия ред като на фреската в „Св. Каликст“.

А изпод робата на Фауст надничаха рибите, килнати на една страна, подобни досущ на мъж с опашка.

8.

Рим, 37 г.

Здрачът преминаваше в мрак. Вяла четвъртинка луна висеше отпуснато в черното небе. Двете уморени момчета вървяха мълчаливо към центъра на града — придържаха се близо до лепкавата централна канавка, за да избегнат по-неприятните купчини боклуци от страни.

— Къде ще спим? — попита уплашено по-малкото момче, докато подминаваха една мрачна пряка.

— Нямам представа — сопна се брат му, но като усети окаяното страдание на седемгодишното момче, омекна. — Бащата на моя приятел Луций казва, че когато идва в Рим, спи на пазара за добитък. Ще си намерим място там.

По-малкото момче потрепери и стисна ръката на брат си поздравно. Широката му туника едва го пазеше от студа.

— Близо ли сме? До пазара за добитък? — попита с надежда.

Квинт изстена: днес беше чул поне сто варианта на същия въпрос.

— Да, Секст, скоро ще си намерим топло място за почивка, а преди това ще хапнем.

Отиваха в тухларната на вуйчо си в северната част на Рим, на хълма Пинций, и бяха гладни и изтощени, след като бяха тръгнали от селото си по зазоряване. Поне бяха успели да влязат в града. Двамата огромни преторианци с емблеми на скорпион на нагръдниците при Порта Капена им бяха вгорчили живота, за да ги изръсят за подкуп. Но те нямаха монети, нямаха нищо и се наложи да го докажат, като се съблекат голи и понесат подигравките на страховитите войници.

Квинт, по-голям с три години, се питаше дали баща му е изглеждал като тези мъже. Пазеше съвсем неясен спомен. Беше много малък, когато центурионът беше заминал на служба в Германия. Майка им трябваше да се справя само с помощта на двете по-големи момичета, за да се грижи за малкото им земя и за Квинт и малкия му брат.

Само преди две седмици майка им беше получила вестта за смъртта на съпруга си в битка срещу херуските. А по-късно, когато научи, че негодникът е пропилял натрупаните си заплати по вино и курви, можеше само да лее безсмислени сълзи.

Изправена пред тежки дългове, тя продаде земята срещу оскъдна рента при един богат патриций. Тя и дъщерите ѝ щяха да оцелеят, като се наемеха за работнички и тъкачки, но не можеше да си позволи да храни две безполезни гърла. Все пак вместо да ги продаде в робство взе донякъде по-човешкото решение да прати момчетата при вуйчо им да си изкарват прехраната.

Ако се съдеше по миризмите, приближаваха пазара за добитък.

Сградите покрай тесните улички бяха построени от камък и сравнително здрави. По-високите етажи се издигаха под случайни ъгли и изглеждаха доста нестабилни. Дори минаха покрай една сграда, която се бе срутила. Денем жилищата служеха за магазини, които продаваха най-необходими неща и евтино вкиснато вино. Момчетата се влачеха по зловонните улици към покрития с калдъръм пазар, като се държаха по средата и избягваха застрашителните сенки.

Отворените прозорци на нивото на улицата ги гледаха злобно като черните празни орбити на череп. Секст изписка от страх, когато се спъна в купчина карангии пред някаква месарница и раздвижи отвратителен килим от плъхове. Квинт успя да го хване, преди да е паднал в мръсотията.

От близкия празен обор излезе мършаво псе — искаше да се докопа до карангиите преди плъховете да се върнат. Успя и избяга по уличката, повлякло червата след себе си.

Квинт помъкна брат си в обора, огледа се и заяви:

— Ще спим тук.

Започнаха да трупат с ръце сено, за да си направят постеля във вътрешния ъгъл на останалата без покрив постройка.

— Утре няма да вървим дълго, нали, Квинт? — попита с надежда Секст.

Квинт съвсем не беше сигурен, но каза с престорена увереност:

— Ако тръгнем рано, ще сме при вуйчо преди пладне.

Развърза бохчата, която носеше на рамо, и извади остатъците от оскъдните им провизии. Подаде на Секст половината от последния

комат и една ябълка, след което и двамата се тръшнаха на сламената постеля и почнаха да ядат.

Балбил чу глухо тропане над главата си — железен прът, който удряше по камък: сигнал, че го викат.

Подземната зала бе осветена от пушещи лампи. Беше просторна — вътре спокойно можеха да се съберат петдесет души, а и сто, ако се сместят. В смисъл живи. Имаше място за хиляди мъртви, ако бъдеха кремирани и положени в урни в шуплестите стени. Беше току-що завършена. Колумбарият очакваше първия си обитател.

Тиберий Клавдий Балбил остави четката. Не обичаше да го прекъсват, когато рисува, но беше свикнал. Мнозина го търсеха.

Беше минал трийсетте, силен мъж с матовата кожа на полуегипетските и полугръцките си корени, голям нос и добре поддържана брада със заострен връх, която правеше лицето му да прилича на някакво оръжие или на инструмент за дялане. Беше разхлабил туниката си, за да му е по-удобно, но преди да се качи, си пристегна колана и наметна плащ.

Влезе в мавзолея през една тайна вратичка. Стените бяха запълнени с гробове и светилища на богаташи. Един пресен труп, на не повече от няколко седмици, увит в ленено платно и натъпкан в един локулум, изпълваше въздуха с воня на смърт.

Мавзолеят беше в семейството му от няколко поколения. Беше добър, стабилен източник на приходи, но поради скорошните тайни разкопки сега имаше друго предназначение.

Когато дойдеше неговото време, той щеше завинаги да почива там долу, не над земята с тези така наречени граждани, а под земята със собствения си вид. Последователите му също щяха да почиват там. За да пестят място, повечето щяха да бъдат кремирани. Но той и синовете му и синовете на синовете му щяха да бъдат положени — с цялата си плът и с костите си — в цялата си слава.

Чакаше го човек със скрито от качулка лице. Поклони се и каза:

— Другите са навън.

Балбил, заедно с този човек — Вибий — излезе през задния вход в студената декемврийска нощ.

Намираха се в горичка само на няколко крачки от Виа Апия. Мавзолеят беше правоъгълна сграда с кръгъл купол, построена от най-фини тухли. Разкошната вила на Балбил се издигаше от другата страна на горичката.

Четвъртинката луна изплува иззад савана от морави облаци. Пет закачулени фигури пристъпиха от мрака на овощните дръвчета. Балбил ги строи като отряд пред стената на мавзолея и им каза:

— Проучих картите и звездите подкрепят действията ни. Тази вечер ще запалим огън. Макар че отначало ще е малък, той ще разпали друг и после още един, и някой ден ще настъпи огромен пожар, който ще погълне града. И когато това се случи, ние ще добием богатство и власт, за каквито не сме и мечтали. Пише го на звездите и аз знам, че е истина. Тази вечер ще настроим римляните срещу този нов християнски култ. Виждам по звездите, че един ден тези християни ще станат силни. Посланието им е примамливо като хляб и зрелища за душата. Боя се, че хората ще тръгнат след тях като овце. Ако им позволим да станат прекалено могъщи, те ще са страшен враг. Вибий получи нарежданията ми. Тази вечер ще пролее кръв, защото... — пое си дъх за по-голям ефект, после отсече: — *Защото това правим ние.*

А мъжете отговориха в един глас:

— *И това сме ние.*

Балбил ги остави и се върна под земята, където го чакаха четките му.

Шестимата мъже тръгнаха мълчаливо на север, към Рим.

Когато приближиха осветената от примигващи катранени факли Порта Капена, спряха и се разгърнаха.

Двамата преторианци пред портата унило се взираха в мрака извън кръга светлина и пристъпваха от крак на крак, за да се стоплят.

Вибий тръгна към тях, като подхвана някаква пианска песен. Часовите застанаха нащрек и го зяпнаха, когато с олюляване излезе от тъмнината. Той спря и отпи от издут мях с вино.

Тръгна залитайки към тях, после спря и се олюля на малко повече от ръка разстояние от по-високия от двамата.

— Ей, момчета, пуснете ме, а? — каза завалено.

Войникът като че ли се отпусна, но не свали ръка от дръжката на късия си меч.

— Вечерният час мина, пиан глупак такъв — минаването е забранено.

Вибий се люшна към него и вдигна меха.

— Пийнете де, пийнете и вие. Ще ти платя за влизането. Искam само да се прибера вкъщи, нали така.

С лявата си ръка размахa меха пред лицето на стража и когато той посегна да го отблъсне, неочаквано ръгна нагоре с дясната си ръка, стиснала дългата кама, която беше крил под робата си. Острието прониза стража под брадичката и върхът му излезе от темето му със зловещо изхрущяване.

Вторият преторианец така и не успя да извади оръжието си: друг мъж с наметало се беше промъкнал в сенките и сега обви ръка около гърдите на часовия и посегна към челюстта му с другата си ръка. Дръпна силно и се чу високо изпукване, когато гръбначният стълб на преторианеца се скърши.

Трупoвете потръпнаха на студената земя, после се отпуснаха. Останалите забулени мъже заскачаха върху тях и ги затъпкаха.

Когато приключиха свирепия си танц, телата плуваха в локви кръв като месо в яхния. Вибий бръкна под наметалото си и извади сребърен медальон на скъсана верижка. Беше монограмът хи-ро, символът на Христос. Пусна го в кръвта и махна на мъжете да влязат през Порта Капена в град Рим.

Бедняшките квартали в полите на Есквилин никога не утихваха. Дори късно нощем покоят се нарушаваше от викове, пиански свaди и бебешки рев. На фона на тази врява чаткането на магарешки копита и трополенето на колелата на каруците по калдъръма оставаше незабелязано.

Кочияшът дръпна юздите пред една занемарена къща в една тясна улица. Мазилката по фасадата отдавна се беше олющила. Ако не бяха подкупени да си мълчат, градските власти щяха да са я съборили още преди години.

Кочияшът скочи между каруцата и сградата и прошепна:

— Пристигнахме.

Натрупаната в каруцата слама се раздвижи и отвътре се подаде ръка, после брадата глава. Висок мъж слезе и изтупа сламата от

наметалото си. Изглеждаше измъчен, много по-стар от трийсет и осемте си години, дългата му коса беше прошарена.

— Качи се по стълбите и почукай три пъти на вратата — каза кочияшът и потегли.

По стълбите беше тъмно като в рог и мъжът трябваше да опипва пътя си. На последната площадка протегна ръка, напипа грубата врата и потропа с юмрук.

Чу отвътре гласове, после звук от стържещо резе. Вратата се отвори и той се изненада колко много хора са се натъпкали в малката осветена от свещи стая.

Човекът, който отвори вратата, го изгледа втренчено и подвижна през рамо:

— Спокойно. Той е. — После хвана студената ръка на госта и я целуна. — Петре, радваме се, че дойде.

Апостол Петър влезе и го посрещнаха с благоговение: мъже и жени идваха да го целунат, да му поднесат вода, да го настанят удобно на възглавница.

Посещенията му в Рим бяха редки. Това беше домът на врага, твърде опасен за случайни пътувания. Той никога не знаеше в какво настроение ще завари римляните и дали за главата му няма обявена награда. От убийството на Исус бяха минали само четири години, но християните, както започваха да ги наричат, име, което Петър предпочиташе пред „юдейския култ“, се множаха и започваха да дразнят Рим.

Петър взе паница супа от ръцете на домакина си, щавача Корнелий, и му благодари.

— Как беше пътуването ти от Антиохия? — попита щавачът.

— Дълго, но по пътя срещнах много добрини.

Малко момче, на не повече от дванайсет години, се приближи до тях и загледа втренчено Петър.

— Сигурно ти липсва семейството ти — каза щавачът и хвърли поглед към сина си.

— Да.

— Вярно ли е, че си бил там, когато Исус е възкръснал? — попита момчето.

Петър кимна и каза:

— Жените намериха гроба му празен. Повикаха ме и мога да свидетелствам, момче, че той наистина воскрес. Умря за нас и после Бог го повика до Себе си.

— Колко ще останеш при нас? — попита Корнелий и махна на момчето да ги остави на мира.

— Две седмици. Може би по-малко. Достатъчно да се срещна със старейшините и да преценя този нов император Калигула.

Корнелий сви устни. Ако беше на улицата, сигурно щеше да се изплюе.

— Не може да е по-лош от Тиберий.

— Надявам се да си прав. Но в Антиохия пътници ми казаха, че гоненията не спират, че братята и сестрите ни все още биват измъчвани и избивани.

Корнелий се усмихна иронично.

— Преди няколко години ни прибираха, защото сме евреи. Сега — защото сме християни. Освен ако не целуваме задника на императора и не се молим на Юпитер, ще продължат да ни прибират.

— Какъв претекст изтъкват властите? — попита Петър, докато дъвчеше залък хляб.

— Имаше убийства. Откриха граждани, нарязани на парчета, а наблизко бяха намерени нашите символи и монограми.

Петър въздъхна и остави паницата. Всички очи в стаята бяха обърнати към него.

— Всички знаем, че подобни зверства нямат нищо общо с последователите на нашия Бог. Нашата религия е религия на любовта и мира — само една жертва е направена за нея, тази на самия Христос, и Неговата жестока смърт изкупи греховете ни завинаги. Не, това клане сигурно е дело на някоя зла сила, която върлува в този свят на злоба и мъчения. Нека се помолим. Утре ще обсъдим какво трябва да се направи.

В обора братчетата лежаха сгушени едно в друго в сеното.

По-малкото заплака, отначало тихичко, после по-силно.

Квинт отвори очи.

— Млъквай! Какво ти става?

— Страх ме е — каза Секст.

— Тихо! Някой може да те чуе. — Момчето продължи да хлипа и Квинт реши да смени подхода. — От какво?

— Че вещиците ще ни отвлекат.

— Стига глупости! Вещиците живеят само в провинцията. Няма да дойдат в града. Войниците ще ги подгонят и ще ги убият.

— Ами лемуриите?

Квинт се намръщи; искаше му се брат му да не му беше напомнял за съществуването им.

Лемуриите, онези с опашките, безродните гладни призраци, които се промъкваха в къщите и се хранеха с човешка плът.

— Глупак — каза Квинт. — Лемуриите не се мотаят из оборите. Хайде заспивай. Утре ни чака дълъг път.

— Ти обеща, че ще е къс — изхлипа момчето.

— Къс или дълъг, не го мисли сега, а заспивай!

Секст сънуваше кошмар. Отчаяно се мъчеше да претича през някакво бласто, защото някакъв демон го гонеше по петите. Трескаво се бореше с хватката на привидението и цапаше в тинята. Лепкавата топла кал оплииска лицето му и той усети как демонът го стисна за краката и го повлече надолу. Блатната вода покри лицето му. Той се мъчеше да си поеме дъх, но в гърлото му потече воняща течност.

Той се стресна и се събуди...

И тогава започна истинският кошмар.

Някакъв мъж бе затиснал гърдите на брат му и бе забил нож в гърлото му. Алената струя пръскаше по лицето на Квинт и се стичаше в устата му.

— Квинт!

Лунната светлина беше достатъчна, за да види наметалото на нападателя и туниката му, намачкана и вдигната над кръста му. Нещо стърчеше от гърба му, извиваше се и плющеше във въздуха.

Огромна тежест го притисна и заглуши виковете му. На неговите гърди също седеше мъж. Мъж с мъртви очи. Когато видя как ножът изсвистя към врата му, Секст стисна очи и се замоли все още да спи.

Разчленяването свърши бързо.

— Сложете главите им под сеното, но не ги крийте много-много — заповяда Вибий. — Опаковайте останалото в платно. Направете осем пакета и гледайте във всеки да има ръка или крак.

Убийците тръгнаха по уличката към един от магазините в близост до пазара за добитък, понесли отвратителните резултати от делото си. Спряха до един прозорец, който денем се превръщаше в тезгях на височината на кръста. Това беше месарница — единствената на уличката, отбелязана с християнския гълъб.

Вибий стъпи върху хванатите ръце на един от спътниците си и се прехвърли над тезгяха. Безшумно стъпи на грубия каменен под и се запромъква към задната част на помещението, но се закова на място, когато чу някакъв стържещ звук.

Пристъпи бавно и надникна зад завесата в дъното на магазина. Беше касапинът. Хъркаше, а до леглото му бе паднала празна кана. Вонеше на евтино вино.

След като се увери, че пияният спи дълбоко, Вибий се върна до прозореца.

Свали резето на вратата на хранилището за месо, издълбано в каменната стена под тезгяха, бръкна вътре и започна да подава през прозореца хладни пакети в чакащите ръце.

Подмени ги с пакети с топло, по-прясно месо. Когато свърши, скочи през прозореца и потъна в сенките.

Когато Балбил завърши фреската си, вече се съмваше, но зимното слънце не достигна до него под земята.

Мазните изпарения от лампите изгаряха дробовете му, но това беше нищожна цена за удовлетворителната изпълнена с работа нощ. Вибий беше докладвал, че кръвта е била пролята добре. Християните щяха да бъдат обвинени в убийството на най-добрите сред римляните — двама преторианци. И още по-гнусно, щяха да бъдат обвинени, че убиват римски деца и че продават плътта им. Освен това фреската му харесваше.

Възможно ли беше новият ден да е по-благоприятен?

Отново звъntenето на желязо по камък.

В горния край на стълбите Вибий отвори капака и му прошепна нещо.

— Агрипина? Тук? — попита невярващо Балбил. — Как е възможно?

Вибий сви рамене.

— Явно е възможно, щом е тук. Иска да я внесат в гробницата.

— Невероятно! Каква жена!

Юлия Агрипина. Правнучка на Август. Кръвосмесителна сестра на Калигула. Съпруга на император Клавдий. Най-могъщата жена в Рим.

И една от нас.

Слугите на Агрипина я внесоха на носилка — свалиха я внимателно по стълбите и пак така внимателно я поставиха на пода. Балбил познаваше хората й. Можеше да им се вярва.

Агрипина беше увита в одеяла, главата й бе отпусната на копринена възглавница. Беше бледа и изпита и присвиваше очи от болка, но дори в това състояние красотата й беше очевидна.

— Балбил — каза тя. — Трябваше да дойда.

— *Домина* — отвърна той, падна на колене и хвана ръката й. — Трябваше да ме повикаш. Аз щях да дойда при теб.

— Не, исках това да стане тук. — Тя обърна глава към стената. — Фреската ти! Завършена е!

— Надявам се, че ти харесва.

— Всички зодиакални знаци. Изрисувани красиво и от твоята ръка, както виждам — каза тя, като погледна изцапаните му с боя пръсти. — Кажи ми какво означава тази последователност на планетите?

— Това е малка лична лепта, домина. Луна, Меркурий, Венера, Слънце, Марс Юпитер, Сатурн. Такъв е бил редът на планетите в деня, когато съм се родил преди трийсет и три години. Сега се питам дали решението ми е било добро. Трябваше да избира твоята подредба. Мога да сложа нова мазилка.

— Глупости. Това е твоята гробница.

— Нашата гробница, домина.

— Настоявам да оставиш фреската както си е.

Изпод одеялото й се чу слаб плач.

— *Домина!* — каза Балбил. — Станало е!

— Да, само преди два часа — немощно каза Агрипина. — След толкова години и всички проклети мъже, най-сетне, първородният ми син.

Една от прислужниците на Агрипина отметна завивката от малкото розово бебе. Агрипина махна одеялцето на новороденото и

каза гордо:

— Виж, момче е. Казва се Луций Домиций Ахенобарб.

— Това е прекрасно — възкликна Балбил. — Наистина прекрасно. Може ли да го видя?

Тя обърна бебето по корем. То имаше идеална розова опашка, която енергично се извиваше.

— Кръвта ти е силна — каза с възхита Балбил. — Предполагам, че императорът не знае.

— Онзи жалък пелтечещ дъртак дори не знае, че имам опашка! Съвкупленията ни са абсурдна работа — каза Агрипина. — Това е между теб и мен. Ти ме почиташ с титлата домина, но ти, Бабил, моят велик астролог, ти си моят господар.

Балбил се поклони.

— Искам да разбера за това момче — каза тя. — Кажи ми какво ще му се случи.

Балбил внимателно четеше картите. Знаеше наизуст всеки ден от седмицата, почти всеки час. Изправи се и тържествено изрече предсказанието:

— Изгряващият знак на момчето, Стрелец, е в съгласие с Лъва, където е луната му. Тъй като луната представлява теб, домина, вие с момчето ще имате хармонични отношения.

— Ах, добре — измърка Агрипина.

— Планетата, която управлява това момче и която е негов асцендент, е много благоприятна. Тя е Сатурн — Злия.

Тя се усмихна.

— А луната му е разположена в осмия дом, дома на смъртта. Това сочи високо положение, големи приходи, почести. Юпитер е в единайсетия дом, дома на приятелите. От там следва най-голям късмет и велика слава, огромна власт. — Той сниши глас. — Има само едно предупреждение.

— Кажи ми — каза Агрипина.

— Той е под прав ъгъл с Марс. Това ще намали късмета му. Как — не зная.

Тя въздъхна.

— Предсказанието е добро. Не мога да си кривя душата. В нашия свят нищо не е свършено. Но кажи ми, Балбил, синът ми ще бъде ли император?

Балбил затвори очи. Усети как собствената му опашка изтръпва.

— Той ще бъде император — каза. — Ще вземе името Нерон. И ще бъде съвършено зъл. Но трябва да ти кажа едно: ти самата, родната му майка, може да си сред многото, които ще загинат от неговата ръка.

Агрипина дори не трепна.

— Така да бъде.

9.

Елизабета държеше тънката книга и опипваше гладката подвързия. Надушваше мухъла по пожълтения пергамент. Книгата беше само шейсет и две страници и все пак тя имаше чувството, че в нея има нещо повече от антиквариата ѝ стойност.

Беше помолила да я вземе само временно, но фрау Ланг беше настояла да я задържи.

— Ами ако е скъпа? — попита я Елизабета.

Фрау Ланг сниши глас и кимна към стената, която ги делише от съпруга ѝ.

— Съмнявам се, че ще можете да си купите и един хляб срещу нея, но ако могат да се изкарат пари, нека останат за църквата. Може да е от полза за безсмъртната ми душа.

Пликът с красиво написаното загадъчно съобщение лежеше на бюрото на Елизабета в Папската комисия за свещена археология.

„Както винаги си ни учил — Б крие ключа.“

Какво беше Б? Ключът за къде?

„11 септември със сигурност е знак...“

Знак? В какво беше замесен Отингер и кой беше пишещият, този К?

Ами странният символ, смътно астрологичен, смътно антропоморфен? Какво представляваше? И защо ѝ беше толкова познат?

Елизабета го бе нарисувала на бялата дъска с черен маркер и току го поглеждаше.

От коридора долетяха женски гласове — дано монахините от института да не идваха да я викат на кафе.

Искаше да си затвори вратата, но щеше да е грубо. Така че остана на стола си с гръб към вратата, за да не среща погледите им. Гласовете заглъхнаха. Тя отвори браузъра на компютър и потърси: Марлоу Фауст Б.

Екранът се изпълни с безброй резултати. Тя започна да скролва през куп статии и не усети, че е минал цял час и че професор Де Стефано чука по вратата ѝ в ожесточено стакато, за да ѝ привлече вниманието.

Предния ден беше заела телефона на Микаела, за да му докладва накратко от летището, но тази сутрин той нямаше търпение да научи още.

— Е? — попита той сприхаво. — Какво значи всичко това?

— Мисля, че знам какво е Б — каза тя.

Де Стефано затвори вратата на кабинета и седна на другия стол.

Тя вече имаше цели страници с бележки.

— Съществуват две версии на „Фауст“, текст А и текст Б. Пиесата се е играела в Лондон през петдесетте години на шестнайсети век, но първата публикувана версия, така нареченият текст А, се е появила чак през 1604 г., единайсет години след смъртта на Марлоу. През 1616 е публикувана втората версия на пиесата, текст Б. — Тя огледа бележките си. — В нея липсват трийсет и шест стиха от текст А, но са добавени 676 нови стиха.

— Защо има две версии? — попита Де Стефано.

— Никой не знае. Някои учени казват, че Марлоу е написал текст А, а други са го преработили в текст Б след смъртта му. Други твърдят, че той е написал и А, и Б. Трети, че и двата варианта са различни продукти на паметта на актьорите, играли години след това.

— А какво означава това за нас? За нашата ситуация?

Елизабета безпомощно вдигна ръце.

— Не знам. Имаме куп факти, които може да са свързани, но не е ясно как. Имаме колумбарий от първи век, съдържащ почти сто скелета — мъже, жени и деца, всички с опашки. Има следи от пожар, може би съвпадащ със смъртта на тези хора. Стените са украсени с кръгъл мотив астрологически символи, изписани в особена последователност. Изправеният символ на Риби със сигурност може да се разглежда като символ с двойно значение. Имаме снимки от аутопсията на един старец, Бруно Отингер, с опашка и татуирани на опашната кост числа. Не е известно какво означават тези числа. Сред вещите на този човек има пиеса от Кристофър Марлоу. Подарена му е от друг човек, К. На бележката пише, че „Б крие ключа“ и че 11 септември е знак. Книгата от 1620 година е така нареченият текст Б.

На фронтисписа на книгата се вижда Фауст, който призовава дявола, докато стои в кръг от астрологични символи, подредени по абсолютно същия начин като тези на фреската в колумбария. Това са фактите.

Освен един, помисли си Елизабета, който бе запазила за себе си: мимолетният образ на противния гръб на нападателя ѝ през ужасната нощ, в която бяха убили Марко.

Де Стефано нервно потри ръце.

— Значи не сме в позиция да ги свържем в стройна хипотеза?

Тя вдигна рамене.

— Доколкото познавам периода, астрологията е била изключително важна за римляните. Аристократи и обикновени граждани високо ценели звездните карти. Може би за този конкретен култ или секта звездите и планетите са били от първостепенно значение. Физическата абнормалност на членовете ѝ очевидно ги е отличавала от повечето им съвременници. Знаем, че те са умрели заедно. Не е трудно да си представим, че и приживе са общували по някакъв културен или ритуален начин. Може би са се водели изцяло от астрологични интерпретации. А може да са били секта астролози. Това е чисто предположение.

— И мислиш, че този култ или секта може да е оцелял до днес?
— невярващо попита Де Стефано. — Това ли ни казва Отингер?

— Не бих стигнала толкова далеч — каза Елизабета. — Това надминава обикновените предположения. Като начало, трябва да разберем посланието и да дешифрираме значението на татуировките.

Де Стефано от ден на ден изглеждаше все по-изтерзан и болнав и тя започваше да се тревожи за здравето му. Сякаш му беше трудно дори просто да се оттласне от страничните облегалки на стола.

— Е, добрата новина е, че пресата още не е надушила колумбария. Лошата е, че конклавът започва след четири дни и с приближаването му моите началници със сигурност ще се тревожат все повече и повече за опасността от изтичане на информация. Така че, моля те, продължавай да работиш и ме дръж в течение.

Де Стефано излезе, а Елизабета се обърна към екрана на компютъра, но спря. Реши, че трябва да отдели няколко минути за молитва. Миг преди да затвори очи обаче погледът ѝ мина по заглавието на един резултат от търсачката, който се мъдреше най-

отгоре на следващата страница, и за свой срам тя несъзнателно натисна линка и отложи молитвите.

Заглавието гласеше: „Обществото на Марлоу събира доклади по случай 450-тата годишнина от рождението на Кристофър Марлоу.“

Имаше мъничка снимка на миловиден мъж с жълтеникавочервена коса, председателя на Обществото на Марлоу. Казваше се Евън Харис и беше професор по английска литература в Кеймбриджкия университет в Англия. Съобщението на уебстраницата на Обществото беше международна покана за академични доклади, които да бъдат публикувани в книга през 2014 г. по случай кръглата годишнина от рождението на Марлоу.

Елизабета прегледа биографията на Харис и научи, че е специалист по Марлоу и че е писал за разликите между текст А и текст Б на „Фауст“.

Не беше трудно да натисне бутончето за контакти и да напише кратък имейл:

„Уважаеми професор Харис,

По време на научните ми занимания в Рим наскоро получих като подарък екземпляр на «Фауст» от 1620 г. Прилагам сканирана титулната страница. Имам множество въпроси по проблема на сравнението между текстове А и Б и се питах дали не бихте могли да ми помогнете. Тъй като проблемът е донякъде спешен, прилагам телефонния си номер в Рим.“

Поколеба се, преди да се подпише като Елизабета Челестино — не си спомняше кога за последно беше използвала фамилията си другаде освен на официални формуляри. Сестра Елизабета беше достатъчно напоследък, но нямаше да е така за преподавател от Кеймбридж.

Занесе книгата на Марлоу в стаята с ксерокса, сканира титулната страница и я изпрати по имейла.

Докато се връщаше, отново видя високия млад свещеник. Стоеше на прага на кабинета ѝ и от положението на главата му беше сигурна, че се визира право в символа на бялата дъска.

Когато стигна до средата на коридора, той ѝ хвърли кос поглед и избяга като стреснат елен.

Обезпокоена, Елизабета се върна на бюрото си, прикачи файла на Марлоу към имейла си за Харис и го изпрати.

Слезе да пие кафе и видя до машината две монахини. Познаваше ги по име, но само толкова. Покашля се и попита:

— Извинете, сестри, дали знаете как се казва онзи... един много висок млад свещеник? Мисля, че е в нашия отдел.

— Отец Паскал — отговори едната сестра. — Паскал Тремблей. Пристигна същия ден, в който и ти. Не знаем какво прави тук.

Другата сестра добави:

— Но пък не знаем и ти какво правиш тук.

— Тук съм по специален проект — отвърна Елизабета: придържаше се към инструкциите на професор Де Стефано за секретността.

— И той така каза — изпуфтя първата сестра.

Когато се върна в кабинета, телефонът звънеше. Тя вдигна слушалката.

— Ало, търся Елизабета Челестино — каза някой на английски.

— На телефона — подозрително отговори тя.

— О, здравейте. Аз съм Евън Харис, обаждам се в отговор на имейла, който изпратихте преди малко.

Тя отдавна беше излязла от академичните среди, но все пак не можеше да повярва, че междувременно учените са станали толкова отзивчиви.

— Професор Харис! Изненадана съм, че ми отговаряте толкова бързо!

— Ами, обикновено съм малко по-бавен с писмата в пощенската си кутия, но този екземпляр на „Фауст“, който сте получили... Имате ли представа какво държите в ръцете си?

— Горе-долу да, но се надявам вие да ме осветлите още.

— Силно се надявам да го държите на сигурно място, защото съществуват само три известни копия на изданието от 1620 година и всичките се намират във важни библиотеки. Мога ли да попитам къде сте го получили?

— В Улм — отговори тя.

— В Улм? Любопитно място за такава книга, но може би по-нататък ще можем да се занимаем с произхода ѝ. Пишете, че имате въпроси за текстове А и Б?

— Да.

— Ако мога да попитам... вие в университет ли работите?

Елизабета се поколеба, тъй като отговорът неизбежно щеше да повдигне други въпроси. Но беше решена да казва истината, доколкото ѝ е позволено.

— Всъщност работя за Ватикана.

— Наистина ли? И защо Ватиканът се интересува от Кристофър Марлоу?

— Да кажем само, че историята за Фауст е свързана с работата ми по нагласите в църквата през шестнайсети век.

— Разбирам — каза Харис малко колебливо. — Е, както можете да заключите от светкавичния ми отговор, вашият текст Б силно ме заинтригува. Мисля, че мога да дойда в Рим, да кажем вдругиден, за да го видя лично, а докато съм при вас, мога да ви разкажа повече, отколкото вероятно искате да знаете, за разликите между „Фауст“ А и Б.

Елизабета си помисли, че е много мило от негова страна, и му даде адреса на Института на Виа Наполеоне. Но когато затвори, се запита дали не трябваше да добави „Между другото, професоре, трябва да ви кажа, че съм монахиня“.

Пиаца Мастаи пустееше и манастирът беше притихнал. Елизабета се радваше на тишината на спартанската си стая. Преди час беше спуснала завесите и беше свалила пластовете духовнически одежди, преди с удоволствие да облече нощницата си, която в сравнение с тях беше лека като перце.

Чувството се беше прокраднало в сърцето ѝ, усещането, че монашеските одежания стават все по-тежки и задушавачи. Когато за първи път беше надянала расото, след като положи клетвите, в дрехата имаше нещо вълшебно леко, сякаш метрите черен памучен плат бяха тънка марля. Но през последните няколко дни светската реалност на автобусите, летищата, градските улици и младите жени с леките

пролетни рокли бяха взели своята дан. Смутена, Елизабета се отдаде на гореща молитва за прошка.

След нея беше готова да си легне. Молитвата ѝ беше помогнала да успокои духа си, но тя все още не се чувстваше по-близо до обяснение на скелетите в „Св. Каликст“. Утре щеше да се потопи във „Фауст“ и текст Б и да научи колкото може повече, преди да дойде професор Харис. Но първо трябваше да премине през една бурна нощ. Старите кошмари за нападението отново бяха изплували, примесени с нови ужаси, и сега тя се страхуваше от объркания нощен свят на лабиринти, изпълнени със страховити човешки останки и нечисти демони с чудовищни опашки.

С една последна молитва за спокоен сън Елизабета се мушна под хладните завивки и загаси лампата.

Щом лампата на Елизабета угасна, Алдо Вани метна фаса във фонтана и запали още една цигара. Шляеше се уж безцелно по Пиаца Мастаи вече повече от час и наблюдаваше прозорците на етажа на спалните. Криеше в шепа малък далекоглед и когато беше сигурен, че няма минувачи, оглеждаше осветените прозорци. За двете секунди, които бе отнело на Елизабета да спусне завесите, той я беше забелязал. Третият етаж, четвъртият прозорец от западната страна на сградата. Трябваше да изчака нейният прозорец и тези на горните етажи да угаснат, преди да може да действа.

Нужна беше само диамантена резачка за стъкло и малък вакуум, та безшумно да направи дупка в прозореца на една класна стая на първия етаж от задната част на училището. Вани си залагаше главата, че в сградата няма аларма, и изсумтя доволно, когато отключи прозореца и безшумно се вмъкна вътре. Светна с мъничко фенерче и мина покрай редиците чинове.

Коридорът беше тъмен, с изключение на червеникавото сияние на табелите за изход в двата края. Гумените подметки на Вани не вдигаха никакъв шум по стълбите в западното крило на манастира.

Очите на сестра Силвия се отвориха при познатото усещане, че мехурът ѝ потрепва. От дългия си опит знаеше, че има по-малко от две

минути, преди да стане беля, и тя пое на първото от няколкото си нощни посещения на общата тоалетна.

Това беше пътуване, което започваше с подготовка на артритните ѝ колени да понесат тежестта ѝ. После трябваше да напъха подутите си крака в пантофите и да свали халата си от закачалката на стената. Оставаше ѝ по-малко от минута, когато натисна дръжката на вратата.

Вратата от стълбите към третия етаж изскърца, така че Вани трябваше да я отвори възможно най-бавно. Коридорът обаче беше прекалено осветен — в двата края и по средата светеха лампи. Той развинти крушката на най-близката и спря, за да преброи вратите. Четвъртата врата откъм площада на сградата отговаряше, сигурен беше, на четвъртия прозорец. Щеше да е по-добре да е отключена, но нямаше особено значение. Малко бяха ключалките, които можеха да го забавят за повече от няколко секунди, особено в старите сгради. В най-лошия случай въпреки шума щеше да я разбие с рамо, да забие ножа си в сънната артерия на монахинята за нула време и да избяга по стълбите, преди някой да вдигне тревога.

Този път нямаше да се провали. Беше обещал на К. Щеше да остане достатъчно, за да види как кръвта спира да пръска от врата ѝ, докато артериалното ѝ налягане пада на нула.

Сестра Силвия си изми ръцете и бавно се затътри към коридора. Стаята ѝ беше през две стаи от тази на Елизабета. Тя примигна. Коридорът май беше по-тъмен отпреди малко.

Спря да примигва.

Пред вратата на Елизабета стоеше мъж.

За болна стара жена, която пееше химните с нежен слабичък гласец, тя нададе изненадващо пронизителен писък.

Вани пусна дръжката на вратата и хладнокръвно прецени възможностите. Щеше да му отнеме десет секунди да се втурне към пиццата жена и да я накара да млъкне. Щяха да му трябват десет секунди да довърши това, за което беше дошъл. Щяха да му трябват три секунди да изостави мисията и да изчезне по стълбите.

Взе решение и натисна дръжката на вратата на Елизабета. Беше заключена.

Другите врати започнаха да се отварят.

Монахини и послушници се заизсипваха в коридора с викове, а сестра Силвия продължаваше да надува децибелите.

Елизабета се стресна, събуди се и затърси ключа на лампата.

Отвориха се още врати. Опциите на Вани се свиха. Той знаеше, че само едно нещо е по-лошо от провала — да се остави да го хванат.

Когато отключи вратата, отвори я и подаде глава в коридора, Елизабета видя как един облечен в черно мъж изчезва надолу по стълбите.

10.

Кеймбридж, Англия, 1584 г.

Беше Цветница.

След четири дълги години.

Всяка минута от всеки час от всеки ден го водеше към този миг. Последният му публичен дебат.

В много отношения животът на учения беше също толкова тежък като този на работника или търговеца. Шест дни в седмицата ставане в пет сутринта за богослужението в параклиса. После закуска и лекции по логика и философия. Обяд в единайсет — само късче месо, хляб и бульон, после занимания по гръцки и реторика. Цял мъчителен следобед, изпълнен с обучение по дебати и диалектика, интелектуално състезание, което тренира младите умове. Вечерята беше малко по-добра от обяда, после учене до девет часа, когато денят приключваше за всички, с изключение на него. Докато другите спяха, той седеше в ъгъла и пишеше безценните си стихове още час-два. Неделите съвсем не бяха по-леки.

Сега крачеше по прашния под пред залата за лекции, облечен в простата си черна тога. През затворените врати чуваше как публиката шумоли, докато се настанява в галерията. Някои щяха да го подкрепят, но повечето бяха злорада шайка, която щеше да се зарадва повече, ако го види да се провали.

Успехът щеше да означава присъждане на бакалавърска степен и автоматично приемане в програмата за магистър. След което Лондон щеше да е в краката му. Провалът би означавал позорно завръщане в Кентърбъри и живот в неизвестност.

Стисна юмруци, за да повдигне бойния си дух.

„Аз съм създаден за величие. Създаден съм да стъпча дребните им умове с ботушите си и да строша черепите им като яйчени черупки.“

Норгейт, ректорът на колежа „Бенет“, висок и сух, отвори вратите и обяви:

— Кристофър Марлоу, готови сме за вас.

Преди четири години Марлоу беше дошъл от Кентърбъри в Кеймбридж. Седемдесетте мили му бяха отнели три дни друсане в каруци с ряпа и се бе наложило да слуша празните приказки на селяците. Един търговец го остави в покрайнините на града и той извървя последната миля, като мъknеше вързопата с вещите си. Минувачите не му обърнаха внимание, когато влезе в града през портата „Тръмпингтън“ — поредното момче, което отиваше в университета за новия зимен семестър.

Шестнайсетгодишното момче трябваше да пита за пътя. В една уличка до някаква кръчма видя някакъв мъж да пикае.

— Къде е колежът „Бенет“? — попита високо Марлоу. Без „моля ви, сър, бихте ли...“ Не му беше присъщо.

Мъжът се обърна намръщено, което подсказваше за желанието му да хвърли младежа в калта заради нахалството му — когато си прибере оная работа обаче. Но размисли, след като огледа студента от главата до петите. Може би заради твърдите тъмни очи на Марлоу или заради сериозните стиснати устни, заради странната тържественост на младежката му брада или заради царствената му осанка. Така че човекът омекна и каза на момчето това, което искаше да научи:

— Пресечи Пени Фардинг Лейн, мини покрай църквата „Свети Ботолф“, завий надясно по Бенет Стрийт и там в четириъгълния вътрешен двор.

Марлоу кимна, тръгна и скоро стигна на мястото, което щеше да бъде негов дом през следващите шест години и половина.

Беше спечелил място като Паркърров студент благодарение на похвалното си представяне в „Кингс Скул“ в Кентърбъри. Онзи първи ден в Кеймбридж беше последният младеж, който влезе в определената им стая в северозападния ъгъл на вътрешния двор. Другите Паркъррови студенти Робърт Текстън, Томас Люгар и Кристофър Пашли, всички бедни като църковни мишки също като него, бяха подредили скромните си вещи и се караха за оскъдните мебели, които им бяха осигурени — две легла, два стола, маса с три столчета, нощни гърнета и легени. Спряха да се карат и заоглеждаха стройния и мрачен закъснял колега.

Марлоу не си губи времето с любезности. Погледът му се стрелкаше като на диво животно, което оглежда територията си.

— Аз съм Марлоу. Къде ще спя?

Люгар, пълничко пъпчиво момче, посочи едното легло и каза:

— Ще спите с мен. Надявам се, че няма да си сваляте панталоните нощем, господин Марлоу.

Марлоу хвърли вързоп си на леглото и за първи път от дни се усмихна — мимолетна сардонична усмивка:

— В това, приятелю, можеш да си сигурен.

Марлоу стоеше с лице към изпитващите с издадена брадичка и спокойно отпуснати покрай тялото ръце. За четири години беше пораснал с цяла стъпка и беше възмъжал. Брадата и мустаците му бяха станали по-гъсти и елегантно обрамчваха издълженото му триъгълно лице. Меката му кестенява коса се спускаше точно до колосаната накъдрена яка. Докато повечето от връстниците му започваха да добиват камбестите носове и издадени челюсти, които щяха да бележат по-зрелите им години, чертите на Марлоу си оставаха деликатни, дори момчешки, и той носеше хубостта си с надменно изражение.

До ректора на колежа седяха трима по-възрастни студенти, които учеха за магистри, всички с вид на садисти, които искат да въртят жертвата си на шиш. След като темата за дебата бъдеше зададена, Марлоу щеше да участва в словесен двубой с тях в продължение на четири изтощителни часа и до вечеря съдбата му щеше да бъде ясна.

Някой в публиката настойчиво се покашля. Марлоу се обърна. Беше приятелят му Томас Люгар, който щеше да бъде подложен на същото това изпитание на другия ден. Люгар му намигна окуражително. Марлоу се усмихна и се обърна към комисията.

— Е, господин Марлоу — започна ректорът. — Ето каква е финалната тема за вашата бакалавърска степен. Бихме искали да помислите над следното и да започнете незабавно дебата: според Божиите закони доброто и злото са пряко противопоставени едно на друго. Може да започнете.

Марлоу едва потисна радостта си. Ъгълчетата на устата му се извиха нагоре съвсем лекичко, но достатъчно да изнерви изпитващите.

„Работата е в кърпа вързана. Вече съм бакалавър.“

В столовата сто и дващесетимата студенти на колежа „Бенет“ обикновено не се смесваха. Мръсните витражи пропускаха едва-едва светлината на ранната вечер, но беше късна пролет и сизарите още нямаше нужда да палят свещите.

В единия край на залата ректорът и преподавателите седяха на висока маса на издигната платформа. Четиримата секретари от най-престижните курсове и с най-високите стипендии седяха точно под ректора. Шестимата Николас — Бейкърнови студенти идваха след тях. Марлоу седеше на съседната маса с останалите студенти, включително Паркървата група. Пансионерите, до един богаташи, запълваха масите в останалата част на залата. За разлика от студентите, те плащаха за храна и други разноски. Интересът им към академичния живот беше като цяло оскъден: съдбата им беше да пият, да играят тенис и да натрупат точно толкова образование, колкото да се върнат по домовете си в провинцията като мирови съдии. За капак на смесицата студенти идваха сизарите, бедни момчета, които бяха достатъчно умни да посещават университет, но не бяха достатъчно изтъкнати за стипендии. Те трябваше да прислужват на колегите си, за да плащат таксите, подслона и храната си.

Марлоу беше в добро настроение и поръча допълнителни бутилки вино за своята маса. Не можеше да си го позволи, но неговият сизар, първокурсник, прилежно ги записа в сметката му за бъдещо разплащане.

— Предполагам, че всички може да пийнете по още някоя глътка, но лъвският пай е за магистър Марлоу — провикна се Марлоу към сътрапезниците си.

— Добре звучи нали? Магистър Марлоу! — възкликна приятелят му Люгар. — Моля се утре по това време и аз да съм издържал дебата си и да съм получил бакалавърска степен. Страх ме е да си помисля какво ще стане с мен, ако се върна в Норфък без степен! — По безбрадото лице на Люгар все още имаше пъпки и беше останал закръглен, докато повечето от другите бяха тънки като клечки. Макар че Марлоу се славеше с невъздържаността си и готовността си да обстрелва колегите си с хитроумните си съсипващи саркастични забележки, Люгар беше останал незасегнат от тях благодарение на непрекъснатото си самоподценяване.

От другата страна на масата един студент, две години по-голям от Марлоу, сериозен младеж, който учеше за магистър, се обади:

— Доста добре се представихте днес, Марлоу. Почти толкова впечатляващо колкото собствения ми финален дебат.

Марлоу вдигна чашата си към него. Въпреки че го беше виждал почти всеки ден цели четири години, всъщност не го познаваше. Робърт Сесил беше сред малкото хора в Кеймбридж, които му вдъхваха страхопочитание. Да, разбира се, баща му беше барон Бъргли, външният секретар на кралицата и по право най-влиятелният мъж в държава без крал, но не беше само това. Сесил беше силен като орач, умен като всеки от Бейкъновите студенти и уверен в способностите си като самия Марлоу.

Но Марлоу превъзхождаше Сесил в една област и се изпълни с пиянска благодарност, когато Сесил го прикани да им я демонстрира:

— Хайде, магистър Марлоу, окажете ни честта да чуем нещо от вашите стихове по този случай, по случай издигането ви.

Марлоу стана и се подпря с ръка на масата.

— Магистър Сесил, ще изрецитирам пасаж от едно произведение, над което работя: първата ми сценична пиеса.

— Играете значи, така ли? — попита Сесил. — На коя сцена?

— Като негов приятел по легло — извика Люгар под бурния смях на останалите, — мога да потвърдя, че по цяла нощ си играе!

— Тишина — нареди Сесил. — Да чуем какво е написал нашият човек и ако не ни хареса, ще пратя в двора едно птиченце, което да каже на добрата ни господарка, че училищата ѝ са занемарени.

Марлоу вдигна мелодраматично ръце и когато всички погледи се обърнаха към него, започна:

*„Нима ще се лиша от младостта ти,
прекрасни момко, радост за очите,
щом аз, съгрят от жаркия ти дъх,
обръцах често на нощта конете,
за да не бъдеш скрит от моя взор?
Седни тук на коляното ми — ето.
Съдбата горда укроти, разкъсай
на Времето конеца. Та не са ли*

*вси бози под властта ти, а земята
и небесата в служба на сластта ти?“*

Ухили се, изпи виното си на един дъх, седна и махна на своя сизар да му долее.

Сътрапезниците чакаха Сесил да отсъди:

— Прилично, магистър Марлоу — каза той. — Съвсем прилично. Птиченцето ми ще трябва да остане в клетката си и да забрави за пътуването до Лондон. На кого ще дадете тези думи и как ще наречете пиесата си?

— Тъй казва Юпитер! — каза Марлоу. — И ще нарека пиесата „Дидона, картагенската царица“.

— Е, Марлоу, ако след три години ви ръкоположат, светът със сигурност ще загуби един прочут драматург.

Последни на масата останаха Марлоу, Сесил и Люгар. Свечеряваше се и Люгар се оплака, че трябва да си ляга рано.

— Чувам, че колегите не са много благосклонни към шансовете ти, Люгар — рязко каза Сесил.

— Сериозно ли говорите? — уплашено попита Люгар.

— Да.

— Не бива да се провалям. Иначе — край с мен.

— Ако се удавиш в Кам, Томас, ще напиша поема за теб — каза Марлоу.

— Ще се оправя, стига да не ми дадат нещо по математика. Знаеш колко съм зле с математиката, нали, Кристофър?

— Не се безпокой, Томас. Утре ще си пиан като мен. Ще празнуваш.

Когато Люгар се изнесе, Сесил стана и потупа Марлоу по гърба.

— Старият Норгейт ще ви го каже на закуска, но вие ще сте в комисията на Люгар на защитата му. Аз също.

Марлоу лукаво вдигна очи:

— Наистина ли? Колко интересно.

Сизарът дойде да доразчисти масата, но Марлоу го прати за още вино и му нареди да запали свещите. Момчето се подчини. Марлоу се взря в трепкащия пламък на свещта и натежалата му от виното глава клюмна. Той запримигва и свещникът, най-обикновен калаен свещник,

привлече вниманието му. Беше го виждал всеки ден цели четири години, но тази вечер той събуди спомените му. Много приличаше на един свещник, който беше видял преди тринайсет години.

Баща му беше вечно ядосан и вечно ругаеше, докато работеше. Седемгодишният Кристофър седеше до огъня и усилено си драскаше на една изписана опърлена страница от тефтера на баща си, която майка му беше спасила от огъня.

*„Слънце грее,
птички пеят.
Литна синята —
къде е?“*

Доволен от себе си, той вдигна очи и видя на прага жена, която се оплакваше от работата на баща му. Беше жената на пекаря, Мери Плесингтън. Шевовете на наскоро закърпената ѝ обувка били изпуснали.

Баща му мълчаливо взе обувките и когато жената си тръгна, я напсува, както си знаеше.

— Мръсна вещица. Сигурно е разпрала шевовете, докато е ритала мъжа си по задника. Проклетата католичка. Дори не трябва да ѝ вземам поръчките.

Майка му, Катрин, вдигна очи от ръкоделието си.

— Папска помия. Заради нея ми се иска да плюя върху собствения си под.

Обущарската работилница и дневната им бяха в едно и също помещение. Баща му по цял ден седеше на тезгяха, режеше и пробиваше кожи и мърмореше. Семейство Марлоу били създадени за нещо по-добро, така казваше. Хубаво и добре било, че той се издигнал до свободен човек и успял да стане член на обущарския еснаф с всички привилегии, които вървят с това. Но все още бе на доста ниско стъпало и не можеше да сдържи презрението си към аристокрацията и всеки, който живееше по-добре от него.

— Катрин — провикна се той, — виж как се справя с учението младият Кристофър. Ето така ще победи негодниците. С добро образование ще стане един от тях, поне те така ще си мислят. После ще се издигне над тях и ще заеме полагащото се за един Марлоу място — място на върха.

Кристофър беше единствен син и най-голямо дете, след като по-голямата му сестра беше починала от треска. Ходеше в училището при „Св. великомъченик Георгий“, ръководено от енорийския свещеник отец Суитинг. Бързо се научи да чете и от първите дни, когато печатната страница придоби смисъл за него, в главата му се раждаха стихове и рими, които настояваха да ги запише. Те бяха весел контрапункт на други мисли, които бълбукаха в ума му, мрачни мисли, които го плашеха, когато беше по-малък.

— Ние различни ли сме? — попита майка си, когато беше на пет.

— Да.

— Господ ли ни е направил такива?

— Господ няма нищо общо.

— Понякога ме е страх.

— Страхът ти ще изчезне — успокои го майка му. — Когато пораснеш, ще се радваш, че си различен, повярвай ми.

И беше права. Страхът бързо избледня и се смени с нещо чудесно, с усещане за превъзходство и сила. На седем той истински харесваше себе си и това, в което се превръщаше.

Синът на пекаря, Мартин Плесингтън, беше в неговия клас. Томас Плесингтън беше сред най-заможните търговци в Кентърбъри, богат протестант с петима чираци и две пещи. Мартин имаше едър кокал и щеше да стане великан като баща си. В училище беше тъп, но на улицата беше побойник и налагаше превъзходство с мускулите си.

Един ден Кристофър си тръгна от училище почти последен: както винаги се раздели неохотно с книгите на отец Суитинг. Тръгна си по обичайния кратък път зад таверна „Главата на кралицата“ и конюшните за коне под наем.

За своя изненада видя дебелиите крака на Мартин Плесингтън да стърчат от един прозорец на къщата на собственика на конюшните. После Мартин се измъкна и клекна на земята, притискаше нещо към гърдите си. Погледна Кристофър и изсъска:

— Разкарай се!

— Какво е това? — попита Кристофър.

— Не е твоя работа.

Кристофър се приближи и го видя. Калаен свещник, украсен с разкошен католически кръст.

— Открадна ли го?

— Бой ли искаш? — беше гневният отговор.

Кристофър не се смути.

— Сигурно искаш да го продадеш. Освен ако вашите не са тайни паписти, които ще го използват в незаконни служби.

— Ти на кого викаш папист бе? — кипна Мартин и почервения. — Вие Марлоу не сте достойни и задниците на Плесингтън да обършете.

— Виж сега — спокойно каза Кристофър. — Ако ми дадеш да го видя, кълна се, че няма да кажа на никого какво си направил.

— Защо искаш да го видиш? — подозрително попита Мартин.

— Защото е хубав.

Мартин се замисли за миг, после му подаде свещника. Беше с кръгла основа и тежеше колкото една, дори две тухли. Кристофър го разгледа внимателно, после огледа уличката и в двете посоки.

— Виж? — каза изведнъж.

— Какво? — отвърна Мартин и се обърна.

— Това.

Кристофър замахна със свещника с цялата си сила и стовари основата му върху слепоочието на Мартин. С приятно за ухото хрущане, звук като от обувка, която троши лед, Мартин падна на колене, после по очи. От раната шурна кръв. Мартин потрепка няколко секунди и се отпусна.

Кристофър пхна окървавения свещник под ризата си и повлече безжизненото тяло към конюшните. Беше по-трудно, отколкото си беше мислил, но не се отказа, докато не вкара Мартин вътре. Изплашените коне се размърдаха, зацвилиха и се задърпаха.

Остави Мартин до една копа сено и спря да си поеме дъх. После бръкна под ризата си и извади свещника. Металът изцапа пръстите му с червено.

С лявата си ръка Кристофър отвори устата на Мартин, а с дясната напъха свещника колкото можа по-навътре в гърлото му; гледаше как кръвта се събира и изпълва зейналата дупка.

На другия ден столът на Мартин в училище остана празен и отец Суитинг пророчески отбеляза, че било по-добре да е умрял, отколкото да е избягал от училище. С леко сърце Кристофър се прибра у дома — мина покрай конюшните. Вратите им бяха затворени и наоколо не се мяркаше никой. Когато се прибра, майка му и баща му седяха на масата и тихо разговаряха; сестрите му щатуркаха боси из къщата.

— Чу ли? — попита баща му. — Чу ли за Мартин Плесингтън?

Кристофър поклати глава.

— Мъртъв е — каза баща му намръщено. — С пукната глава и католически свещник, наврян в гърлото. Разправят, че били папистите — че са убили момче протестантче. Казват, че в Кентърбъри се задават проблеми. Същинска гражданска война. Разправят че две момчета католици вече били очистени от протестански банди. Какво ще кажеш?

Кристофър нямаше какво да каже.

— Днес си облякъл хубавата си риза — похвали го майка му. — Намерих другата ти на топка между дюшека и стената. — Тя посегна към скута си, вдигна я и я разгъна. — Оцапана е с кръв.

Кристофър се усмихна и се видя дупката от падналите му млечни зъбки. Той се изпъчи и каза:

— Аз бях. Аз го убих. Надявам се да има война.

Баща му бавно стана, извиси се над седемгодишното момче. Устните му потрепераха.

— Добро момче — каза баща му. — Гордея се с теб. Днес заради теб са умрели католици и ще умрат още. Ти си чест, чест за кръвта на Марлоу.

11.

Първият инстинкт на Елизабета беше да се обади на баща си, но нямаше смисъл — щеше само да го вдигне от леглото и да го разтревожи. Знаеше, че Микаела е дежурна в болницата. Така че се обади на Дзадзо. Той пристигна половин час след полицията и седна с Елизабета в кухнята, докато тя чакаше да я разпитат.

— Съжалявам, че те събудих. Толкова си зает...

— Не говори глупости — каза Дзадзо. Беше цивилен, с джинси и пуловер. — Обади ли се на татко?

— Не.

— Добре. Значи онзи е бил пред твоята врата?

— Така казва сестра Силвия.

— Ти успя ли да го видиш?

— Само в гръб.

— Сигурно е някой наркоман — каза Дзадзо. — И е бил толкова друсан, че не е видял, че влиза в манастир. Сто пъти съм ти казвал да си сложите аларма.

— Парите не стигат за такива неща, а и...

— Да, Господ ви пази — насмешливо довърши той. — Познавам човека, който командва тук, инспектор Леоне. Ще говоря с него.

Горната устна на Елизабета потрепери.

— Дзадзо, имам лошо предчувствие.

— Знам, че си притеснена. Ей сега се връщам.

Леоне беше дръпнат неприятен тип на пенсионна възраст. Когато Дзадзо работеше с него, не се обичаха особено и Дзадзо с ръка на сърцето можеше да каже, че откакто бе напуснал полицията, не се беше сещал за него нито веднъж.

— Помня те — каза Леоне, когато Дзадзо се приближи към него в коридора. — Какво търсиш тук?

— Една от монахините ми е сестра.

— Ти си във Ватикана, нали? — попита Леоне с неприкрита насмешка.

— Да.

— Там ти е мястото.

За годините работа с швейцарските гвардейци Дзадзо беше усвоил изкуството да си сдържа нервите. Сега се възползва от него и се направи, че не е чул забележката.

— Какво установихте?

— Онзи тип е изрязал дупка в един прозорец на първия етаж и е влязъл. Майката игуменка проверява класните стаи и кабинетите на първите два етажа, но засега нищо не липсва. Една монахиня, която се връщала от тоалетната, го видяла пред вратата на една от стаите, развикала се като луда и той избягал. Вероятно е излязъл през задния вход.

— Била е стаята на сестра ми.

Леоне сви рамене.

— Все на някого е била. Кой знае какво е търсел. Може да е бил крадец, изнасилвач или наркоман. Какъвто и да е бил, хубавото е, че не е успял. Ще разпитаме, ще свалим отпечатъци, ще проверим камерите за сигурност на околните сгради. Помниш упражнението, нали, Челестино?

— Все още съм полицай — сопна се Дзадзо.

— Да бе.

Когато Дзадзо се върна, Елизабета пиеше кафе. Монахините поднасяха на полицаите топли напитки. С толкова много мъже на местопрестъплението някои от жените, от скромност, се бяха прибрали по стаите си да си облекат расата.

— Не изглеждаш добре — каза Дзадзо на Елизабета с прямотата на брат.

— Благодаря.

— Какво искаше да кажеш с това, че имаш лошо предчувствие?

— В онзи мъж имаше нещо.

— Нали си го видяла само в гръб?

— Да. Затова е само чувство. — Тя шепнеше. — Знам, че звучи налудничаво, но мисля, че беше същият, който ме нападна през онази нощ.

Дзадзо взе чаша кафе от една от сестрите.

— Права си — каза. — Налудничаво звучи. Мисля, че имаш някаква посттравматична психологическа реакция. Това е.

— Има и друго, Дзадзо. Има още нещо, което трябва да ти кажа.

— Когато решиш — каза той.

Елизабета изглеждаше уплашена.

— Сега.

И го отведе в стаята си. Дзадзо се просна на неоправеното ѝ легло, а тя седна на стола до бюрото си и започна с предисторията. Знаеше, че няма право да му разказва това, но се чувстваше принудена да го направи. Помоли го да се закълне, че ще пази тайна като неин брат, като полицай и като служител на Ватикана.

Дзадзо се съгласи и изслуша прехласнато разказа на сестра си за всичко относно работата ѝ като студентка, спомените ѝ за гърба на нападателя ѝ, скелетите в „Св. Каликст“, стареца в Улм, татуировките му, пиесата на Марлоу.

На полуотворената врата се почука и една от монахините каза на Елизабета, че полицаите я чакат.

— Нали няма да им кажеш нищо от това? — попита Дзадзо.

— Разбира се, че няма.

Той стана от леглото и каза сериозно:

— Мисля, че не е безопасно да оставаш тук.

Телефонът иззвъня и Крек — главата му все още тежеше от хубавото бренди, което беше пил — се намръщи и вдигна.

— Да?

Беше Мулей.

— Извинявай, че те събуждам. Имам новини от Италия.

— Дано да са добри.

— Не са. Наложило се е Вани да прекрати мисията.

Крек не можа да скрие яростта си.

— Писна ми от него! Не мога да търпя такава некомпетентност. Поне чисто ли се е измъкнал?

— За щастие, да.

— Кажи му следното, Мулей. Кажи му, че има още един шанс. Ако не успее, ще бъде терминиран. Кажи му, че ще го направя лично.

Ръмеше и Рим изглеждаше безцветен и безрадостен. Спътниците на Елизабета в автобуса бяха твърде заети с вестниците и слушалките си, за да забележат измъченото изражение на бледата монахиня.

Тя слезе на спирката на института. Асистентът на професор Де Стефано я чакаше във фоайето.

— Професорът иска веднага да отидете в „Свети Каликст“ — каза той. — Отвън ви чака кола.

След срутването катакомбите на „Св. Каликст“ бяха затворени за посетители и сградата за туристите изглеждаше пуста и изоставена в дъжда.

Джан Паоло Трапани крачеше пред входа, от дългата му коса се стичаше вода. Той отвори вратата на колата и когато Елизабета слезе, ѝ каза:

— Професор де Стефано е долу. Да побързаме.

— Какво е станало? — попита тя.

— Той ще ви каже.

Елизабета трябваше едва ли не да тича, за да не изостане от дългокракия млад мъж.

Тази сутрин катакомбите изглеждаха особено мрачни. Въпреки че вътре беше хладно, тя се потеше и беше останала без дъх. Най-после стигнаха края на Либериевата зона и мястото на срутването.

Де Стефано ги чакаше и нервно потриваше ръце. Елизабета се стресна от ядосания му тон.

— Ти си единственият човек, когото познавам, без мобилен телефон — почти викна той.

— Съжалявам, професоре — отвърна тя. — Какво е станало?

— Виж! Сама виж какво е станало!

И ѝ направи място да мине.

Гледката беше още по-смайваща от предишния път.

Камерата беше празна. Опустошена и осквернена.

Там, където скелетите бяха натрупани един върху друг, сега се търкаляха само няколко кости: ребро, раменна кост, фаланги от пръсти на ръце и крака бяха пръснати като пуканки по пода на киносалон.

Фреската също беше изчезнала, но съвсем не беше свалена. Беше потрошена, вероятно с чук, защото гипсовата замазка бе изпадавала на

бучки и парчетии, напълно унищожена.

Де Стефано беше онемял от ярост, така че Елизабета се обърна към Трапани за помощ.

— Който и да е бил, е използвал нашата шахта — каза той и посочи нагоре. — Няма следи от влизане или излизане през катакомбата. Нощните пазачи в посетителския център не са чули и не са видели нищо. Вчера приключихме в пет часа. Сигурно са дошли по тъмно и са работили цяла нощ. Никой не знае как, но според мен са вдигали скелетите в кашони и после са ги натоварили на камион. Горее има следи от гуми. И на всичкото отгоре са разрушили фреската. Ужасно!

Де Стефано най-сетне успя да проговори:

— Повече от ужасно. Това е катастрофа!

— Кой може да е бил? — попита Елизабета.

— Точно това искам да попитам теб — каза Де Стефано и я изгледа злобно.

— Мен ли? Защо мен?

— Щом Джан Паоло ми се обади рано сутринта и ме информира какво са заварили тук, накарах асистента си да провери изходящите обаждания на неколцината служители в института, които са запознати с работата ни. Преди два дни от телефона в твоя кабинет е направено обаждане...

Елизабета се стресна. Беше ли се обаждала някъде? Не, не беше.

— ... до „Ла Република“. Защо си се обаждала във вестника, Елизабета?

— Не съм се обаждала, професоре. Знаете, че не бих направила подобно нещо.

— Имаме обаждане до вестник и два дни по-късно всичко е отнесено. Това са фактите!

— Ако има такова обаждане, кълна се в името Господне, че не съм била аз. Моля ви, повярвайте ми.

Де Стефано не обърна внимание на настойчивата ѝ молба.

— Имам спешна среща във Ватикана. Трябва да ти кажа, Елизабета, че беше грешка да те повикам. Уволнена си. Върни се в училището и в манастира си. Говорих с архиепископ Луонго. Повече не може да работиш за мен.

12.

Елизабета се чувстваше като в лодка, която се е отвързала от кея и се отдалечава от сигурните води на пристана в откритото непознато море.

Беше следобед и въпреки че физически се намираше на място, което познаваше добре, тя беше психически и духовно изтощена.

Спалнята не се беше променила от деня, в който Микаела беше отишла да учи в университета. Леглото на Елизабета беше със същата розова покривка с къдрички и сатенени калъфки за възглавници, избелели от годините на слънце. Учебниците ѝ от училище си бяха тук, плюс случайна смесица от френски философи, теолози и сериозни романи. Етажерката на Микаела пък, обратното, беше пълна с толкова леки четива — романи, поп списания, книги със съвети за тийнейджъри, — че сякаш можеше да отлети. Над леглото на Микаела имаше плакат на Бон Джоуви. Над това на Елизабета имаше плакат на красив елен с огромни рога — пещерно изкуство от пещерата Ласко.

Елизабета лежеше на леглото си. Беше с расото, но беше изритала обувките си. Не можеше да се върне нито в училището, нито в манастира, защото Дзадзо ѝ беше забранил и беше повел в своя кръстоносен поход баща им, Микаела и дори сестра Марилена. Най-накрая Елизабета беше отстъпила пред аргумента, че е възможно да изложи ученичките и другите монахини на опасност, ако остане там.

Не можеше да се върне в Папската комисия по свещена археология, защото за първи път в живота си беше отстранена от работа. Пламваше от яд само при мисълта, че Де Стефано я мисли за отговорна за плякосването.

Не можеше дори да се моли, без да се разсейва и да се отвлича в неспокойни мисли.

Отвратена, Елизабета се надигна от леглото и си обу обувките. Щом не можеше да се заеме отново с работата си в училище, щеше да продължи с другата си работа независимо дали ще е за Де Стефано, или не. Вирна войнствено брадичка. Щеше да продължи просто от

интелектуално любопитство. Но имаше и нещо по-важно, нали? Да, тя трябваше да разбере какво се е случило в колумбария на „Св. Каликст“.

Заради собственото си оцеляване.

— Бог да ме пази — каза високо, а после отиде в кухнята, направи си кафе и седна в трапезарията, за да прегледа разни справочници.

Чу, че входната врата се отключва, и след малко чу и гласа на баща си. Викаше я.

Вдигна очи от книгата и чу баща ѝ да я вика.

— Тук съм, татко, в трапезарията.

Книгите и бележките ѝ бяха пръснати по цялата маса за хранене. Беше използвала компютъра на баща си в дневната, за да изпрати на професор Харис в Кеймбридж имейл от личната си електронна поща — не за да отмени срещата им, а за да смени мястото ѝ.

„Б крие ключа.“

Беше на средата на едно съвременно издание на двата текста на „Фауст“ което си беше купила от книжарницата в института, в един тефтер си водеше бележки за текст А. После щеше да се занимае с текст Б, използвайки своята книга и оригинала на Отингер, като щеше да търси не само разлики в текста, а и всякакви бележки в полето, които може да беше пропуснала.

Баща ѝ беше свършил работа за деня. И двамата не бяха свикнали с присъствието на другия, освен на неделните обеди.

— Как си? — попита той, докато палеше лулата си.

— Ядосана.

— Добре. Предпочитам гнева пред прошката.

— Те не се изключват взаимно — каза Елизабета.

Той изсумтя, изпуфка с лулата и каза:

— Имам супа в консерва. Искаш ли?

— Може би по-късно. Довечера ще сготвя нещо истинско. Какво ще кажеш?

Карло не отговори. Очите му бяха привлечени от това, което най-много обичаше на света — числата.

Елизабета беше преписала числата от татуировката в Улм на една закладка.

„63 128 99 128 51 132 162 56 70
32 56 52 103 132 128 56 99
99 39 63 38 120 39 70“

— Какво е това? — попита той и взе закладката.

— Свързано е с проекта, по който работех. Нещо като загадка.

— Нали ти казаха да спреш.

— Казаха ми.

— Но не си спряла.

— Не съм.

— Браво на момичето! — одобрително каза Карло. — Колона от 24 числа — девет на осем на седем. Никакъв цифров модел не ми идва наум. Ще ми дадеш ли някакъв контекст?

— Не ми е позволено, татко.

— Казала си това-онова на Микаела. Тя ми каза.

— Не е трябвало да ти казва нищо — отвърна Елизабета.

— Каза ми само, че ѝ е било позволено да получи някаква информация. Но каква — не каза.

— Добре. Защото и тя също като мен подписа документ за конфиденциалност с Ватикана.

— Снощи си казала нещичко и на Дзадзо. И той ли е подписал документ?

Елизабета го погледна виновно.

— Не биваше да му казвам, но се уплаших. Май все пак съм направила това, в което ме обвиниха — издала съм тайните на Ватикана.

— Глупости. Дзадзо ти е брат и полицаи във Ватикана. Това е като да говориш с лекар, с адвокат и дори със свещеник. Не се тревожи.

— Дзадзо не е свещеник.

— Е, добре, все едно да поговориш с баща си. Между баща и дъщеря съществува свещена връзка, не смяташ ли?

— До известна степен да — съгласи се тя.

— Знам, че не можах да заместя майка ти, но правех всичко по силите си. Не беше лесно да работя в университета и да отглеждам трима ви.

— Знам, татко. Всички го знаем.

— Кажи ми: когато беше малка, имаше ли неща, които не ми казваше, но би казала на майка си?

— Сигурно.

— Какво например?

— Момичешки работи, женски работи, нищо особено важно. Ти винаги беше готов да ме изслушаш и беше винаги силен. Усещахме силата ти.

— Е, след ударите, които получих в университета, не се чувствам толкова силен, но благодаря ти, че ми го каза. — Карло се намръщи. — Нали знаеш, че бях против да ставаш монахиня?

— Разбира се. Ти не се поколеба да ми го кажеш.

— Струваше ми се, че биеш отбой. Отбой от живота си. Преживя голяма травма, но аз исках да си като американските каубои, които яхват конете и ги пришпорват към битката със следващия ден. А ти избяга и се скри в църквата. Сърдиш ли ми се, че ти го казвам?

— Не ти се сърдя, татко, но грешиш. За мен това не беше отбой. Беше дръзка крачка към по-добър живот.

— Виж само как се отнасят с теб.

— Отнасят се добре. Отнасят се с мен като с останалите сестри.

— Ами днес?

— Да не мислиш, че такива неща не стават и в академичните среди? Виж само как се отнасят с теб — като с износени обуца.

Карло, изглежда, се засегна и Елизабета съжали за думите си в мига, в който ги изрече.

— Извинявай, татко, не биваше да го казвам.

— Напротив. Права си. Несправедливости има навсякъде. Но ако искаш да знаеш най-голямото ми съжаление е, че няма да те видя да имаш деца. Ти би била фантастична майка.

Тя въздъхна.

— Ако ти разкажа за тези числа, ако ти разкажа всичко, обещавах ли да не казваш на никого?

— А на Микаела и Дзадзо?

Елизабета се разсмя.

— Пазариш ли се с мен? Добре. На Микаела и Дзадзо, но само в мое присъствие.

— Добре — каза Карло. — Давай да разгадаем загатката ти.

Елизабета трябваше да признае, че близостта на тази вечер ѝ беше много приятна: баща и дъщеря сами за първи път от години. Тя приготви любимото му ядене — равиоли с козе сирене, и докато тя готвеше, той пушеше, четеше Марлоу и запълваше страници с бележки и математически идеи. Докато вечеряха, весело обсъждаха договора на Фауст с Дявола. Пиха вино — Елизабета половин чаша, Карло — останалата част от бутилката.

Тя си мислеше, че е пил повече отколкото трябва, но той настоя да извадят бутилка грапа и да пийне две чашки, докато тя вдигаше масата. От години тя го виждаше само на неделните обеди и всъщност нямаше представа колко много е почнал да пие. Когато говорът му стана забавен, Елизабета предложи да се преместят в дневната и когато той задряма в креслото, го събуди нежно, изпрати го до стаята му и се зае с чиниите, с нови тревоги в ума.

Оперативният център на жандармерията беше добре оборудвана модерна зала с видеомонитори, които предаваха в реално време от стратегическите места около Ватикана. Дзадзо се тъпчеше в един ъгъл с още двама мъже с неговия ранг, Лоренцо и един няколко години по-възрастен колега на име Капоцоли.

Дзадзо посочи монитора, който показваше входа на „Домус Санкте Марте“, и каза:

— Каква е бройката, знаеш ли, Капи?

Капоцоли провери в бележника си.

— До шест следобед са се регистрирали дваисет и шестима кардинали.

Хората на Лоренцо отговаряха за вземането им от летището и транспортирането до хотела.

— Още седмина пристигат тази вечер.

Дзадзо кимна.

— Утре до конклава ще останат два дни. Ще е жестоко.

— Утре ми пристигат петдесет и осем червени шапчици — каза Лоренцо.

— Господи! — възкликна Капоцоли.

— Господи, да — съгласи се Дзадзо. — Аз имах няколко дребни спречквания с швейцарците. Вие имате ли някакви проблеми?

— Цял ден ме дразнят — каза Лоренцо, — но всичко е под контрол.

— Следобед претърсихме Домуса за подслушвателни устройства и бомби и ще продължим да го правим всеки ден до последното претърсване вечерта преди конклава — каза Дзадзо. — Гвардейците по същия график ли работят със Сикстинската капела, Капи?

— Така чух — отвърна Капоцоли. — Не казват много по въпроса.

Дзадзо отвратено махна с ръка.

— Вече ги поканихме да наблюдават последното ни претърсване на хотела. Проклет да съм, ако не отида на тяхното последно претърсване на капелата.

— Не се надявай много — каза Лоренцо.

Микаела бутна настрана таблата си с храна. Кафенето не беше лошо като за болница, но гаджето ѝ разваляше обикновено ненаситния ѝ апетит.

— Защо не искаш да дойдеш с мен? — попита тя.

Всичко в Артуро беше твърде голямо: ръцете, носът, талията и дори, както Микаела обичаше да го закача, уредът му за правене на бебета. Тя харесваше в него много неща, включително начина, по който можеше да я вдигне като кукла, но и доста неща би променила, ако ѝ се удадеше възможност.

— Имах тежък ден. Три спешни повиквания, дълга клиника. Капнал съм.

— Искам само да спреш с мен да видя Елизабета в апартамента на баща ми. Тревожа се за нея. Ще останем само няколко минути.

— Знам как стават тези неща — изстена той. — Няколко минути, а се проточват цял час.

Микаела ядосано сви устни и от свирепия ѝ поглед Артуро потрепери.

— Не харесваш сестра ми, нали?

— Харесвам я.

— Не, не я харесваш. Защо? Какво ти е направила?

Артуро разбърка граха в чинията си с вилницата.

— Когато бях ученик, монахините ме спукваха от бой. Сигурно ми се е набило в подсъзнанието.

— О, я стига! — възкликна Микаела. — Голям и силен мъж като теб да се страхува от това, което бедната ми сестричка представлява за твоята психика?

— Не ми влизаш в положението — оплака се Артуро. — Къде ти отиде съчувствието?

Микаела стана и си взе чантата.

— Идваш с мен или ще спиш сам през следващите трийсет години. Ето ти го съчувствието ми.

Елизабета се беше потопила във „Фауст“. Телефонът иззвъня. Тя би го оставила да си звъни, но не искаше да буди баща ѝ. За нейна изненада търсеха нея.

— Елизабета, професор Де Стефано се обажда. — Гласът му беше тих и напрегнат.

— Професоре!

— Звънях в манастира. Не искаха да ми кажат къде си, но казах на сестра Марилена, че е спешно.

— Какво е станало?

Последва пауза.

— От стреса е. Да не говорим колко зле се чувствам, че те уволних.

— И на мен не ми е лесно.

— Ще ми простиш ли?

Елизабета беше потресена от странния му умоляващ тон.

— Разбира се — каза тя. — В това ме бива.

— Искам да дойдеш в апартамента ми веднага — каза той. — Връщам те на работа. Имам важна нова информация, която трябва да обсъдим. Мисля, че знам какво значи посланието — „Б крие ключа“.

— Сега ли? — попита тя и погледна тъмните прозорци.

— Да, сега — припряно каза Де Стефано. Последва още една пауза. — И донеси книгата.

Даде ѝ адреса и затвори.

Микаела натисна звънеца няколко пъти, после извади резервния си ключ и влезе.

Лампите светеха, но пък никой не беше отговорил на обажданията ѝ. Стаята на Елизабета беше празна, вратата на баща ѝ — затворена.

Тя надникна в стаята на баща си и чу хъркането му в тъмното.

Артуро я потупа по рамото и тя тихичко затвори вратата.

— На масата в трапезарията има бележка от Елизабета — каза той.

Беше на лист от тетрадка, написана с четливия почерк на Елизабета:

„Знам, че Дзадзо ми каза да не излизам, но получих спешно обаждане да се срещна с професор Де Стефано в апартамента му на Виа Премуда 14. Ще се върна преди 11.
Елизабета.“

— Ще се обадя на Дзадзо — каза Микаела и бръкна в чантата си за мобилния телефон.

Дзадзо затвори телефона, погледна си часовника и промърмори:

— Невероятно!

— Какво става? — попита Лоренцо. Вървяха един до друг през паркинга за служителите на Ватикана.

— След баща ми сестра ми Елизабета е най-умният представител на семейство Челестино, но понякога е такава глупачка... Трябва да се отбия на Виа Премуда. Ще стигна за пет минути. Ще се върна след петнайсет и ще приключим за тази вечер.

Шофьорът на таксито се забави заради някакви ремонти на пътя и въпреки че взеше монахиня, не спираше да ругае.

Остави Елизабета пред хубав блок, облицован с розов варовик. Де Стефанс живееше на първия етаж. Някой бързо ѝ отвори с копчето

и тя се качи по няколкото стъпала до апартамента му. Почука с малкото медно чукало и зачака.

Вратата се отвори прекалено бързо, за да е учтиво.

На прага стоеше мъж, но не беше Де Стефано.

Тя веднага позна безизразната му физиономия. Беше мъжът от телефонната кабина, нападателят ѝ от миналото и — мигом осъзна Елизабета — мъжът, който беше проникнал в манастира. Държеше пистолет.

Елизабета успя само да ахне ужасено, преди той да я сграбчи за расото и да я дръпне вътре.

Дзадзо натисна звънеца на апартамента на Де Стефано и понеже никой не отговори, натисна звънциите на всички апартаменти наведнъж, докато някой не го пусна да влезе.

В коридора за частица от секундата зърна как някой с черна дреха изчезна в една от вратите. После вратата се затръшна.

Дзадзо извади пистолета от кобура, вдигна предпазителя и се опита да успокои треперещите си ръце.

Елизабета беше на колене, запокитена на земята от силната ръка на мъжа. Книгата бе изпаднала от чантата ѝ и лежеше на плочките.

От мястото си виждаше дневната. Де Стефано лежеше на пода, от едното му око се стичаше кръв.

Тя вдигна очи. Мъжът бе насочил пистолет към главата ѝ.

Случи се твърде бързо — нямаше дори време да си помисли за името Господне.

Чу се трясък.

Обувката на Дзадзо разби ключалката, сцепи дървото и вратата се отметна.

Изстрелите бяха толкова оглушителни, че Елизабета сигурно нямаше да чува добре цяла седмица. Дзадзо стреля осем пъти за пет секунди. Годиините обучение му послужиха автоматично: цели се в центъра, стреляй до празно, извади празния пълнител и зареди резервния.

Перленобялата роба на Елизабета беше изцапана с червено от кръвта на убития. Ушите ѝ звъняха толкова силно, че собствените ѝ писъци ѝ се струваха безкрайно далечни.

Единственото, върху което можеше да се съсредоточи, беше един крайно незначителен детайл.

Блестяща капчица кръв капна на корицата на „Фауст“ и бавно попи в порестата кожа.

13.

Съри, Англия, 1584 г.

Този път Томас Люгар крачеше нервно пред изпитната зала. Вътре Кристофър Марлоу стоеше в един ъгъл на залата с мастър Норгейт и другите двама изпитващи от комисията, Робърт Сесил и един магистър от друг колеж.

Норгейт държеше пергамент и го размахваше под носовете на изпитващите.

— За да бъда съвсем откровен, господин Люгар е донякъде маргинален кандидат. Трябва да блесне в дискусията си, за да успее да получи бакалавърска степен. Добре познавам баща му. Той е изтъкнат човек в Норич. Ще се радвам Люгар да се справи добре и затова настоях господин Марлоу да се присъедини към комисията. Като негов приятел очаквам да направите всичко по силите си да му помогнете на изпита.

— Да, сър — каза Марлоу.

— Сега — каза Норгейт и погледна пергамента. — Пригответе съм три въпроса, които можем да му зададем. Първият: В очите на Бог греховете са истински простими, когато хората се страхуват, че са смъртни.

Комисията кимна.

— Вторият: Любовта на Бог не намира, а създава това, което я удовлетворява.

Пак кимане.

— И третият е от не толкова богословско естество, а по-скоро математическо и философско. Той е: Математическият ред на материалните неща е хитроумно поддържан от Питагор, но по-хитроумно е взаимодействието на идеите, поддържано от Платон. Какво ще кажете?

Марлоу усети как кръвта засвистя в тялото му; почти усещаше металическия ѝ вкус в устата си.

— Бих отбелязал, сър, че Томас често е споделял с мен колко му допадат математическите изкуства и приносът на гърците за нашето познание.

Сесил го погледна изненадано, но не каза нищо.

— Много добре — каза Норгейт. — Значи Питагор.

В три следобед представлението беше свършило. Малцина помнеха по-ужасен заключителен диспут. Норгейт закри заседанието, когато стана ясно, че Люгар може само да повтаря отново и отново едни и същи неточни и неоснователни аргументи. Младежът беше на прага да се разреве и към края само най-закоравелите сред публиката се наслаждаваха на гледката.

Когато Норгейт обяви от председателското място, че кандидатът не е получил бакалавърска степен, Люгар едва не избяга от залата.

— Колко жалко — каза Норгейт на комисията и също излезе.

Сесил дръпна Марлоу настрана с изражение колкото развеселено, толкова и объркано.

— Мислех, че Люгар ви е приятел.

— Приятел ми е — каза Марлоу. — Може би най-близкият ми приятел в колежа.

— И все пак го оставихте да говори по темата, която беше най-неподготвен да защитава.

— Май така направих.

Сесил се наведе към него.

— Впечатлен съм от начина ви на действие, Марлоу. Ние знаем за семейство Марлоу.

Марлоу си помисли: „Кои ние?“. И попита:

— Така ли?

— Питам се дали не бихте ме придружили до Лондон утре. Много бих искал да ви запозная с един човек. — После доближи устните си почти до ухото на Марлоу и прошепна: — Знам какъв си.

Това беше най-страховитият човек, когото Марлоу беше срещал. Със студени непрощаващи очи, които сякаш имаха способността да пронизват ума и да четат в душата. С фини черти и орлов нос. Лицевите му мускули бяха сякаш съвсем неподвижни и изглеждаше

като издялан от блок тъмен хладен мрамор. Жакетът и наметалото му бяха от най-фина материя, подходяща за министър на кралицата.

Марлоу беше в неговата Голяма зала в Барн Елмс в Съри — току-що беше пристигнал с лодка по реката от Лондон с Робърт Сесил. Имението, построено от варовик, взет от католическите църкви, срутени до основи от бащата на Елизабет, крал Хенри, беше най-разкошната къща, която бе виждал. Гледана откъм реката под угасващите лъчи на вечерта, тя сякаш нямаше край. Вътре лампериите, облицовките, гоблените и окачените по стените гербове го оставиха без дъх от желание да има такъв живот.

— Сър Франсис — каза Сесил, — представям ви господин Кристофър Марлоу.

Франсис Уолсингам. Главният секретар на кралицата. Нейният главен шпионин и палач. Мъжът, когото тя наричаше Мавъра заради смуглия му тен и мрачното изражение. Най-влиятелният мъж в Англия.

— Добре дошли в дома ми, господа. Хубаво е от време на време човек да избяга от Уайтхол в подмладяващата провинция. Видяхте ли се с барон Бъргли, Робърт?

— Не. Ще навестя баща си, когато се върнем в Лондон.

— Отлично. Постарайте се да ви уреди аудиенция при кралицата. Трябва да се грижите за кариерата си. Сега, имам хубаво вино за вас, чудесно испанско аликанте. Направено е от паписти, които ненавиждат кралицата ни, но няма как да отречем качеството му.

Марлоу отпи от изстуденото вино: наслаждаваше се на букета и се питаше защо седи на този хубав мек стол, избродиран с червено-бялата роза на Тюдорите. Но след малко общи приказки за колежа „Бенет“, мастър Норгейт и изпитите Уолсингам стигна до същината на въпроса.

— Младият Робърт работи за мен, господин Марлоу. Помага ми да изкореним папистките елементи от „Бенет“ и другите колежи. Освен това търси талантиливи мъже, които също могат да служат на короната, и през годините ви споменава в докладите си на няколко пъти.

Марлоу беше смаян. Нямаше представа, че Сесил изобщо го е забелязвал.

— За мен е чест, милорд.

— Живеем в смутни времена, господин Марлоу. От 1547 година държавната ни религия се смени три пъти от английския католицизъм на Хенри през радикалното протестантство на Едуард до радикалния католицизъм на Мери и сега протестантството на Елизабет. От семената на безпорядъка сред населението поникнаха много странни дървета. Кое е вашето дърво?

— Семейството ми винаги е следвало примера на кралицата.

— Така ли? Наистина?

Вълнението на Марлоу се превърна в лошо предчувствие. Нима беше попаднал в капан?

— Ние сме верни поданици.

Уолсингам удари чашата си в масата. Богато украсената му яка го караше да седи изправен като глътнал бастун.

— Зная със сигурност — каза той, — че вие не сте истински протестанти, въпреки че намирате за удобно да се съюзявате с тях от време на време. Със сигурност знам, че не сте и паписти: мразите ги и в червата. Струва ми се, че сте нещо друго.

Марлоу го зяпна; не смееше да продума.

— Казаха ми, че блестите в изучаването на астрономията. Разбирате звездите добре, нали?

— Имам прилични познания.

— Сесил също е способен астролог. Аз също. Никой от нас, разбира се, не може да се мери с астролога на кралицата Джон Дий, но познайваме това-онова. Звездите не могат да бъдат пренебрегнати.

— Наистина — съгласи се Сесил.

— Така че аз казвам, Марлоу, че ти си по-верен на уроците на небето, отколкото на уроците на писанията.

На Марлоу му се прииска да избяга.

— Слушай, Марлоу — каза Уолсингам. — Може би има хора, които процъфтяват при религиозните конфликти. Може би има хора, които подклаждат конфликти. Може би има хора, които са по-скоро безразлични, когато някой убива протестанти в Париж, но мъркат доволно като котки, когато някой коли католици в Йорк или Лондон. Може би има хора, които са древни и решителни врагове на римската църква, които живеят с нестихващата надежда за нейното разрушение. Може би ти си един от тези хора. — Уолсингам се изправи, което накара Сесил да скокне, а Марлоу да стане малко по-бавно — беше

плувнал в пот. После Уолсингам го изненада, като успокояващо сложи ръка на рамото му. — Може би — продължи той, — Сесил и аз сме на същото мнение.

— Нямам думи, милорд — изломоти Марлоу.

— Искам да работите за мен, Марлоу, докато продължавате в Кеймбридж към следващата си степен. Искам всичко, което правите, да е в подкрепа на нашата кауза и на нашия напредък. Кралицата не е една от нас, но ревностно вярва, че Сесил и аз ѝ принадлежим. И докато омразата ѝ към католиците е остра като нашата, ние действително сме на една страна. Искам да станете мой шпионин, да правите пакости в чужбина в служба на кралицата, но по-важно, в служба на нас. Очакваме от вас велики дела.

Марлоу се почувства замаян.

— Не зная какво да кажа.

— Не казвайте нищо — остро каза Уолсингам. — Елате с мен. Делата казват повече от думите.

Марлоу тръгна след Сесил и Уолсингам по дългия коридор към стара тежка врата. Уолсингам я отвори. Каменни стъпала водеха надолу.

Факли осветяваха влажните стени. Вървяха мълчаливо и стигнаха до друга врата. Уолсингам я натисна с дясното си рамо, тя изскърца и бавно се отвори и пред тях се разкри голяма стая горе-долу с размерите на голямата зала на горния етаж. Дванайсет души, седмина мъже и пет жени, на възраст между двайсет и четирийсет, седяха на плюшени мебели, пиеха вино и се смееха под меката светлина на свещи. Щом тримата влязоха, всички прекъснаха заниманията си и станаха.

— Дами и господа — каза Уолсингам, — представям ви господин Кристофър Марлоу, младежа, за когото ви говорих. Искам да го накарате да се чувства удобно и да му покажете пълното си гостоприемство.

Сякаш по команда всички направиха нещо, което Марлоу не си беше и представял.

Жени и мъже започнаха да събличат дреха след дреха. Жакети, панталони, корсажи, поли и кринолини осеяха килима. Скоро навсякъде се виждаше розова плът и Марлоу потрепери и се

развълнува, когато видя пълната голота на дванайсетте хубави тела, изправени пред него; мъжете бяха възбудени.

Когато се обърна към домакина си, за да сподели своята почуда, се смая още повече — Уолсингам и Сесил също се бяха съблекли.

— Покажете му — нареди Уолсингам. — Хайде, покажете му.

В унисон всички се обърнаха с гръб към Марлоу.

Всички до един, включително Уолсингам, имаха дебели розови опашки.

— Небеса! — въздъхна Марлоу.

Уолсингам му се ухили.

— Недей да скромничиш, Марлоу. Приканвам те да покажеш естественото си състояние.

Марлоу се поколеба няколко секунди, после се подчини на заповедта, като първо събу обувките си, после започна да сваля дрехите си, докато не остана само по панталони. Смъкна и тях.

Всички изръкопляскаха. Аплодираха вероятно най-дългата опашка в стаята. Тази на Марлоу.

— Избери, когото пожелаеш — каза Уолсингам. — Сега си сред свои. Можеш да правиш каквото си поискаш. Ти си лемур.

„Аз съм лемур.“

Марлоу бавно се приближи до красив русокос младеж, който го насърчи със сияйна усмивка.

„Сега животът ми може да започне.“

14.

Плочките в мазето на болница „Сан Андреа“ бяха болезнено жълтеникави, така че беше трудно да се разбере дали са чисти, или мръсни. За външния наблюдател присъствието на монахинята сред полицаите пред моргата можеше да навява мисли за опечалени семейства и свещенически дълг.

Но Елизабета имаше друга грижа — подготвяше се да се изправи пред лицето на смъртта.

Микаела — беше облечена с дълга бяла лекарска престилка — излезе от моргата и дръпна Елизабета настрани.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Да, сигурна съм — отговори Елизабета с престорена увереност. После добави: — Трябва.

Микаела я прегърна.

Инспектор Леоне дойде при тях, раздражителен както обикновено. Изглеждаше все едно е спал с униформата си.

— И ние ще влезем.

Микаела се наежи като боен петел.

— Главният патолог каза само тя. Говорете с него — не с мен.

На Елизабета ѝ се стори странно колко удобно се чувства пред „древната“ смърт, но как трепери пред „прясната“, как скелетите и мумифицираните останки бяха складирани в хладнокръвна академична част на ума ѝ, а пресните трупове бяха захвърлени в място, изпълнено с повече страх.

Може би беше нещо примитивно, което се хранеше от страха от заразена плът. А може би, осъзна тя, беше съвсем простичко като детски спомен: опитите ѝ да свърже мъртвото тяло на майка си в ковчега с бликащата от енергия жизнена жена, която беше.

Мъжът лежеше по гръб на масата, кърпа покриваше интимните му части — несъмнено, помисли си Елизабета, от уважение към монашеската скромност. Торсът му беше надупчен от гневни черни дупки, входните рани на деветмилиметрови куршуми. Очите му бяха

отворени, но, странно, не изглеждаха по-мъртви, отколкото приживе. Лицето му, застинало в смъртта, беше със същото студено изражение, което бе видяла предната вечер и преди години.

— Той е — прошепна тя на сестра си. — Сигурна съм, че това е мъжът, който ме наръга.

Доктор Фиоре, главният патолог, попита дали Елизабета е готова. Тя кимна и двамата мускулисти асистенти в моргата обърнаха тялото по очи. Изходните рани на гърба бяха ужасяващи.

Дръпнаха кърпата и разкриха добре оформените му задни части.

— Виждаш ли — прошепна Микаела. — Същото.

Доктор Фиоре, очевидно развълнуван от гледката, чу забележката ѝ и попита:

— Същото като... като кое?

— Същото, което ѝ казах че ще бъде — уклончиво отговори Микаела.

Все едно снимката на стареца от Улм се беше материализирала в плът и кръв.

Късата дебела опашка лежеше в гънката на задника на трупа като мъртва змия.

Числата бяха татуирани в три кръга в основата на гръбнака.

Елизабета гледаше вцепенено.

— Видях достатъчно — каза след малко.

Би искала да остане сама за няколко минути — може би кратка почивка в болничния параклис, — но нямаше как. В коридора в мазето бяха дошли още хора и бяха избухнали разгорещени пререкания. Дзадзо и Лоренцо бяха пристигнали и моментално се бяха скарали с инспектор Леоне. Дзадзо беше започнал, като бе настоял, че човекът, влязъл с взлом в манастира, и мъжът на масата най-вероятно са едно и също лице. Леоне отвърна саркастично, че неговото разследване със сигурност се нуждаело от повече доказателства, отколкото били нужни на ватиканската жандармерия.

Докато двамата се караха, Микаела излезе, за да отговори на спешно съобщение от болницата. Елизабета остана сама с мислите си, после усети някого зад гърба си.

— Добре ли си?

Беше Лоренцо, скръстил ръце на гърдите си, хванал с два пръста майорската си фуражка.

— Да, добре съм — каза тя.

— Преживяла си ужасна нощ — каза той. Беше забил поглед в обувките си.

В това имаше нещо познато. Виждаше Лоренцо, но усещаше Марко. Физическата прилика не беше толкова голяма. Марко беше по-висок, по-мургав, по-красив, поне в ума й. Но ето че тук беше друг приятел на Дзадзо, с униформа, караше я да се чувства в безопасност само с присъствието си. Имаше и още едно сходство, осъзна тя. Очите. И двамата имаха състрадателни очи.

Той хвърли поглед към Дзадзо и поклати глава.

— До гуша му е дошло от полицията. Снощи се държаха с него като с престъпник. Шест часа разпити и това е само началото, както изглежда. Сложно е, когато застреляш някого.

— А ти някога...

— Не, никога — бързо отговори Лоренцо. — Никога не съм стрелял от гняв. Нитс пък Дзадзо — досега, — но ти го знаеш.

— Това е ужасно — тъжно каза Елизабета. — Искане ми се да не се беше налагало. Искане ми се професор Де Стефано да не беше убит. Искане ми се злото да не съществуваше.

— Семейната ви църква е „Санта Мария“ в Трастевере, нали? — попита Лоренцо.

— Знаеш ли я?

— Бегло. Дзадзо ми спомена. Може би когато конклавът свърши и нещата се поуспокоят, ще мога да дойда и да се помоля заедно с теб.

— Ще ми бъде приятно. — Елизабета се сепна. — Всички трябва да се молим за прошката Христова.

Когато полицаите влязоха в моргата, Дзадзо дойде при Елизабета и Лоренцо.

— Тези тиквеници нямат нищо! Имат име — Алдо Вани, и толкова. Не знаят къде е работил, няма сведения да е плащал данъци. Претърсили апартамента му и казват, че не намерили нищо. Мобилният му телефон няма списък с адреси и списъкът с последните повиквания е празен. Според тях той е призрак.

— Като млад полицай работих в Неапол — каза Лоренцо. — Този тип е като наемен убиец на Камората — на практика не съществува. Ами опашката му? Къде се е чуло видяло такова нещо?

Дзадзо погледна Елизабета.

— Не знаем дали това е важно. Може би да, може би не.

Телефонът на Лоренцо иззвъня и когато той отиде встрани, за да отговори, Дзадзо я попита:

— Как си?

— Уморена, но благодарна, че съм жива.

— Казах ти да не излизаш.

— Професорът ми се обади. Беше толкова настоятелен, бедният. Сигурно този звяр го е заплашвал. Слава богу, че оставих бележка.

Дзадзо посочи вратата на моргата.

— Господи, Елизабета, ако не я беше оставила, ти щеше да си там. Искам да се върнеш у татко и да стоиш там. Не излизай. Ще се помъча да накарам Леоне да ти осигури полицейска охрана, но не ми се вярва да го направи. Повече го интересува Де Стефано и си мисли, че ти просто си се натъкнала на нещо. Не свързва точките.

— Не бях особено откровена с него — каза Елизабета.

— Недей. Не е в твой интерес да му казваш всичко. А и това ще му изгори жичките в мозъка. Той дори не се замисля за възможността онзи негодник да е същият, който се опита да те убие навремето. Божичко, ако конклавът не започваше след два дни, щях да си взема отпуск и да те пазя денонощно.

Тя го погали по бузата.

— Ти си чудесен брат.

Дзадзо се засмя.

— Да, чудесен съм си. Знаеш ли, може би ще е по-добре да отидеш във фермата на татко.

Елизабета поклати глава.

— Тук се чувствам по-сигурно. И мога да ходя в църквата си. Но, Дзадзо...

— Какво?

— Занемарила съм задълженията и молитвите си. Искам просто да се върна в училището и да си върна предишния си живот.

— Скоро. Сигурен съм, че скоро ще си го върнеш. Ще разплетем тази работа.

Лоренцо и Микаела свършиха разговорите си почти едновременно и отидоха при тях.

— Инспектор Лорети ще получи удар — каза Лоренцо. — Искане веднага да се върнем във Ватикана. Там гъмжи от червени шапки и

журналисти.

— Ще я заведеш ли вкъщи? — обърна се Дзадзо към Микаела.

— Инспектор Леоне каза, че пак иска да говори с мен — обади се Елизабета.

— Значи след това, става ли?

— Ще я заведа — съгласи се Микаела.

Откъм асансьорите се чуха стъпки. Трима свещеници забързаха към тях, следвани от един архиепископ.

— Това е архиепископ Луонго — каза Елизабета. — Началникът на папската комисия за свещена археология.

— Добре, да се махаме от тук — каза Дзадзо и тупна Лоренцо по рамото. — Ще ти се обадя у таткови.

На Елизабета ѝ се стори, че Лоренцо иска да я прегърне за довиждане или поне да ѝ стисне ръката, но вместо това той само се усмихна и тръгна.

— Ето ви — провикна се архиепископът. — Как сте, мила моя?

— Невредима съм, ваше преосвещенство.

Луонго беше висок, над метър и осемдесет. Елизабета го беше виждала в института веднъж без шапка. Главата му беше съвсем гладка и плешива, нямаше дори вежди, да не говорим за брада. *Aloracia totalis*, беше ѝ казала Микаела, когато Елизабета беше полюбопитствала за това състояние. Напълно неокосмено тяло. Той беше амбициозен човек — всички в института го казваха — и откъслечните слухове, които беше дочула в столовата, се въртяха около това дали болестта му ще попречи на явното му желание да се издигне до кардинал.

— Случилото се с професор Де Стефано е огромна трагедия. Той беше прекрасен човек. Аз лично го назначих на тази работа, както знаете.

Тя кимна.

— Кой би направил подобно нещо? Какво казва полицията?

— Все още разследват.

Архиепископът погледна Микаела над очилата си.

— Това е доктор Челестино, сестра ми — каза Елизабета.

— Ах, колко е хубаво да се занимавате с изкуството на изцеляването.

Микаела успя да се усмихне пресилено и за облекчение на Елизабета си прехапа езика, преди да изтърси някоя язвителна забележка.

— Питам се дали мога да поговоря с вас насаме — каза Луонго на Елизабета.

— Ако е за катакомбите и за мъжа, който направи това снощи, можете да говорите пред сестра ми. Тя е подписала споразумение за конфиденциалност. Знае всичко за „Свети Каликст“, Улм и сега за това.

— Да, да спомням си. Привлякохме ви в паството като консултант, нали така, докторе? Благодаря ви, че помагате на комисията и на църквата. В такъв случай ще говоря свободно, Елизабета. Посланието ми е кратко и се надявам — ясно. Трябва да балансираме отговорностите си към света и към църквата. Сигурен съм, че ще изпълните дълга си да помогнете на полицията, за да открият защо този човек... — Луонго прошепна следващите няколко думи, — който, доколкото разбрах, има опашка, та защо този мъж е извършил тези ужасни деяния. Но същевременно съм сигурен, че ще проявите разбиране спрямо ситуацията, в която се намираме. Конклавът наближава. Целият свят наблюдава тържественото величие на това, което ние, като църква, ще направим, за да изберем следващия папа. Не можем да омърсим работата си, като позволим да плъзнат зловещи приказки за „Свети Каликст“ и опашати мъже. По тази причина се радваме на пълното сътрудничество на светските власти в налагането на новинарско ембарго върху злощастните събития от снощи. И, трябва да подчертая, че въпреки странното съвпадение с анатомическата особеност на мъжа, нападнал вас и професор Де Стефано, между двете ситуации няма ясна връзка.

Микаела започваше да почервява и Елизабета се притесни, че ще вземе да насоли архиепископа. Опита се да я спре, като каза:

— Разбирам, ваше преосвещенство.

Не беше достатъчно. Микаела сякаш едва удържаше гласа си на прилично за болница ниво.

— Съвпадение?! Няма ясна връзка? Сигурно се шегувате! Намирате онези скелети е катакомбите, после те изчезват до един, после някой влиза в манастира на сестра ми, после професорът е убит, а Елизабета, само по божията милост, да не говорим за брат ми, се спасява. И искате тя да си мълчи?

Елизабета не познаваше добре Луонго. Беше го виждала само няколко пъти. Но сега в лицето му настъпи ужасяваща промяна, експлозия от гняв, която накара дори Микаела да загуби ума и дума.

— Нека да се изразя по-точно. — Шепотът му беше горещ и съскаше като пара, излизаща от врящ чайник. — И двете сте под най-строга поверителност. Споразуменията ни за конфиденциалност са подготвени от най-добрата адвокатска кантора в Рим и ви уверявам, че ако бъдат нарушени, нашите адвокати ще ви се сторят по-страховити от всякакви опашати мъже.

Постепенно коридорът пред моргата се опразваше — полицията и духовниците си тръгваха. Главният патолог също си отиде и до завития труп на Алдо Вани остана само един помощник, който се оправяше с документацията.

На вратата на моргата се почука и помощникът неохотно отвори.

Видя дългурест свещеник, който се извисяваше над него.

— Да, какво има? — грубо попита помощникът.

— Аз съм отец Тремблей. Тук съм да огледам трупа. — Рязко му подаде някакво писмо. — Имам позволение от най-висока инстанция.

„Домус Санкте Марте“ обгръщаше склоновете на един полегат хълм на Ватикана долепен до базиликата. Беше обикновена пететажна сграда, скромна в амбициите си, символ на сдържаност и аскетичност. Беше чисто и просто обща спалня, която предлагаше настаняване за духовниците, дошли на посещение в града. Обичайната му натовареност беше ниска, но той значително се различаваше от всички останали хотели по света: беше създаден за конклави и в редките случаи, когато беше пълен, това означаваше, че на апостолическия престол зее печална празнота.

На първия етаж на хотела имаше частен параклис с остър ромбовиден таван и малък орган, дарен от рицарите на Колумб. Около две трети от кардиналите бяха пристигнали в Рим и се бяха събрали в параклиса за частна меса, отслужена от кардинал Диас, едно от безкрайните задължения на декана на колежа на кардиналите през периода на траур.

Старият боксьор стърчеше над аналоя и той изглеждаше все едно е направен за дете. Акустиката беше съвършена и гласът на Диас стигаше до задните редове без нужда от микрофон.

— Скъпи братя, базиликата „Свети Петър“, свидетел на не един значим и важен момент по време на службата на нашия скъп починал баща, днес обръща взор към тези, които са се събрали за молитва, които са имали отговорността и привилегията да бъдат негови близки и негови преки сътрудници, споделяйки отеческата грижа за католическата църква. В тези дни на печал и тъга Божието слово осветява вярата ни и укрепва надеждата ни, уверявайки ни, че той е влязъл в Небесния Йерусалим, където, както знаем от Откровение „ще отрие Бог всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; ни жалейка, ни писък“.

Когато месата приключи, Диас излезе от хотела заедно с кардиналите Аспромонте и Джаконе.

— Елате в кабинета ми — каза им Диас. — Поговорих на четири очи с някои от нашите влиятелни приятели. Бих искал да споделя мислите си с вас.

— Агитираш ли? — попита Аспромонте, което накара Джаконе да се изкикоти.

— Не се смей, Луиджи — каза Диас. — Ти си този, за когото говорят всички.

Аспромонте изглеждаше посърнал. Огромната му плешива глава клюмна напред, сякаш беше станала прекалено тежка за врата му. От своя страна, Джаконе затвори очи и поклати глава, при което гушата му се разлюля.

— Трябва да сложим край на това. Не искам тази работа.

Тримата минаха през няколко кръга ватиканска жандармерия, която отговаряше за запечатването на хотела. Дзадзо и Лоренцо, които отиваха да проверят хората си, им се поклониха и продължиха по пътя си към двамата ефрейтори на входа.

— Кога полицейските кучета пак ще правят проверка? — попита Дзадзо.

— В шест — отговори единият ефрейтор.

— Докладвайте, когато свърши.

Ефрейторите изглеждаха така, сякаш искаха да попитат за престрелката от предната вечер. Всички умираха от любопитство и из

корпуса се вихреха слухове. Но щеше да е чисто неподчинение да повдигнат темата, а Дзадзо нямаше намерение да им казва нищо.

Дзадзо и Лоренцо се обърнаха да си вървят и се озоваха лице в лице с офицер с техния чин — майор Герхард Глаузер от Швейцарската гвардия, дребосък с непоносимо надменно поведение. Всеки път, когато говореха за него, Дзадзо се надигаше на пръсти като доказателство на мнението си, че Глаузер е излъгал, за да докара минималния ръст, изискван за да станеш гвардеец.

— Дочух нещо за някакъв инцидент снощи — подметна Глаузер.

— Възникна малък проблем. Дзадзо се погрижи за него — каза Лоренцо.

— Чух, че било повече от малък проблем. Чух, че си убил някого.

Дзадзо вдигна пръст пред устните си.

— Разследването тече, Глаузер. Не мога да ти кажа повече.

— Ако бяха замесени гвардейци, началниците ми със сигурност биха освободили офицера, докато трае разследването.

— Е, гвардейците не са замесени, нали? — каза Дзадзо и го заобиколи.

С Лоренцо забързаха към оперативния център в Палацо Трибунале и се настаняха в общия си кабинет, за да прегледат граfiците преди следобедния брифинг с главен инспектор Лорети. След малко Лоренцо дойде до бюрото на Дзадзо.

— Ще ходя за кафе. Ти искаш ли?

Дзадзо кимна. Лоренцо погледна екрана на компютъра му и попита:

— Какво правиш на сайта на Интерпол?

— Не любопитствай излишно.

— Кажй де — настоя Лоренцо.

— Взех от моргата картата с отпечатъците на оня негодник. Леоне е такъв гений, че сигурно не е пуснал отпечатъците му в Интерпол. А и нали видя странните знаци около опашката? Трябва да ти кажа под секрет, че Елизабета е виждала идентична татуировка на човек, починал в Германия преди няколко години. Искam Интерпол да провери стари телефонни записи и да видят дали онзи от Германия и нашият човек Вани някога са разговаряли.

— Господи! — възкликна Лоренцо. — Ако инспектор Лорети разбере, че водиш свое разследване по случай на полицията наскред

конклав... знаеш какво ще стане.

— Ами не му казвай тогава — каза Дзадзо. — С три захарчета.

Крек спусна завесите на офиса си, за да предпази очите си от следобедното слънце. Седна пак и провери календара си. Имаше още три насрочени срещи. После вечеря е хотел в центъра на града с един швед, който нямаше търпение да разтовари строителната си компания. Прииска му се да разхлаби вратовръзката си. Искаше питие. Искаше жена. Но и трите трябваше да почакаат. Обади се на секретарката си.

— Доведи Мулей.

Едрият мъж влезе тежко, попипваше яката си.

— Алдо ни провали напълно — каза Крек. — Монахинята е още жива и полицията взе тялото. Няма по-лошо от това.

— Трябва да използваме Хакел. Така и така е в Рим.

— Хакел има по-важна работа. Не искам да се разсейва. Не, изпрати хора от тук. Изпрати ги веднага. Довършете това.

15.

Рим, 64 г.

Беше май, най-прекрасният месец, когато тревата по поляните е нежна и пролетните цветя цъфтят в ярки цветове. Дневната светлина вече избледняваше и подухваше лек ветрец. Тълпата гуляйджийи прииждаше и се блъскаше на брега на езерото. Предстоеше дълга нощ, за която щеше да се говори поколения наред, нощ на зрелища и опасност.

Беше дело на Тигелин. Гай Офоний Тигелин беше извънмерно богат, превзет и могъщ. Официално беше префект на императорските телохранители, но на практика беше главният посредник и доставчик на императора и тази вечер беше организиран тържеството на века. Бяха заобиколени от горите на Марсово поле във великолепната вила, построена преди години от Агрипа, зетя на Август. Средоточието на имението беше грамадното изкуствено езеро, Стагнум Агрипе, хранено от сложен акведукт, Аква Вирго, и източващо се по един дълъг канал в Тибър.

Покрай брега на двестаметровото езеро гостите се забавляваха с дива страст. Имаше таверни и бордеи, и зали за хранене, построени само за този ден. Навсякъде гъмжеше от екзотични птици и дивни зверове, докарани от затънтени кътчета на империята — някои се разхождаха свободно, други, като тигрите и гепардите, бяха вързани с вериги, достатъчно дълги, че да успяват да докопат с нокти и зъби невнимателните пияници. Когато това се случеше, се надигаха радостни викове и стотици зяпачи се събираха да гледат как злочестият мъж или жена бива разкъсан на парченца.

Настъпващият мрак и леещото се вино отприщваха същински разгул. Един бордей беше пълен само с благороднички. В друг безсрамно палуваха професионални проститутки и се търкаляха по тревата. Имаше разпътни жени от всякакъв вид — благороднички и робини, матрони и девиси — и всички бяха длъжни да задоволяват всякакви желания. Робите се съвкупяваха с господарките си пред очите

на съпрузите им, гладиатори обладаваха дъщери пред погледа на бащите им. Всичко беше позволено, нищо не беше забранено. Докато се спускаше нощта, околните горички и сгради блеснаха от светлини и отекваха от викове и стонове. Хората се блъскаха и тикаха, караха се и вадеха ножове. А нощта едва започваше.

В главния павилион няколко десетки отбрани гости бяха полегнали на пейки и легла. Имаше сенатори, придворни, дипломати, богати търговци. Тигелин седеше срещу тях, езерото се плискаше само на метър от сандалите му. Тази вечер той беше захвърлил тежката си униформа на командир на преторианците и я беше заменил с тога, но се беше изкушил да стигне по-далеч, както бяха направили някои от знатните гости, и сега бе само по препасана с колан туника. Беше висок и строг, със сериозно изражение, заради което изглеждаше вечно намусен. От лявата му страна, мълчалив както винаги, седеше смуглият астролог Балбил. Прехвърлил седемдесетте, той все още беше силен и здрав, надменен и неприветлив. От дясната му страна седеше друг от императорските сивокоси подлизурковци, либертинът Ацинет. Избран от майката на императора Агрипина за възпитател на Нерон до пълнолетието му и след това, той се беше заел с несполучливия план на императора да я удави, като потопи лодката ѝ. В крайна сметка на Нерон му се беше наложило да прати доста поткровени убийци да довършат работата. Когато се изправила пред размахващите мечове мъже в покоите си, Агрипина извикала: „Посечете утробата ми“, задето родила син, който бил отвратителен дори според нейните собствени жалки стандарти.

Зад Нерон, отегчена и пияна, съпругата на императора Попея тъкмо подаваше чашата си на една от прислужниците си да ѝ долее. Въпреки че очите ѝ бяха подути и уморени и имаше обрив, който гръцкият ѝ лекар не беше успял да излекува, тя все още притежаваше хубостта, с която беше спечелила благоволенieto на императора.

Тигелин се наведе и попита Балбил:

— Защо си така унил?

— Знаеш защо. За втори път постигаме това, което винаги сме искали: един от нас е император. А ето какво ни дава той. Чуй как мърморят сенаторите. Страхувам се от преврат, може би дори насилие срещу него. И срещу нас. Те убиха Калигула. Може да се случи отново. Може да нямаме трети шанс.

Тигелин изсумтя презрително:

— Преди две седмици имаше комета, докато Нерон беше в Беневет, нали?

— Да, ясен знак за опасност.

— И ти го посъветва да премахне заплахата, като прочисти определени елементи сред аристокрацията.

— А ти, префекте, добре избра в клането.

— Точно затова няма нужда да се тревожиш. — Тигелин зашепна: — Той ще изпълни всичките ни желания. Знае участието си. Да, може би мъничко е полудял — абсолютната власт оказва това въздействие, — но не е толкова луд, че да кривне от пътя. Остави го да се весели и да се глези както си иска. — Той намигна. — Това прави той. Това е той.

Апостол Петър куцаше, защото коленете го боляха и постоянната болестка пращаше пронизващи бодели по задната страна на единия му крак. Предстоящото пътуване щеше да е тежко дори за по-млад мъж, но той беше станал рано, беше се измил в коритото зад малката каменна къща в Голгота и гледаше как изгряващото слънце озарява хълмовете.

Къщата беше на един от братята на Филип, Исусовия ученик, и след смъртта му беше останала на жена му Рахил. Тази сутрин тя се събуди след Петър и когато видя, че вече е станал, дойде при него.

— Трябва ли да ходиш в Рим? — попита го.

Той седеше на каменистата оранжева земя.

— Трябва.

— Ти си ни скъп — каза тя. — Не искаме да те загубим. Матей го няма, и Стефан, и Яков и Матия, и Андрей и Марк, всички станаха мъченици като него.

Издигащото се слънце блесна в очите на Петър и той примижа.

— Когато бях млад, Исус каза нещо, което не забравих през целия си дълъг живот. Каза: „кога остареееш, ще простреш ръцете си, и друг ще те опаше и поведе, където не щеш“^[1]. Не искам да те изоставям, Рахил, нито обичните си братя и сестри, но се боя, че такава е съдбата ми.

Тя не се опита да спори с него.

— Ела тогава поне да хапнеш нещо топло, преди да яхнеш мулето.

Свежият ветрец подухваше през централния двор и градините на вилата на Нерон на Марсово поле. Скрито от погледите, пиршеството кипеше и стенеше към зората. Нерон седеше на мраморна пейка с възглавнички и разсеяно хвърляше късчета храна от една кристална купа на миногите в езерцето си, а Балбил и Тигелин малко встрани оживено обсъждаха нещо.

— Може ли да вляза? — извика Ацинет измежду две перистилни колони.

— Да — отвърна Нерон.

Ацинет водеше две момичета — беше стиснал тогите на раменете им.

— Харесват ли ти, Нероне?

Нерон огледа изчервените хлипащи момичета и попита:

— Кои са?

— Близначките на сенатор Вел.

Нерон се усмихна.

— Добре. Мразя този негодник.

— Знаех, че ще ти харесат — каза Ацинет.

— На колко години са?

— Някъде на тринайсетина.

— Отведи ги в покоите ми и чакай там. — Махна на Ацинет да се наведе и му прошепна: — Когато приключи с тях, гледай добре да използваш крехкото им месце. Рибите ми, скъпи Ацинете, са гладни. — Обърна се към другите мъже: — Та какво кавахте?

— Казвах на Балбил това, което той вече знае — че настроението в града е приятно неприятно — каза Тигелин. — Римската тълпа вече мрази християните дори повече от евреите.

— Разбира се — съгласи се Балбил. — Християните са мерзка шайка и дори не се преструват, че те почитат. Евреите поне си дават труда да изиграят пантомимата.

Тигелин добави:

— А християните се увеличават от ден на ден. Плодят се като мишки.

— Презирам ги — каза Нерон и се прозя. — От смиреността им ми се повдига. Как само се преструват, че слабостта им е сила — обърни другата страна, казват, за да те ударят отново. На което аз казвам — когато ти обърнат страната, не губи време да ги удряш: пронижи ги с меч и да се свършва.

— Разумен съвет — каза Тигелин.

— Чуйте ме — каза Нерон. — Християнският култ от ден на ден става по-силен. Те уронват авторитета ми. Техните водачи, като това краставо псе, което се нарича апостол Петър, се вмъкват и измъкват от града незабелязано, без дори да ги нашибат с камшик. Ако им позволим да се изплъзнат от гнева ни, ще съжаляваме, помнете ми думите. Понтий Пилат е бил прав да разпне онзи противен човечец Исус от Назарет. Знаел е, че този култ ще ни създаде проблеми и ще попречи на интересите ни.

— Пилат отсече главата на култа и на нейно място пораснаха нови дванайсет — мръсните апостоли на Исус — каза Тигелин.

— Трябва да сме по-хитри от Пилат и да ги изкореним до един! — заяви Балбил. — Императорът ми каза, че е измислил начин да използва силата на римската тълпа, за да ги избие до крак, а междувременно ние да станем още по-богати. Моята задача като императорски астролог ще е да му подсказва най-подходящата дата. А ти, Тигелине, ти ще трябва да свършиш работата.

Нерон се изправи и тръгна да се прибира във вилата.

— Това, от което има нужда нашият град — каза на тръгване, — е много голям, много горещ пожар.

[1] От Йоана свето Евангелие, 21:18 — Б.пр. ↑

16.

На връщане от полицейското управление Елизабета накара таксито да я остави в базиликата „Санта Мария“ в Трастевере. Разговорът ѝ с инспектор Леоне беше тежък и беше изтощена от умственото усилие да му казва достатъчно, за да не го лъже, но без да нарушава поверителността на църквата.

Базиликата беше притихнала и спокойна, само неколцина туристи се мотаеха вътре, снимаха и търсеха светите мощи — главата на света Аполония и част от Светата гъба. Елизабета се поклони пред олтара, прекръсти се и зае обичайното си място точно под фреската на дървения таван. Успение Богородично на Доменикино. Единствените други хора на скамейките бяха няколко местни баби, които май не излизаха от църквата.

Отдаде се на молитвата напълно. Сухата прохлада и приглушената светлина, които така добре бяха запазили древните стенописи в храма, имаха подобно въздействие и за опазването на здравия ѝ разум. Когато каза последното „амин“, тя се огледа и се изненада, че скамейките са се напълнили с хора. Почувства се спокойна и освежена. Погледна си часовника. Беше отлетял цял час. В училище момичетата сигурно се готвеха за часа по геометрия.

Стана и се опита да запази молитвеното си настроение, но беше невъзможно да овладее мислите, които изпълваха ума ѝ.

Отвратителният задник на Вани.

Окървавената глава на Де Стефано.

Трупът на Марко в ковчега, с парадната му униформа.

И когато усети, че сълзите ѝ напират, пред нея изплува успокояващият образ на откритото дружелюбно лице на Лоренцо. Вместо да се разплаче, тя се усмихна, но когато осъзна какво прави умът ѝ, тръсна глава, сякаш за да прогони образа.

По-добре беше да потърси мозайката на присмехулника високо на апсидата — и го направи.

Върна се пеша в апартамента на баща си — спря само в плод — зеленчука и месарницата. Днес беше почивният ден на Карло и щеше да му сготви хубава вечеря.

Щом влезе, той я извика от дневната и бързо излезе в антрето.

— Къде беше? — попита раздразнено. — Чакаме те.

Изглеждаше притеснен.

— Чакате ли ме? — попита тя. — Кой? Какво е станало?

— Господи, Елизабета, не ми каза, че ще имаш гости. Идват чак от Англия!

Тя засрамено сведе очи.

— Божичко, съвсем забравих! Покрай всичко, което стана...

Карло я прегърна и каза успокоително:

— Няма нищо. Тук си и си невредима. Имала си тежка нощ. Налях им по чаша вино и им разказах всичките си вицове за Кеймбридж. Няма проблеми. Дай ми торбите и върви да видиш гостите си.

Евън Харис изглеждаше точно като на снимката: беше слаб, приветлив, строен, но не атлетичен. Русо-червеникавата му коса, сресана настрани над заобленото чело, го караше да изглежда по-млад, отколкото вероятно беше, но Елизабета реши, че е някъде към петдесетте. Не беше дошъл сам. С него имаше жена, скъпо облечена, с изискана стойка, идеално фризирана коса и ухаеща на хубав парфюм. Гладкото ѝ натъпкано с ботокс лице и изписаната ѝ усмивка пречеха на Елизабета да определи възрастта ѝ.

И Харис, и жената се изправиха.

— Много съжалявам, че закъснях — каза Елизабета. — Аз съм Елизабета Челестино. Май баща ми не ви е казал, че съм монахиня. А се боя, че и аз пропуснах да го спомена.

— Много се радвам да се запознаем — любезно каза Харис. — И аз трябва да се извиня, че пропуснах да ви кажа, че ще доведе колега. Позволете да ви представя Стефани Мейър, изтъкнат член на управителното тяло на Кеймбридж, Риджънт Хаус. Освен това тя е и щедър спонсор на университета.

— Приятно ми е — каза Мейър с внимателното произношение на британската висша класа. — Баща ви е абсолютно очарователен. Казах му, че ще предложи на началника на математическата ни катедра да го покани да изнесе лекция за хипотезата на Голдбърг.

— Голдбах — внимателно я поправи Елизабета. — Надявам се, че не ви се е наложило да изслушате тази лекция. — Изведнъж се сети, че той работеше по загатката на татуировката. И последния път, когато беше погледнала, бележките му бяха разхвърляни из цялата дневна. Сега на масичката до дивана имаше купчина жълтеникави листа, покрити с няколко списания. Слава богу, че беше поразтребил.

— Съвсем не — каза Мейър. — Надявам се да я реши. И се надявам в катедрата му да се отнасят с него с уважението, което той така явно заслужава.

— Има ли нещо, което да не ви е казал? — засмя се Елизабета.

— Очевидно единствено, че сте монахиня — усмихна се Харис.

— Моля, седнете — каза Елизабета. — Какво да ви донеса?

— Само книгата — каза Харис. — Изгаряме от нетърпение да я видим.

Книгата беше в старата ѝ стая на малкото ѝ ученическо бюро. Тя я извади от плика, върна се в дневната и я подаде на Харис. Видя нетърпението на лицето му — като на дете, което получава първия си коледен подарък. Ръцете му трепереха.

— Трябва да се използват ръкавици — промърмори той разсеяно. Сложи книгата върху раираните си панталони и бавно отгърна нашарената от петна кожена подвързия, за да види заглавната страница. — О! — каза почти на себе си.

— Автентична ли е? — попита Мейър.

— Без капка съмнение — каза Харис. — Текст Б, 1620 година. — Внимателно разлисти няколко страници. — Подвързията е леко опърпана, но книгата е в забележително добро състояние. Няма повреди от вода. Няма мухъл. Няма скъсвания, доколкото виждам. Забележително копие на забележителна книга.

Подаде я на Мейър, която бръкна в чантата си, извади очила и си ги сложи.

— И казвате, че сте се сдобили с нея в Германия? — попита Харис. — В Улм?

Елизабета кимна.

— Бихте ли ни казали още подробности? — попита той. — Произходът винаги е от интерес при такива обстоятелства.

— Даде ми я съпругата на един пекар — каза Елизабета.

— Пекар!? — възкликна Харис. — Какво е правил някакъв си пекар с изключително съкровище като това?

— Били хазии на един наемател, който починал и нямал близки роднини. Професор в университета в Улм.

Мейър изглеждаше така, все едно се мъчи да вдигне вежди, но ботоксът побеждаваше.

— А знаете ли той откъде се е сдобил с нея?

— Единствената информация, с която разполагам, е, че я е получил като подарък — каза Елизабета.

Баща ѝ се върна и почна да се извинява, че ги прекъсва. Търсел някаква статия, която копирал от някакво математическо списание — но докато ровеше в купчината на масичката до дивана, не устоя да не се включи в разговора и попита Харис:

— Какво мислите за книгата?

— Мисля, че е истинска, професор Челестино. Много запазен екземпляр.

— Струва ли нещо?

— Тате! — възкликна Елизабета.

— Смятам, че е много ценна — каза Харис. — Рядка е, наистина много рядка. Затова сме тук.

— Бих искала да науча повече за нея — каза Елизабета.

— Мого ли да попитам откъде идва интересът ви? — попита Мейър. Все още държеше книгата в скута си и сякаш не ѝ се искаше да я връща.

Елизабета се намести на стола си и приглади расото си — проява на нервност, която беше развила, когато ѝ се налагаше да говори полуистини.

— Както казах на професор Харис, работата ми засяга нагласите в църквата през шестнайсети век. Религиозните теми се преплитат в целия „Фауст“.

— Така е — каза Харис. — И споменахте, че работата ви засяга в частност разликите между текстове А и Б.

Елизабета кимна.

— Е, нека ви дам малко повече предистория, която може да ви е от полза, след което ще ви насоча към куп научни трудове по темата за

по-нататъшно проучване. Кариерата ми е посветена на Марлоу. Леко съм обсебен от него всъщност.

— Не просто „леко“ — добави Мейър и стисна устни в мимолетна плоска усмивка.

— Насочих се към английската литература като студент в колежа „Корпус Кристи“ който по времето на Марлоу се е наричал „Бенет“, същия колеж, който посещавал той. И цели две години живях в стаите, в които е живял и той. Продължих с докторска степен по изучаването на Марлоу и оттогава преподавам в Кеймбридж. Предполагам, че всеки учен, който се занимава с Марлоу, си има любима пиеса, и моята по случайност е „Доктор Фауст“. Изключителна е по своя обхват и сложност и по красотата на езика. Дръжте Шекспир за вас. На мен ми дайте Марлоу.

Неканен, бащата на Елизабета се настани в едно кресло и се заслуша с интерес. Тя му хвърли смаян поглед, което беше мълчаливият ѝ начин да го попита какво прави, а той отговори с упорито нацупване — неговият начин да каже, че това е неговата къща и че може да прави каквото си поиска.

Харис продължи:

— Марлоу получил магистърска степен през 1587 година при до известна степен загадъчни обстоятелства, свързани с отсъствия от колежа и предполагаеми тайни мисии на континента от името на главния шпионин на кралица Елизабет Франсис Уолсингам. След това той вероятно е напуснал Кеймбридж и е отишъл в Лондон, за да започне драматургичната си кариера. Макар да не знаем точния ред на написване на пиесите му, добре е документирано, че първата, поставена в Лондон, е „Дидона, картагенската царица“, интересна, но все още незряла творба.

— Най-достоверната информация, с която разполагаме за „Фауст“, е — продължи Харис, — че Марлоу го написва през 1592 година. Първото документирано представление е през 1594 година, продукцията на трупата на Адмиралтейците, където Фауст бил изигран от Едуард Алин, най-великият актьор на времето си. Марлоу е убит през май 1593 година. Дали е видял „Фауст“ на сцена? Надявам се, че да. Може би е имало и по-ранни представления.

— А тази постановка от 1594 година по текст А ли е била? — попита Елизабета.

— Отличен въпрос, но краткият отговор е, че не знаем. Виждате ли, първото известно издание на квартото с текст А е от 1604 година, доста време след смъртта му. Следва второ издание през 1609-а и трето през 1611 година. Всъщност има само пет известни оригинални копия на текст А, едно в Бодлеанската библиотека в Оксфорд, две в библиотека „Хънтигтън“ в Калифорния, едно в Хабмургската държавна библиотека и едно в националния тръст „Петуърт Хаус“ в Уест Съсекс. По същество те са еднакви, така че човек би се изкушил да каже, че представляват най-ранните сценични версии, но това би било само предположение.

— Първият текст Б е публикуван едва през 1616 година — продължи той. — Книгата прилича на вашата по това, че за първи път използва вече известната гравюра върху дърво на фронтисписа, на която Фауст призовава дявола, застанал в магическия кръг. Това копие е в Британския музей. Следващото издание, което се появява, е от 1619 година, в основата си еднакво с това от 1616 година. От него е запазено едно-единствено известно копие, собственост на един американски колекционер в Балтимор. После стигаме до вашето, изданието от 1620 година. Тук, любопитно, на титулната страница има печатна грешка — печатарите са били прочути с печатните си грешки по онова време — думата история е написана като „ифтоя“. В Британската библиотека се пази едно копие. Знаем, че през последните четирийсет години в залите за търгове са се появявали още три екземпляра. Следите на всички са изгубени. Досега, бих казал. Вашият несъмнено е един от тях.

Бащата на Елизабета се чешеше по наболата брада. Никога не се бръснеше в почивния си ден.

— Значи текст Б е с една трета по-дълъг от текст А. Какво друго е различно?

Харис като че ли се изненада.

— Впечатлен съм, че го знаете! Мислех си, че вашата област е математиката.

— Баща ми има разнообразни интереси — побърза да каже Елизабета; умоляваше баща си с поглед да млъкне.

— Е, за да бъдем точни — започна Харис, — текст Б пропуска трийсет и шест реда от текст А, но добавя 676 нови.

— Кой е направил промените? — попита Елизабета. — Марлоу?

— Това не знаем. Може би е написал втора версия. Може би неизвестен сътрудник или наета ръка е внесла корекциите, за да угоди на елизабетинската публика след смъртта на Марлоу. Като драматург от тази епоха Марлоу не е имал нищо общо с публикуването на пиесите си и е упражнявал съвсем ограничен контрол върху съдържанието на представленията. Сцени можели да се добавят или премахват от други писатели, от актьори — всъщност от всеки. Освен ако в бъдеще не се появят екземпляри, писани на ръка, никога няма да разберем.

— Какви бихте казали, че са най-значимите разлики между текстове А и Б? — попита Елизабета, като си спомни бележката на плика: „Б крие ключа“.

Харис си пое дълбоко дъх:

— Ох, откъде да започна? По тази тема са писани дисертации. Самият аз също имам своя принос в тази област. С радост ще ви изпратя подробна библиография, така че да задълбаετε колкото надълбоко ви се иска. В общи линии, нека само да кажа, че приликите са много повече от разликите. И в двата текста доктор Фауст призовава демона Мефистофел от подземния свят и сключва договор да прекара на земята двайсет и четири години, като Мефистофел му е личен слуга. В замяна дава душата си на Луцифер като отплата и се обрича на вечност в ада. На края на тези двайсет и четири съвсем чудесни и греховни години, макар да е изпълнен със страх и угризения, Фауст не може да направи нищо, за да промени съдбата си. Той е разкъсан на части и душата му е завлечена в ада.

— Що се отнася до разликите — продължи Харис, — има текстуални разлики във всички пет действия, но най-много добавки се наблюдават в трето. В текст Б трето действие е много по-дълго и се превръща в доста концентриран антикатолически и антипапистки трактат, което само по себе си не е особено изненадващо в протестантския разсадник, в който се е превърнала Англия под управлението на Елизабет. Фауст и Мефистофел пътуват до Рим и виждат папата, кардиналите, епископите и монасите, които се държат като скандално алчни смешници. На тълпата сигурно страшно ѝ е харесвало.

— Каква според вас е причината за тази добавка? — попита Елизабета.

— За това можем да правим само догадки. В текст А посещението на Фауст в Рим го има, но в доста съкратен вид. Може би когато са го играли и папата се е появявал на сцената, публиката е свиркала и тропала с крака и това е продължавало толкова дълго, че Марлоу или някой друг е разкрасил трето действие, като част от пренаписания текст Б, за да се възползва докрай от възможността за осмиване.

Елизабета си нахвърли няколко бележки в тефтера, после каза:

— Може ли да попитам за астрологията в пиесата?

Харис кимна с ентусиазъм.

— Разбира се. Още една скъпа на сърцето ми тема. Ами, астрологията е била изключително важна по времето на Марлоу. Кралицата е имала свой придворен астролог, Джон Дий. Във „Фауст“ Марлоу със сигурност е бил повлиян от класическия църковен разказ за вещерството, „Малеус Малефикарум“ който постулира — и почти ме е срам да кажа, че мога да го цитирам по памет, — че „демоните са по-склонни да се появяват, когато са призовани от магьосниците под влиянието на звездите, за да заблудят хората, като ги карат да си мислят, че звездите имат божествена сила или сами са божества“. И ние виждаме прекия резултат от тези идеи в първо действие, сцена трета на Фауст, когато той започва да призовава дявола наскред магическия си кръг:

*„Сега, когато мракът на нощта,
копнееща да зърне Орион,
от Антарктика скача връз небето
и го забулва с черния си дъх,
започвай, Фауст, своите заклинания...“*

Харис спря и се усмихна престорено скромно.

— Мога да продължавам много.

Елизабета вдигна глава от бележките си.

— Любопитна съм за астрологическите символи, изобразени в магическия кръг. Имат ли някакво специално значение?

Харис се намръщи.

— Стефани, може ли да видя книгата?

Мейър внимателно му я подаде и той отвори титулната страница.

— Ами, това си е стандартният зодиак. Съзвездия, планети. Честно казано, никога не съм се замислял сериозно над този въпрос. — Вдигна очи и примигна. — А може би трябва.

Усетила паузата, Мейър наруши продължителното си мълчание:

— Сигурна съм, че се питате защо съм в Рим заедно с професор Харис.

— За дъщеря си не знам, но лично аз наистина се питах защо сте тук — недипломатично се намеси Карло.

Елизабета се присви и зачака отговора.

— Ще бъда откровена с вас — каза Мейър. — Тук съм от името на университета. Искаме тази книга. Много я искаме. Тя ще запълни огромна празнина в колекцията на библиотеката ни. Кристофър Марлоу е учил в Кеймбридж, той е един от най-изтъкнатите и колоритните ни възпитаници. Ние не притежаваме нито един екземпляр от ранните кварта на тази негова най-известна пиеса. В Оксфорд имат, а ние — не! Това трябва да се поправи. Като приятел на университета и поддръжник на хуманитарните науки аз обещах да отделя от собствените си средства, за да улесня закупуването на книгата. Продавате ли я, мила?

— Колко? — веднага попита Карло.

— Татко! Моля ти се! — примоли се Елизабета и го погледна строго. Обърна се към Мейър. — Не зная какво да ви кажа. За мен е чест, че двамата сте изминали толкова път, за да се видите с мен. Честно казано, не се бях замисляла за това.

— Но книгата явно е ваша — настоя Мейър. — В смисъл, ваша е и вие решавате дали да я продадете, нали така?

— Нямам лични притежания — каза Елизабета. — Книгата ми беше дадена като дар за църквата. Предполагам, че ако някой иска да я купи, средствата ще отидат в моя орден.

Мейър вежливо се усмихна.

— Ами тогава, след като я видяхме и професор Харис е на пръв поглед доволен от автентичността и състоянието ѝ, може би когато се приберем, можем да ви пратим писмено предложение. Бихте ли приели официална оферта?

Елизабета се изчерви.

— Толкова мило беше от ваша страна да дойдете да говорите с мен. Разбира се. Изпратете ми писмо. Ще говоря с игуменката. Тя ще знае как да отговори.

Когато гостите си тръгнаха, Елизабета уморено се отпусна на дивана. Свали тясното покривало от главата си, прокара ръка през късата си коса и заразтрива пулсиращите си слепоочия. Баща ѝ дойде с чаша кафе и изражение на бащинска загриженост.

— Трябва да поспиш. Никой не може да преживее такава нощ, без да си почине. Изпий си кафето и после си върви в стаята.

Елизабета взе чашата.

— Говориш както когато бях малка. Върви си в стаята, Елизабета, и не излизай, докато не си готова да се извиниш.

— Някой трябваше да ви научи на дисциплина — каза Карло. — Майка ви беше много мек човек.

В този миг тя почти можеше да види майка си през замъглените си очи, млада и красива, как влиза в кухнята.

— Толкова много ми липсва — каза тя. — След толкова години.

Баща ѝ подсмръкна непокорно — неговият начин да покаже, че няма да се поддаде на емоциите.

— Разбира се, на всички ни липсва. Ако не беше починала, може би ти нямаше да направиш това, което направи.

Елизабета настръхна.

— Какво съм направила?

— Стана монахиня. — Тя видя, че той съжали в мига, когато го изрече, но беше ясно, че го мисли наистина.

— Може би си прав — каза тя спокойно. — Може би ако не бяха убили Марко, може би ако мама беше жива, може би, може би, може би. Но в живота стават различни неща, Бог има свои начини да ни изпитва. Моят отговор на Неговите изпитания беше да открия Него. Не съжалявам нито за миг.

Карло поклати глава.

— Ти беше прекрасно, изпълнено с енергия момиче. И все още си. Обаче си се скрила зад монашеството и расото си. Това никога не ми е харесвало. Ти трябваше да бъдеш съпруга и майка, и учен. Това би зарадвало майка ти.

Елизабета се постара да не кипне. Баща ѝ беше в стрес заради събитията от последните дни и тя му прости. Все пак го подкачи:

— А ти защо толкова години се занимаваш с Голдбах?

Той едва не се разсмя. Тя знаеше, че е достатъчно умен да се досети накъде бие.

— Защото това е моята страст.

— И твоята мисия — добави тя. — Е, моята страст и моята мисия са да бъда с Бог, да Го чувствам дълбоко в душата си. Да Го прославям с работата си с децата. Това е моята страст. Това ме прави щастлива.

Някой звънна на вратата. Беше като гонг, който сигнализира края на боксов рунд. И двамата изглеждаха облекчени.

— Да не би да се връщат? — каза баща ѝ и огледа стаята да види дали посетителите им не са забравили нещо.

Отговори по интеркома и се върна в дневната да каже на Елизабета, че е дошла да я види сестра Марилена.

Елизабета стана и забързано сложи покривалото на главата си. Посрещна Марилена на вратата.

— Скъпа — загрижено каза Марилена и я хвана за ръцете. — Толкова се разтревожих за теб. Чухме за снощните ти преमेждия.

— Добре съм — каза Елизабета. — Бог беше с мен.

— Да, да. Цял ден му благодаря с молитви.

Елизабета я заведе в дневната. Чайникът в кухнята вече свиреше.

— Много хубава къща — каза Марилена.

— Тук съм отраснала — каза Елизабета.

— Така топла и изтънчена. Всички в училище се тревожат за теб.

— Надявам се, че не се разсейвате много — каза Елизабета.

— Достатъчно сме силни в мисията си и вярата си, за да не изгубим от поглед това, което трябва да постигнем с децата и с Бог. — Марилена се засмя. — Разбира се, че се разсейваме. Знаеш какви сме приказливки! Дори майка ми само за това говори.

— Кажи ѝ, че ми липсва — каза Елизабета и стреснато осъзна, че преди малко беше казала почти същото.

Изведнъж Марилена стана сериозна. Същото изражение както когато се приготвяше да съобщи на родителите нещо лошо за някоя ученичка.

— Майката игуменка на ордена Мария днес ми се обади от Малта — каза тя тъжно.

Елизабета затаи дъх.

— Не знам къде е взето решението, не знам защо е взето и със сигурност не са ме питали. Местят те, Елизабета. Ордeнът иска да напуснеш Рим и да се явиш в училището ни Лумбубаши, Република Конго. Искат да си там след седмица.

17.

Лондон, 1586 г.

Младият мъж хвърляше неспокойни погледи из оградения със стена двор, над който се извисяваше черница — твърде голяма за малкото пространство.

— Кой каза, че бил собственик на тази къща? — попита Антъни Бабингтън.

— Една вдовица — отговори Марлоу. — Елинор Бул. Позната е на Поли. Една от нас.

Бяха в Детфорт, на южния бряг на Темза. Беше ранно лято и предходните седмици бяха прекалено топли и влажни. Зловонните речни изпарения изпълваха неприятно въздуха и караха изискания Бабингтън да души за облекчение парфюмираната си кърпичка. Той беше на двасет и четири, рус и красив дори с примижалото си срещу следобедното слънце лице. Марлоу му наля още бира и пяната потече по дъбовата маса.

— Направо не знам как намираш време за всичко, което правиш, Кит — магистратурата в Кеймбридж, писането на стихчета и изпълнението на — как да се изразя — други дейности.

Марлоу се намръщи недоволено.

— Не отричам, че часовете на деня сякаш не достигат. Но що се отнася до първото, имам уговорка с преподавателя си в „Бенет“ да отсъствам от колежа за определени периоди, стига да изпълнявам академичните си задължения. Относно третото, съвестта ми изисква да изпълнявам тези „други дейности“, а относно второто — аз не пиша стихчета. Пиша пиеси.

Бабингтън показва искреното си разкаяние.

— Обидих те. Не исках. Прекланям глава, сър, пред вашето усърдие и постижения.

— Трябва да дойдеш на премиерата ми — великодушно каза Марлоу. — Дай сега да насочим вниманието си към по-важни въпроси. Да говорим за възстановяването на истинската католическа вяра в

Англия. Да говорим за скъпата кралица Мария. Да говорим за онази съсухрена вещица Елизабет и какво трябва да се направи с нея. Имаме чудно слънчице, имаме бира, имаме приятната си взаимна компания.

Бяха се запознали чрез един от хората на Уолсингам, Робърт Поли. Безжалостен и хитър, Поли беше завършил Кеймбридж през 1568 като сизар, но не беше получил степен, защото като предполагаем католик не можел да положи необходимата клетва за вярност към религията на кралицата. И все пак явно не бил така принципен да откаже предложенията на тези, които наемали хора за Уолсингам, и скоро се превърнал в един от най-полезните агенти на секретаря, информатор, който с лекота забърквал папистки заговори в Англия и на континента и срещу достатъчна компенсация дори позволявал от време на време да го вкарват в затвора. Затворите на нейно величество, твърдял, били най-доброто място да срещнеш католически заговорници.

По време на Великия пост тази година Поли бе организиран среща на вечеря на млади господа католици в „Плау Ин“ близо до Темпъл Бар в западните покрайнини на Лондон. Антъни Бабингтън, познат на Поли, бе поканен заедно с двама непознати, за които Поли гарантираше: Бърнард Моуд и Кристофър Марлоу. Онази вечер наивният Бабингтън бе единственият на масата, който не работеше за Уолсингам.

С ейл, вино и приказки на ухо, Бабингтън бе запознат с някои планове. Говореха за Мария Стюарт, заточена по волята на Елизабет от цели осемнайсет години, защото бе подклаждала бунт срещу протестантското управление на Елизабет и защото твърдеше, че по право тя е кралица на Англия и възстановителка на върховенството на папата. След провала на заговора Трокмортън срещу короната Мария бе пазена най-строго в Чартли Хол в Стафордшир от пазачи пуритани, които докладваха на Уолсингам за всяка нейна дума.

Тук беше новината на Поли. Агенти католици във Франция, Холандия и Испания изпращали уверенията си, че католическата лига и великите християнски владетели в Европа ще отделят войска от шейсет хиляди души и ще нападнат Северна Англия, за да освободят Мария и да утвърдят властта ѝ. Благодарение на находчивостта на Кит Марлоу, блестящ млад дисидент, който наскоро се присъединил към каузата им, бил изнамерен начин за комуникация с Мария. Марлоу

измислил как тайно да се пращат писма в Чартли Хол в бъчви с бира, скрити и запечатани, за да не се намокрят, а освен това изобретил хитроумен шифър, с който да ги кодира, ако — слабо вероятно — бъдат открити.

Така вече били пращани писма от заговорници и Мария връщала писмени отговори в насърчителен дух. Но била предпазлива. Никой от заговорниците не ѝ бил лично познат. Нуждаели се от човек, на когото можела да се довери.

И тук се появяваше Бабингтън. През 1579 г. той бил паж на ърла на Шрюсбъри, който тогава бил пазач на Мария. Тя се привързала към момчето и пет години след това той бил натоварен със задачата лично да достави няколко пакета с писма в ръцете на кралицата на Шотландия. Макар че изоставил опасната игра, за да започне живот на джентълмен в Лондон, възгледите му били добре известни сред нейните симпатизанти.

Така че въпросът, който зададоха на Бабингтън онази вечер, бе: „Ще се присъединиш ли към нас? Ще помогнеш ли на Добрата дама?“

Отговорът му зарадва шпионите. Как щяла да успее тази измяна, ако Елизабет останела жива? Нейните заблудени поданици я обичали. Нима тя нямало да успее да свика войските си и да отблъсне нашествениците? Нямало ли заговорът да мине по-добре, ако тя бъдела, както се изрази той, доведена до трагичен край?

Другите го увериха, че един от тях, Джон Савидж, планирал да се погрижи тъкмо за това, и Бабингтън необмислено подпечата съдбата си, като вдигна тост с останалите на масата. Казаха му, че Марлоу, който бил още нов и непознат на копоите на Уолсингам, щял да е свързката му. Двамата млади мъже се усмихнаха един на друг като опитни заговорници и последва нов звън на чаши...

Откъм къщата долетяха гласове. Бабингтън се стресна и понечи да стане, но беше просто госпожа Бул, която се връщаше от покупки. Тя подаде глава през прозореца и попита дали да искат храна.

Похапваха и пиха, докато сянката на черницата не стана дълга и тъмна. Марлоу имаше новини, които — така каза на Бабингтън — били предадени директно на Поли от френския посланик в Англия, Гийом дьо Лобеспин. Плановете за нападение напредвали. Френската, испанската и италианската армия се били посветили на свещената задача. Имало силни индикации, че английските католици също ще

грабнат оръжието, щом зърнат чужди войски, понесли папските знамена. Трябвало им само окончателното съгласие на кралица Мария, което щели да получат чрез Бабингтън.

Марлоу извади инструментите на занаята си от преносимото сандъче за писане в краката си. Подостри едно перо, отвори капачето на мастилницата и развесели безкрайно Бабингтън, като попи бирата от масата със задника си, преди да постави сандъчето на сухото място и да сложи няколко листа пергамент върху кожената му поставка.

— Би ли ми диктувал? — попита Марлоу. — Аз ще пиша.

— Ти си авторът, Кит. Обсъдихме добре какво трябва да се предаде. Все ще можеш да го съчиниш.

Марлоу се съгласи с думите, че ще се въздържа от цветиста проза в полза на простия език, и докато пишеше, четеше на глас:

— Първо, нападението е сигурно. Имаме достатъчно сили. Пристигат на уговорените пристанища и навсякъде към тях ще се присъединят силни отряди и ще гарантират дебаркирането. Освобождение на Ваше величество. Ликвидиране на узурпаторката конкурентка. За изпълнението на всичко това, ако обича, Ваше величество може да разчита на услугите ми.

Сега, тъй като забавянето е изключително опасно, Ваше величество може с мъдростта си да ни насочи и с кралската си власт да позволи делото да напредне, тъй като на свобода няма благородници, вrekli се на Ваше величество в тази отчаяна служба, и тъй като е много необходимо да има такива, за да оглавят и да поведат множеството, което по природа в тези земи е склонно да следва благородниците, и смятайки, че това не само ще накара народа и дребните дворяни да ги следват без противоречия и прения, но и ще вдъхне кураж на водачите.

Аз и десетима джентълмени и стотина от последователите ни ще се заемем с освобождаването на височайшата Ви особа от ръцете на враговете Ви.

С ликвидирането на узурпаторката, от подчинение към която сме освободени поради нейното отлъчване от Църквата, ще се заемат шестима благородни господа, мои лични приятели, които с ревността си към католическата кауза и службата на Ваше величество ще извършат трагичната екзекуция.

— Доволен ли си от този буламач? — попита Марлоу, когато приключи.

Гърлото на Бабингтън беше пресипнало от нетърпение.

— Изглежда, добре предава сведенията ни за начинанието и молбите ни за благословията на кралицата.

— Тогава ще го прехвърля в шифър. Докато се занимавам с това, можеш да помолиш госпожа Бул да ни донесе още бира. Ще пия само да си освежа гърлото. Процесът на замяна на буквите с цифри и думите със символи е трудоемък и главата ми трябва да е бистра като извора на Нарцис.

Бабингтън тръгна с вид на човек, когото водят към бесилото. Когато се върна с пълна кана, Марлоу каза:

— Ще бързам колкото мога. Поли трябва да занесе това писмо на пивоваря в Чизин тази вечер, защото мисля, че утре следващата бъчва заминава към Мария. После трябва само да чакаме отговора на скъпата господарка.

Бабингтън бързо пресуши две халби — той нямаше желание да държи ума си бистър.

Дворецът Уайтхол беше сам по себе си град. Превъзхождаше Ватикана и Версай по размери и великолепие и не беше лесно да се ориентираш сред хиляда и петстотинте му стаи. За да стигне където иска, човек трябваше да има предварителни познания или да се ползва с благоволенieto на някой дружелюбен джентълмен или дама, които да го преведат за ръчичка през лабиринта от кабинети и частни покои.

Марлоу вече добре знаеше пътя и ревностно се представи в личния апартамент на Уолсингам; пулсът му беше учестен, лицето — победоносно. Личният секретар на Уолсингам го поздрави любезно и обяви пристигането му.

Уолсингам разговаряше с Робърт Поли, строг както винаги, с потъмняло от слънцето лице и вързана на тила мазна коса. Така човек можеше да го вземе за моряк или войник, а не за джентълмен, завършил Кеймбридж.

Първите думи на Марлоу бяха:

— У мен е.

Уолсингам сведе поглед покрай тесния си нос.

— Дай да видя.

Марлоу отвори сандъчето за писане и гордо плъзна листовете по бюрото. Уолсингам ги грабна като ястреб, който се спуска върху мишка. Докато ги разглеждаше, Марлоу стоеше и чистеше от жакета си бели косми от една от котките на госпожа Бул.

— Добро е, много добро — каза Уолсингам. — Незабавно ще наредя да занесат шифрованото послание на пивоваря. Мария разполага ли с новия код?

— Да — каза Поли. — Беше в последната бъчва. Със сигурност ще повярва, че никой друг не би могъл да го дешифрира.

— Дано да отговори скоро и отговорът да е убедителен — възкликна Уолсингам. — Щом прихванем писмото й, ще получим проклетата й католическа глава, кълна се в звездите!

— Бих искал да съм там, когато това стане — каза Марлоу, представяйки си кървавата развръзка.

— Ще се погрижа да си там. И ще видиш Бабингтън изкормен, как вие към своя бог. И другите заговорници също. После ще започне сериозната игра. Папската шайка ще иска да отмъсти за падането на Мария. Нали знаеш какво означава това?

— Война, струва ми се — каза Марлоу.

— Не една война, а много. Европа ще пламне, а скоро и светът. А ние ще сме единствените чисти печеливши. Ще се наслаждаваме на растящите купчини католически трупове. Ще заграбваме земи и търговия от всички страни. Ще надует гушите.

Марлоу кимна. Още стоеше прав.

— Седни — каза Уолсингам. — Пийни вино. Справи се добре. Винаги се справяй, добре. Каквато и задача да му дадем, било в Реймс, било в Лондон, Париж или Кеймбридж, той се справя с размах, какво ще кажеш, Поли?

Поли сковано вдигна чашата си.

— Да, той е същинско чудо.

— Благодаря, милорд — каза Марлоу. — Стремя се само да служа на вас и на напредъка на каузата ни. Но за да продължа да го правя, ще ми е нужно и писмо от Личния съвет до университета, което да извини отсъствията ми. Канят се да не ме допуснат до магистърска степен, защото смятат, че ходя във Франция, за да общувам с папистите и да ги насърчавам.

— Защото си убедителен актьор — каза Уолсингам. — Поли, дай ми писмото, което приготвихме.

Марлоу го прочете с благодарност. Беше свършено. Кратко и авторитетно — и не оставяше съмнение, че Марлоу е ходил в чужбина в служба на нейно величество.

— Ще свърши чудесна работа.

Уолсингам взе писмото и започна да топи восък, за да го скрепи с печата на Личния съвет. Докато се занимаваше с восъка и свещта, каза:

— Ще те попитам нещо, Марлоу. Много съм любопитен да разбера защо искаш да се заемеш с фриволната професия на писането на пиеси. Чувам, че Адмиралтейците скоро ще представят една от творбите ти. Как това ефективно работи за каузата ни? Мога да възложа на брилянтен ум като твоя стотици задачи, които ще донесат полза на лемуриите. Как това може да е по-голям приоритет?

Марлоу сам си наля чаша вино и го опита. Беше отлично, много по-добро от помията, която пиеше обикновено.

— Били ли сте в театъра, милорд?

Уолсингам кимна надменно.

— Само защото кралицата харесва такива неща и често иска Личният съвет да я придружава. А ти, Поли? Ти обичаш ли театъра?

— По-скоро бих прекарал вечерите си с някоя курва — презрително изсумтя Поли.

— Да, чух за дирята трупове, която оставяш, когато тръгнеш по курви.

— Не мога да ги оставя живи, след като са видели задника ми.

— Така си е — изкикоти се Уолсингам.

Марлоу се наведе напред, игнорирайки Поли.

— И така, милорд, виждали сте ефекта, който пиесите имат върху публиката. Как вълнуват емоциите, както лъжицата бърка яхнията. Как предизвикват всякакви страсти — радост, гняв, плам, страх — и карат присъстващите да мислят като един. Аз ще използвам пиесите си, милорд, за да посея разкол, да разпаля пожари в сърцата на хората, да насъскам протестантите срещу големия ни враг католиците. С моите пиеси аз мога да върша пакости в голям мащаб. И съм добър в това. Дори повече от добър.

Уолсингам бавно заобиколи писалището си и седна до Марлоу. Пийна вино и се разсмя.

— Не мога да не се съглася с идеите ти, Марлоу, нито със самоувереността ти. Обикновено ние не действаме така, но е имало един от нас, много велик, преди много време, който се мислел за човек на изкуството. Знаеш ли за кого говоря?

— За Нерон?

— Да. Той, казват, бил един от великите актьори на времето си. Но нали знаеш какво станало с него? Полудял. Всичко, което постигнал, станало на прах. Ти няма да полудееш, нали, Марлоу?

— Надявам се да запазя разсъдъка си.

— Това е добре. В противен случай може да се наложи да съобщя на господин Поли мрачни новини.

Лятото отмина, после есента. Новата година дойде и с нея — слана по полята и лед върху езерцата. А през февруари, докато зимните ветрове виеха в Нортхамптъншър, Марлоу дойде с карета в замъка Фодърингей.

Леденият въздух не можеше да охлади изгарящото го вълнение. Последните месеци бяха шеметни. От деня, в който беше нахвърлял писмото на Бабингтън в зелената градина на госпожа Бул, до мига, в който масивните порти на Фодърингей се отвориха за него, се беше чувствал така, сякаш живее, както му е писано. Произходът и интелектът му винаги му бяха давали чувство на могъщество, но същинската употреба на истинска сила беше наистина опияняваща.

След като прихвана отговора на Мария до Бабингтън, Уолсингам бързо залови заговорниците. Марлоу присъстваше в Сен Джайлс във Фийлдс в късния септемврийски ден, когато обърканият поглед на Бабингтън го намери в тълпата секунди преди злополучният младеж да бъде издърпан за врата на ешафода, след което вързан за една маса, съвсем жив. Екзекуторът, жесток човек с окървавена касапска престилка, използва тъп нож, за да разпори плоския корем на Бабингтън, после бавно опече вътрешностите му и отрязания му пенис, докато виковете на жертвата най-сетне не заглъхнаха и очите му не угаснаха. Някои от зрителите в тълпата бяха отвратени от мъчението. Но не и Марлоу.

Последва процесът срещу Мария и макар че се проведе с всички подобаващи формалности, необходими при важните държавни дела,

резултатът никога не беше поставян под съмнение. Часът на екзекуцията ѝ в голямата зала на Фодърингей беше ударил — същата зала, където се беше провел и процесът ѝ.

Марлоу, по очевидни причини страстен почитател на театралното, се удиви на тази сцена. Драпирана в черно платформа, висока пет стъпки и широка дванайсет, беше издигната до буйния огън в огромната камина. Мария стоеше между двама войници, придворните ѝ дами плачеха зад нея. Скрытият под качулката палач стоеше със скръстени на бялата престилка ръце, брадвата му беше подпряна на парапета на ешафода.

Докато Мария се молеше на латински и плачеше, Марлоу си проправи път напред, по-близо до сцената. Когато настъпи моментът да я съблекат, Мария Стюарт успя да каже:

— Никога не съм имала такива прислужници, които да ме приготвят, нито пък съм сваляла дрехите си за подобна компания.

Публиката ахна при вида на фустите ѝ — кървавочервен сатен, цветовете на нейната църква, цветовете на мъченичеството.

Марлоу затаи дъх, когато палачът вдигна брадвата над главата си и я стовари надолу с всичка сила.

При все това ударът беше непохватен. Не улучи целта, а уцели възела на превръзката на очите на Мария и острието се плъзна настрани и се заби дълбоко в черепа ѝ. Кралицата на Шотландия изписка, но остана неподвижна на дръвника. Вторият удар беше поточен и кръвта шурна, както подобава, но дори този удар не успя да отдели напълно главата от тялото. Наложиха се палачът да се наведе и да използва брадвата си като нож, за да пререже последните жили.

Хвана главата за шапчицата, изправи се и я вдигна високо. Но когато извика репетираното: „Бог да пази кралицата!“, главата падна от хватката му и в ръката му остана шапката и една кестенява перука.

Само на придворните дами беше известно, че кралицата е оплешивяла почти напълно. Окървавената ѝ глава се търкулна от ешафода и спря в краката на Марлоу.

Той гледаше как устата ѝ се отваря и затваря, сякаш се опитва да целуне ботуша му, и с всяко смъртно движение усещаше как опашката му потрепва от живот.

„Аз съм лемур и помогнах да убият католическата кралица.“

18.

Микеланджеловата Сикстинска капела не беше създадена за ордите туристи, които кривяха вратове и осветяваха като със стробоскоп помещението със светкавиците на дигиталните си фотоапарати.

Беше създадена за това.

Затворена и празна, тя беше тържествено притихнала и очакваща, равномерно и естествено осветена от високите прозорци от двете страни, разположени малко под изписания таван.

Редове покрити с кафяво кадифе маси бяха внимателно подредени от двете страни на капелата, на всяка маса имаше проста бяла картичка с името на кардинал.

Чу се звук от древен ключ в древна ключалка и една тежка врата се отвори със стон. После се чуха звуци от душене и нокти, драскащи по покрития с мозайка под.

Немската овчарка опъваше каишката си, нетърпеливо наострила уши, опашката махаше целенасочено. Дресьорът от охранителната фирма „Групо БРМ“ остави кучето да си върши работата. То отиде право до най-близката маса, подуши спускащата се до земята кадифена покривка и пъхна голямата си черно-кафява глава отдолу.

Измъкна глава — опашката му беше в същото положение на готовност — и задърпа водача си към следващата маса.

Хакел даде знак на своя човек, Глаузер, който сякаш преливаше от щастие, че му е възложена задача в цивилни дрехи за конклава — черен костюм, скроен така, че да побира модифицирания картечен пистолет „Хеклер и Кох“.

— Доведи екипа по електрониката да претърси след кучето.

Глаузер кимна и отиде да повика търсачите на бръмбари.

Когато свърши с капелата, отрядът по сигурността се зае с малките прилежащи помещения, включително Залата на сълзите, където новият папа за кратко щеше да разсъждава над съдбата си в

усамотение, Залата за обличането и така до залите на подземния етаж, където претърсването приключи.

В двора зад капелата Хакел гледаше как хората на „Групо БРМ“ прибират оборудването си и качват кучето в един микробус. Глаузер се приближи до него и каза:

— От тук нататък удвоявам охраната и поддържам най-високо ниво на бдителност.

Хакел насочи пръст към гърдите му и изръмжа:

— Именно.

Елизабета беше сама в апартамента. Беше се прибрала след месата в „Санта Мария“ в Трастевере и денят се точеше някак странно. Изобщо не беше свикнала времето ѝ да е неуплътнено, но нямаше да пусне телевизора, нали?

Първо прекара един час на компютъра на баща си — проучваше Лумбубаши и Република Конго. Толкова бедна страна. Толкова много нужди. Но въпреки бедността децата на уебсайта на ордена изглеждаха весели и здрави. Поне това повдигна настроението ѝ.

Въздъхна и стана. Нахлуващата през прозорците светлина подчертаваше праха по мебелите. За разлика от чистачката на баща си, тя можеше безнаказано да пипа книгите и документите му и да избърше и лъсне повърхности, които не бяха почиствани от години.

Отиде в стаята си, събу се и си съблече расото. Чекмеджетата на стария ѝ скрин бяха подути от влага и трябваше да дръпне по-силничко, за да ги отвори. Не беше поглеждала старите си дрехи от години и видът на старите ѝ дънки и блузи върна цял водовъртеж от спомени. Посегна към едни избелели „Левис“, които си беше купила на едно училищно пътуване до Ню Йорк, и пръстите ѝ напипаха нещо под тях.

Каdifена кутийка.

Тя седна на леглото си. Опитваше се да потисне сълзите си. Кутийката лежеше върху голите ѝ колене. Тя я отвори. Слънчевата светлина улови висулката от Марко и заподскача по шлифованата ѝ повърхност. Беше толкова красива и искряща — като в деня, в който си я сложи за първи път.

Вечерта беше гореща. Прозорецът на Елизабета беше широко отворен, но въздухът почти не помръдваше.

Марко сложи показалец върху висулката с форма на сърчице и леко я притисна към зърното на гърдата ѝ. Кожата ѝ блестеше и тя дишаше тежко. Светлината на свещите ги обливаше.

— Все още ли ти харесва? — попита той.

— Разбира се. Не виждаш ли, че никога не я свалям?

— Виждам. Дори когато се любиш.

— С другите момчета я свалям — каза тя и го смушка в ребрата.

Той се нацупи.

— Много мило.

Елизабета го целуна по бузата, после игриво прокара език по наболата му брада. Беше солен.

— Не бой се. Ти си единственият.

Той седна в леглото, сви колене към гърдите си и ненадейно каза:

— Ще се оженим, нали?

Тя също седна и го изгледа озадачено.

— Това да не би да е предложение?

Марко сви рамене.

— Просто питам. Искам да кажа... мисля, че знам отговора, просто искам да съм сигурен, че и ти го знаеш.

Тази нощ той беше като мъж дете. Толкова едър и силен, а същевременно така раним и неуверен.

— Че за кого другиго да се омъжа? — Елизабета сложи длан на голия му гръб и бавно я плъзна към кръста му. Беше гладък и силен и по някаква причина, която тя не проумяваше, това беше любимата ѝ част от тялото му.

Прибра кадифената кутийка в чекмеджето толкова внимателно, все едно държеше мощите на светец. Обу старите си дънки — още ѝ ставаха — и облече вмирисана на старо блуза.

Докато чистеше апартамента, се мъчеше да не мисли за Марко. Обикновено се справяше добре със заличаването на мислите за него, но днес единственото, което имаше шанс да ги измести, беше Африка.

Новината на сестра Марилена я беше разтърсила из основи. Беше прекарала нощта в отричане, потискаше възмущението, дори гнева. Кой си играеше с живота ѝ и дърпаше конците, сякаш тя беше марионетка? Защо я изтръгваха от манастира и ученичките ѝ, от всичко скъпо в живота ѝ?

Но докато се молеше на сутрешната служба, отношението ѝ започна да се променя, а настроението ѝ се подобри. Колко арогантно и самомнително от нейна страна да оспорва съдбата си! Тя не само беше в ръцете на Бог — осени я, че Конго е дар от Него. Това беше шанс, осъзна Елизабета, да се отърси от тежкото бреме, което беше принудена да носи. Можеше да остави зад гърба си скелетите и мъжете с опашките и черните им татуировки и да се върне към истинското си призвание, службата на Бог и образоването на децата. Манастирското училище в Лумбубаши беше много далеч, беше чисто и добро и тя щеше да се възстанови там. Разбира се, щеше да тъжи за семейството и сестрите си от манастира, но жертвата ѝ щеше да е нищожна в сравнение със саможертвата на Христос. Любовта на Христос щеше да я крепи в чуждата страна, а щастливите личица на дечицата я викаха от снимките в уебсайта на Лумбубаши.

Дневната, кухнята, трапезарията, антрето и банята за гости вече блестяха и миришеха на свежи почистващи препарати. След това щеше да се заеме със спалните — щеше да започне от своята и да завърши с тази на баща си. Избути прахосмукачката в стаята си, включи я и започна да чисти килима — и погледът ѝ попадна върху „Фауст“ и плика на Бруно Отингер. Тя спря прахосмукачката, седна на бюрото и препрочете бележката от загадъчния К.

Въздъхна заради слабостта си. Не можеше да се откаже.

„Заминавам чак след шест дни — помисли си. — Какво толкова, ако преди да се кача на самолета отделя време за нещо повече от чистенето?“

Въоръжена с чаша кафе и телефонен номер от страницата на университета в Улм, Елизабета седна в кухнята на баща си, вдигна телефона, проправи си път с приказки през някаква властна секретарка и успя да се свърже с декана на факултета по инженерни науки Даниел Фридрих.

Господин Фридрих изслуша молбата ѝ за информация за Бруно Отингер, но щом проговори, тя разбра, че не може да ѝ бъде полезен.

Бил относително отскоро в университета и въпреки че бил чувал, че Отингер работел във факултета преди години, не го познавал лично. Освен това говореше така, все едно има по-важни задачи.

— Има ли членове на факултета, които може да го помнят? — попита тя.

— Може би Херман Щрауб — раздразнено каза деканът. — Той е тук от паметивека.

— Може ли да говоря с него?

— Вижте какво — сопна се Фридрих. — Оставете телефона си на секретарката ми. Тя ще провери дали Щрауб иска да говори с вас. Друго не мога да направя.

Елизабета вече беше свалила номера на Щрауб от уебсайта и се обади в мига, когато линията прекъсна. Възрастният, ако се съдеше по гласа му, мъж отговори официално на немски, но превключи на приличен английски, когато тя го попита дали говори английски или италиански.

Щрауб беше очарователен и — ако се съдеше по захаросания му тон — застаряващ женкар. Тя не рискува да го подплаши, като му каже, че е монахиня.

— Да — отвърна той малко изненадано. — Познавах Отингер доста добре. Бяхме дългогодишни колеги. Той почина преди няколко години.

— Да, зная. Но може би ще можете да ми помогнете. У мен чрез общи познати попадна едно от най-скъпите му притежания — стара книга. Тя събуди любопитството ми. Искях да се опитам да науча повече за него.

— Трябва да ви кажа, че Отингер не беше много общителен. И все пак се разбирахме доста добре. Той беше твърд, суров човек. Повечето студенти не го харесваха, а и отношенията му с колегите във факултета също бяха обтегнати. Някои изобщо не му говореха. Но той беше изключителен човек и отличен инженер и аз ценях работата му. А той ценеше моята, така че това беше основата, според мен, на едно приемливо колегиално отношение.

— Какво знаете за живота му извън университета?

— Всъщност много малко. Беше единак и аз уважавах това. Доколкото знам, живееше сам и нямаше семейство. Държеше се като

стар ерген. Яките му бяха оръфани, по пуловерите му имаше дупки — разбирате ме.

— Да ми кажете нещо за извън академичните му интереси?

— Ами... политическите му възгледи бяха малко крайни. Не сме водили сериозни политически разговори или нещо подобно, но често правеше забележки, които показваха накъде клони.

— И накъде по-точно?

— Надясно. Силно надясно, бих казал. Нашият университет е доста либерален и той все мърмореше как социалистите това, комунистите онова. Мисля, че имаше и известни предразсъдъци спрямо имигрантите. Студентите ни от Турция и подобни места, ами, те знаеха за репутацията му и не се записваха в курсовете му.

— Той член ли беше на някоя политическа партия? — попита Елизабета.

— Това няма как да знам.

— Споменава ли е някога за интерес към литературата?

— Не си спомням.

— Говорил ли е някога за Кристофър Марлоу и по-точно за „Фауст“?

— С мен? Със сигурност не.

— Споменава ли е някого на име К?

— Не, доколкото си спомням. Това са много странни въпроси, госпожице.

Елизабета се разсмя.

— Да, знам. Но пазя най-странныя за края. Знаехте ли за някакви анатомични особености, които може да е имал?

— Дори не зная за какво говорите.

Тя си пое дъх. Защо да крие?

— Бруно Отингер е имал опашка. Знаехте ли това?

Последва дълга пауза.

— Опашка ли? О, прекрасно! От всички чешити, които съм срещал през живота си, Отингер, този стар дявол, със сигурност е човекът, който би трябвало да има опашка!

След като дръпна тежките завеси и пусна светлината, Елизабета откри, че спалнята на баща ѝ не е чак толкова зле, колкото беше

очаквала. Наистина, леглото му беше неоправено и навсякъде се търкаляха книги и дрехи, но нямаше много прах и вътрешната баня беше в приличен вид. Чистачката явно имаше периодичен достъп до неговата светая светих.

Тя свали чаршафите от леглото, събра кърпите и мръсните дрехи и започна да трупа пране за пералнята.

Остави второто легло недокоснато. Покривката беше идеално опъната, декоративните възглавнички бяха подредени по големина. Леглото сякаш бе пазено от невидимо силово поле — беше единствената повърхност, незатрупана от бащините й вещи.

Леглото на майка й.

Елизабета въздъхна. Баща й сигурно щеше да й трие сол на главата, че му е подредила книгите и книжата, но тя беше твърдо решена да опита. А и можеше да го направи по-внимателно от всеки друг: монографиите за Голдбах на едно място, бележниците за Голдбах и хвърчащите листове — на друго. Бележките за лекциите тук. Криминалните романи — там.

Една етажерка обаче беше подредена като по конец, тази до леглото на майка й. Книгите на Флавия Челестино, повечето по средновековна история, бяха подредени така, както в деня на смъртта й. Елизабета взе „Елизабета и Пий V — отлъчването на кралицата“ и седна на леглото. Обложката беше лъскава и чиста, непокътнато копие на двайсет и шест годишна книга. Тя отвори задната корица и загледа снимката на авторката.

Все едно гледаше в огледало.

Беше забравила колко много прилича на майка си. Снимката беше направена, когато тя беше горе-долу на нейните години сега. Същото високо чело, същите скули, същите устни. Въпреки че беше малка, когато книгата бе излязла, Елизабета помнеше соарето, организирано от родителите й по повод публикуването, и колко беше горда и усмихната майка й. Академичната й кариера във факултета по история в „Ла Сапиенца“ беше стартирала. Кой бе могъл да знае, че след година тя ще е мъртва?

Елизабета не беше чела книгата. Беше я отбягвала по същия начин, по който човек избягва спомена за болезнена любовна връзка. Но сега реши да вземе една бройка в Африка. Щеше да започне да я чете в самолета. Щеше да е като дълго отлаган разговор. Разсеяно

запрелиства страниците, като четеше отделни пасажии. В стила си личеше лекота. Изглежда, майка ѝ беше била добра писателка, и това я зарадва.

В скута ѝ падна пощенски плик — най-вероятно отбелязваше страниците. Тя го обърна и с изненада видя печата на Ватикана. Пликът не беше адресиран, не беше използван, не беше запечатван. Вътре имаше картичка.

С любопитно нетърпение тя я извади — и се вцепени.

Ето го!

Наистина го беше виждала. Сега си спомни.

Вратата на спалнята се извисяваше огромна и страшна.

— Влез — каза баща ѝ. — Няма нищо. Тя иска да те види.

Краката на Елизабета не я слушаха.

— Хайде!

Дръжката на вратата беше на нивото на очите ѝ. Тя я натисна и я връхлетяха непознатите миризми на стаята на болен човек.

Майка ѝ беше подпряна на големи възглавници, завита с одеяла. Лицето ѝ беше изпито, кожата — повехнала. И сякаш се бореше да не се присвие от болка, за да не изплаши дъщеря си.

— Болна ли си, мамо?

— Да, миличка. Мама е болна.

— Защо?

— Не знам защо. И докторите не знаят. Опитвам се да се оправя.

— Да се помоля ли за теб?

— Да, защо не? Молитвите винаги помагат. Когато се съмняваш, моли се. Изяждаш ли си всичко?

Елизабета кимна.

— А брат ти и сестра ти?

— И те.

— А татко?

— Той само рови в чинията.

— О, боже. Така няма да стане. Елизабета, ти си мъничка, но си най-голямата. Искам да ми обещаеш нещо. Искам винаги да се грижиш за Микаела и за Дзадзо. И ако можеш, опитай се да се грижиш и за

татко. Той се разсейва от работата си и понякога трябва да му се напомнят разни неща.

— Добре, мамо.

— И не забравяй да се грижиш за себе си. Ще имаш собствен живот. Искам да се опитваш винаги да бъдеш щастливото момиченце, което толкова обичам.

Майка ѝ получи спазъм, толкова силен, че не можеше да се скрие. Неволно стисна корема си и при движението от корема ѝ се плъзна малка купчинка листа. От леглото изпадна една картичка. Елизабета я вдигна и я погледна.

— Какво е това? — попита Елизабета.

Майка ѝ я грабна от пръстите ѝ и я пхна обратно в книгата.

— Нищо. Картинка. Ела. Искам да те целуна.

Елизабета усети сухи устни на челото си.

— Ти си добро момиче, миличка. Имаш най-доброто сърце на света. Но помни: не всички на света са добри. Никога не трябва да отстъпваш пред злото.

Държеше картичката и плачеше. В този миг смъртта на майка ѝ, ѝ се струваше толкова болезнена и скорошна както в деня, когато се случи. Тя отчаяно искаше да се върне назад и да поговори с нея за последен път, да поиска обяснение, да помоли за помощ.

На входната врата рязко се почука, звук от настойчиво удрящи по тежкото дърво кокалчета. Тя пхна картичката в книгата, изтри сълзите си с длани и се зачуди как някой е влязъл, без да го пусне с домофона. Някой съсед ли беше?

Погледна с насълзено око през шпионката и стреснато се отдръпна.

Бледото конско лице на отец Паскал Тремблей изпълваше кръглата леща и първият объркан инстинкт на Елизабета беше да побегне и да се скрие под леглото на майка си.

19.

Рим, 64 г.

Беше средата на юли и много от римските благородни семейства се бяха оттеглили от палещата жегата в по-проветривия климат на вилите си на западния бряг или в именията си високо в покритите с пинии хълмове. Един милион жители, лишени от този късмет, бяха останали в града. Трептящият въздух над метрополиса смърдеше на дим от десетките хиляди огньове за готвене и по покривите и плочниците като злокобен летен сняг се стелеше тънък слой черни сажди.

Всичко беше пресъхнало: гърлата на хората, песъчливата почва, нацепените греди и мертеци на старите постройки. Водата, винаги важна в Рим, никога не беше била пожизнено необходима, отколкото в сушата на това горещо лято.

Хиляда либертини и роби работеха непрекъснато във водните отряди в града — поддържаха в ред акведуктите, резервоарите и километрите тръби. Стотици обществени сгради, петстотин обществени басейна и бани и десетки украсени фонтани денонощно се снабдяваха с течаща вода, но от седмици най-силният шум, който произвеждаше системата, беше къркорене.

Водата не течеше както трябва — процеждаше се едва-едва. Водоемите бяха на опасно ниско ниво, баните качваха цените, пивоварите продаваха бирата по-скъпо. Вигилите (наблюдателите), нощните сови на града, съзнаваха опасността. Организиран в седем кохорти от по хиляда души всяка, те спяха денем, а нощем патрулираха из невъзможно тесните тъмни улички на огромната столица. Единственото им ефективно оръжие бяха бронзови и кожени ведра, които си подаваха от ръка на ръка в човешка верига от най-близкия басейн или, ако беше достатъчно близо, от Тибър. Но това лято водата беше толкова оскъдна, че не вършеше много работа, и вигилите знаеха защо. Това не беше просто суша.

Пробивите бяха непрекъснати и комисионерът на водата, близък роднина на префект Тигелин, си пълнеше гушата.

Преди да замине за Анций преди две седмици, Нерон каза на Тигелин:

— Кажи на зет си да я източи до капка! — И буквално за една нощ подкупните водни господари наредиха на бандите си да включат във водопровода нелегални тръби. Бурни потоци безплатна вода шурнаха към именията на лемуриите и вигилите можеха само да си гризат ноктите, докато гледаха как Рим се превръща в куп подпалки. От последния голям пожар бяха минали двацет и осем години.

Юли беше фестивален месец и сезонът на надбягванията с колесници беше в разгара си. Нищо не разсейваше тълпите от нищетата на жегата като ден на състезания в Циркус Максимус. До двеста хиляди римляни се тъпчеха по трибуните, за да викат за някой от отборите — сините, червените, зелените и белите, всеки контролиран от корпорация. Квадригите, колесници с четири коня, се надбягваха по пистата и ако колесничарите и животните оцелееха на остриите завои, наградите бяха огромни. Под трибуните имаше няколко гъмжащи от народ етажа винарни, сергии за топла храна, пекарни и колкото искаш вертепи.

Денят беше благоприятен и по други причини. Балбил беше казал на Нерон, че ще е така, след като беше проучил астрологическите си карти. Тази нощ в небето се издигаше Сириус, Кучешката звезда, и бележеше най-жежките дни на лятото. Освен това пътят на Сириус минаваше през Дома на смъртта. Това реши нещата. Съдбовният час бе ударил.

Беше пълнолуние, но тъй като беше облачно, луната хвърляше оскъдна светлина над хилядите, които чакаха на опашка пред вратите на Циркус Максимус, за да влязат призори.

Дълбоко в недрата на трибуните Вибий, нощната твар на Балбил, и още един мъж, се промъкваша през тъмния проход към един весело осветен магазин. Вътре пекар с кожена престилка хвърляше хляба в бумтящата пещ.

— Не е отворено! — викна пекарят.

Вибий спокойно пристъпи към него и разпра корема му чак до сърцето. Пекарят се стовари тежко на земята и когато жена му изтърча

от съседната стая, където втасваше тестото, другият мъж уби и нея с един удар.

Чу се вик. С крайчеца на окото си Вибий видя как синът на пекаря тича към тях с железен прът в ръце. С тъп звук от строшена кост спътникът на Вибий се свлече на земята. Вибий се обърна, хвърли се към тичащото момче, преряза гърлото му с един замах и го загледа как се гърчи в скута на майка си.

Изруга, заобиколи телата, загреба с лопатата на пекаря въглени от пещта и ги хвърли на пода. Дъските мигом засъскаха и запушиха и след секунди пламъците лумнаха по стената към мертеците.

Вибий се измъкна в тъмния проход и забърза по стълбите. Работата му не беше свършена добре, но той се смеси с тълпата и зачака представлението да започне. Истинското представление.

На етажа над пекарната имаше магазин за масло за лампи, пълен с тежки амфори. Глинените съдове се пръснаха от топлината и захраниха пожара така зрелищно, че североизточният край на Циркус Максимус избухна в огнено кълбо. Тълпата се разkreщя и хукна да бяга. Пламъците се издигаха до небето и почти веднага зазвъняха камбаните за пожар на най-близката станция на вигилите в района, известен като Регио IX.

Отрядът вигили пристигна, но въоръжените с кофи бригади бързо изчерпаха оскъдния местен воден запас и можеха само да крещят заповеди за евакуация в тъмнината. Циркът беше ограден от съборетини, някои с нелегално построени горни етажи, толкова нестабилни, че практически се подпираха една на друга над тесните улици. Пламъците бързо ги обхванаха и подгонен от силния летен вятър, огънят се разпространи до Регио XII и после до Регио XIII, преди да прехвърли стената на Сервий, някога бележила южната граница на Рим.

Улиците се изпълниха с уплашени хора. Пожарът вилнееше, събаряше къщи и танцуваше по покривите. И при все че щяха да се носят легенди за хора, които помагали на съгражданите си да избягат и се опитвали да гасят огъня, щеше да има и слухове за други, които тичали из града и хвърляли горящи главни в незасегнатите сгради.

До сутринта над повечето южни райони в Рим се издигаше гъст пушек и огънят напредваше към хълма Авентин, към богатите домове

и храмовете. А после вятърът застрашително се обърна и започва да издухва огъня на север към южните склонове на Палатин и Целий.

Градът беше обречен.

От най-високия балкон на вилата си на Виа Апия Балбил гледаше на север към прииждащите на талази облаци дим. Вибий дойде при него, целият в сажди от заниманията си. Слугите му донесоха чаша вино, за да утоли жаждата си.

— Твърде близо е, за да сме спокойни — изръмжа Балбил.

— Вятърът се обръща на юг — каза Вибий.

— Мога да предвидя небесното движение, но не и вятъра — каза смуглият астролог. — Не ми се иска да изгубя къщата си.

— Моята вече я няма — каза Вибий без следа от емоция.

— Семейството ти може да дойде тук. Всички семейства на лемури, които са в опасност, могат да дойдат. Извести ги.

Отрядът преторианци стигна в Анций по залез-слънце. Градът разполагаше с ново пристанище, построено от Нерон, но преторианците вярваха повече на конете си, отколкото на корабите. Нерон беше превърнал Анций в защитен анклав, населен с преторианци ветерани и пенсионирани центуриони. Беше преустроил крайморския палат на Август по свой вкус и беше включил издигнат ограден с колони комплекс, който се простираше далече покрай морето. За собствено забавление беше построил много градини, храмове, басейни и най-важното — театър, където да упражнява изкуството си.

Тигелин прие доклада за пожара в Рим безстрастно, но отказа да позволи на пратеника, който носеше лично съобщение от префекта на Рим, да се срещне с императора. Нерон беше зад кулисите и се приготвяше да излезе на сцената на вечерното съревнование. Облечен в непрепасана туника в гръцки стил, Нерон бе сред конкурентите си, до един местни момчета, които знаеха, че той ще е фаворитът на съдиите. Когато дойде редът му, той излезе на сцената на полукръглия театър и погледна публиката ласкатели — пенсионирани войници, сенатори от антуража му, местни магистрати и група от специалните му войници, телохранителите му германи. Макар че Анций беше доста далеч от Рим, във въздуха все пак се долавяше миризма на дим и

новините за пожара вече бяха плъзнали. Публиката шепнеше притеснено и ако не беше изпълнението на императора, май всички биха предпочели да не са тук.

Нерон вдигна лирата си и запя сладкогласно „Плячкосването на Илион“ — песен за разрушението на Троя от гърците. Щеше да спечели съревнованието, разбира се, но точно днес май на никого не се нравеше да слуша песен за опожаряването на велик град.

В бедняшките квартали на хълма Есквилин бдителни граждани и роби тъпчеха с крака случайно попадналите по покривите и балконите въглени, преди те да подпалят нещо. Апостол Петър беше тук поради задълженията си като епископ на Рим. Беше уморен, но упорит, бе понесъл продължилото месеци пътуване на гърба на мулето до Йерусалим и после до Рим от дома си в Антиохия, където също бе епископ. Рим беше тежка задача. Учениците му покръстваха колкото можеха повече роби и освободенци, но гражданите бяха вражески настроени към християнския култ, както го наричаха. Но Петър имаше малко паство и също като стадо агнета от време на време папството му се нуждаеше от напътствията на кривака на пастира.

Щавачът Корнелий беше станал свещеник на новата църква и домът му беше сред обичайните места за молитва и срещи. Петър стоеше до един от прозорците в стая, пълна с вярващи. Пред прозореца прелетяха искри и Петър се загледа в тях за миг, преди да се върне към папируса в ръката си. Наскоро бе написал послание до верните си последователи и искаше да го чуят от собствените му уста.

— Затова, братя, още повече залягайте да уякчите вашето звание и избор: това като вършите, никога няма да погрешите, защото тъй ще ви се даде свободен вход във вечното царство на Господа нашего и Спасителя Исуса Христа. Заради това ще имам грижа да ви напомням винаги тия работи, макар и да ги знаете, и да сте утвърдени в истината, що е сега пред вас. А и за справедливо считам, докле съм в тая телесна хижа, да ви подбуждам с напомняне, знаейки, че скоро ще оставя моята хижа, както и Господ наш Иисус Христос ми яви. Ще се постарая, обаче, щото вие и след смъртта ми всякога да си припомняте това. Защото ние ви явихме силата и пришествието на Господа нашего Исуса Христа, не като следвахме хитро измислени басни, а като

станахме очевидци на Неговото величие. Защото Той прие от Бога Отца чест и слава, когато от великолепната слава дойде към Него такъв глас: „Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение“. И тоя глас ние чухме да слиза от небесата, като бяхме с Него на светата планина. Освен това имаме по-достоверно нещо — пророческото слово, на което, добре правите, че давате внимание, като на светило, което свети на тъмно място, докле се ден развидели и зорница изгрее в сърцата ви.^[1]

Когато Петър свърши да говори, Корнелий го дръпна в ъгъла до печката и му каза:

— Хубави думи.

— От сърцето ми са — отговори Петър.

— Казваш, че ще оставиш телесната си хижа.

Петър изглеждаше непоколебим. Още искри прелетяха зад прозореца.

— Ще се случи скоро. Пламъците на ада поглъщат Рим и се страхувам, че Нерон ще иска да стовари вината върху нечий плещи.

— Върху нашите. Някои обаче казват, че са лемуриите.

— Суеверия — каза Петър.

Корнелий прошепна:

— Познавам един човек, който се кълне, че е видял в останките при Циркус Максимус овъглено тяло. Имало опашка.

Петър повдигна вежда.

— Ако е вярно, тогава злото наистина може би е сред нас.

— Трябва да се махнеш от Рим — настоя Корнелий. — Нека те върнем в Антиохия.

— Не — каза Петър. — Ще остана. Така е писано. Христос страда за мен и сега е мой ред да страдам за Него. Знаеш ли, Корнелий, те не разбират, че като ни убиват, само ни правят по-силни. Елате, приятели, да се опитаме да помогнем на братята си. И ако тук се навърта зло, да се възправим срещу него.

Тигелин задържа пратеника до късно сутринта: знаеше, че Нерон не иска да го занимават с държавни въпроси. Освен това Нерон знаеше за пожара още преди да пламне, нали така? И все пак съобщението от префекта на града трябваше да бъде доставено и след като

императорът беше внимателно събуден от личния си секретар Епафродит, грижовен гръцки лемур, му съобщи, че от Рим са дошли преторианци с важни новини.

След час къпане и парфюмиране Нерон прие войниците в голямата си приемна зала в присъствието на Тигелин, Епафродит и верния си убиец Ацинет. Писмото, което му предадох, беше ужасно. Циркус Максимус беше разрушен. Южните региони на града бяха в пламъци. Пожарът не можеше да се овладее.

— И какво да направя аз? — риторично попита Нерон. — Да хвана ведрото ли? Това си е проблем на префект Сабин. Това е негова работа! Моята работа е тази вечер да победа в състезанието. Казват, че щял да участва някакъв тракиец с прекрасен глас и щял да ми съперничи. Не мога да разочаровам зрителите си.

— Изглежда, си свършил добра работа, Тигелине.

— Рим е бил построен за много дни, но може да бъде разрушен и за един — с усмивка отвърна Тигелин.

— Не забравяй — каза раздразнено Нерон, — че аз съм заинтересован от разрушението не по-малко от теб, но току-що завърших Домус Транзитория и искам да живея там, докато не построя Домус Ауреа на новопридобитата земя.

Домус Транзитория беше дълъг опасан с колонада палат, който се простираше от Палатин чак до градините на Меценат и заемаше голяма част от Есквилин в Регио III. Но най-голямата цел на императора беше построяването на Домус Ауреа — дворец толкова великолепен и дързък, че да затъмни всички сгради в Рим. Нерон лично беше одобрил плановете и чертежите. Палатът щеше да се простира на двеста акра изгорена земя в подножието на Палатин. Входната зала щеше да е толкова висока, че да побере негова четирийсетметрова статуя, един истински римски колос. Беше висока три етажа — Нерон я бе кръстил Милария — и щеше да продължава два километра покрай долината на форума през опустошените от пожара квартали Карине и Субурба. Там щеше да има и огромно езеро, същинско море наред Рим, което щеше да се използва за пищни процесии.

— Сигурен съм, че земята, която ти трябва за Домус Ауреа, вече е опожарена — каза Тигелин. — Ако ветровете са благоприятни,

Домус Транзитория ще е в безопасност. Аз също съм притеснен за магазините си в Базилика Емилия.

Нерон не беше склонен да му съчувства. Беше направил Тигелин втори по власт човек в Рим — и неизмеримо богат, освен това.

— Ако изгубиш скъпоценната си базилика, ще построиш друга — по-голяма и с по-малки магазини — и ще събираш по-високи наеми. Знаеш как се прави. Ще използваме лемурските кариери за мрамор и цимент и дърво за новите си строежи. Ще дадем хубавата земя на съюзниците си. Ще вземаме комисиона при всяка трансакция. Ще направим състояние на гърба на цялото това страдание и смърт. Не е ли хубаво? Между другото, разпространяваме ли мълвата, че зад всичко това стои християнският култ?

— Да.

Нерон стана и се протегна.

— Хубав ден е днес, Тигелине. Сега ме остави. Гърлото ми трябва да си почине за състезанието довечера.

Огънят продължаваше да бушува. Пламъци обвиха хълмовете Палатин, Целий и Авентин и жестоките ветрове ги подкараха на север към Есквилин и сърцето на Рим.

Следобед преториански пратеник пристигна с новини, които приковаха изцяло вниманието на императора. Домус Транзитория беше в опасност. Когато чу това, Нерон прати гневни заповеди да се направи всичко, за да се опази собствеността му, и заповяда да се подготви заминаването му за Рим по море на следващата сутрин.

Пристигна с флотилия малки лодки, които поеха срещу течението на Тибър под мръснокафявото небе. Докато лодката му приближаваше града, той се дивеше на огромните облаци дим и страховитите огнени кълбета, които се издигаха величествено във въздуха. Обичайният пристан в Регио XIII беше опожарен, така че флотилията трябваше да акостира до Марсово поле.

Придружаван от Тигелин, Нерон беше отнесен с носилка да се срещне със Сабин, префекта на града, който унило докладва, че градът е оставен на милостта на огъня.

Минаха през портата на Есквилин, после влязоха в тлеещите градини на Меценат, които само допреди дни бяха най-красивото

място в Рим. Нерон се качи на хълма и на тумбестата кула на Меценат, за да има по-добра гледка към горящия град. Отвъд долината Палатин старите императорски дворци на Август, Германик, Тиберий и Калигула горяха. Римският форум беше изчезнал, домът на весталките, храмът на Веста, Регията — древният дом на римските царе — огънят бе погълнал всичко. С тежка въздишка Нерон гледаше как пламъците облизват Домус Транзитория. Ивицата земя, която преторианците бяха разчистили, за да спрат огъня, не беше свършила работа.

— Съжалявам, че дворецът ти гори — каза Тигелин.

Нерон вдигна рамене.

— Всичко е за добро. Да постоим тук да погледаме огъня. Красив е, нали?

На петия ден от пожара Нерон обиколи града. Държеше се като истински император: даваше нареждания за дигите, разпореждаше временен подслон за бежанците на Марсово поле и заповядваше да се достави зърно от Остия. Но въпреки публичните му изявления бяха плъзнали слухове, че тъкмо той и верните нему стоят зад опожаряването, и се надигаше недоволство, че толкова се е забавил, преди да се върне в Рим.

Когато го информираха за слуховете, Нерон каза само:

— Огънят се гаси с огън.

И преторианците и командирите на вигилите веднага получиха нареждане да разпространяват сред римските граждани мълвата, че виновните са християнски подпалвачи — това било отмъщението им за разпването на Христос. Съвсем скоро бдителни граждани обикаляха града, измъкваха християните от всяка неизгоряла къща или магазин и ги убиваха.

До сутринта ветровете бяха утихнали и пожарът беше спрял да се разраства. Но една новина докара Нерон до ярост. Докато той напълно бе изгубил своя Домус Транзитория и щеше да се наложи да се настани във временен дворец, Тигелиновата гордост и радост, Базилика Емилия, бе оцеляла от огнения ад, без дори мраморната ѝ фасада да бъде опърлена. Тигелин дори се хвалел с късмета си.

По-низшият от Нерон се беше уредил по-добре от императора си! Така че Нерон прати в имението на Балбил послание — искаше

справедливост. Същата вечер в един магазин за скъпи коприни и лен на най-долния етаж на сградата на Тигелин пламна пожар.

Огънят бързо погълна целия комплекс — и така започна втората фаза на големия пожар. Той се разпространи до Капитолия и опустоши свещените храмове, които предишният пожар беше подминал. Храмът на Юпитер бе загубен, храмовете на Луна и Херкулес, театърът на Тавър също. На другия склон на Капитолия огънят прехвърли стените на Сервий и срути огромни обществени сгради в южния край на Марсово поле, където се бяха скупчили хиляди бежанци. Ако не беше откритото пространство от каменни колонади и внезапното спиране на вятъра, огънят щеше да изгори лагера на бежанците и да погуби още хиляди. Когато след два дни пожарът най-сетне спря, само четири от четиринайсетте квартала на Рим се бяха разминали с разрушението.

Щом се чу, че Базилика Емилия гори, дотичаха хора да повикат Корнелий, защото неколцина от неговото паство имаха магазини в сградата, а беше християнски дълг човек да помогне на братята си. Апостол Петър беше с Корнелий, когато пристигна пратеникът, и двамата се втурнаха към мястото на пожара.

Вибий не беше доволен от заповедта да подпали Базилика Емилия посред бял ден, но пък Балбил не можеше да не се подчини на пряка заповед от императора. Докато Вибий се измъкваше през един прозорец откъм задната уличка, някакъв собственик на магазин го видя и хукна да го гони, но не можа да го настигне.

Петър прегърна през раменете един ридаещ търговец и му каза, че Христос ще се погрижи за него и семейството му. В същия миг търговецът внезапно се напрегна и посочи.

— Това е човекът, който запали пожара!

Вибий се беше върнал да се порадва на злодейството си. Щом видя, че търговецът го сочи, побягна.

На младини Петър беше рибар и с брат си Андрей бяха участвали в тежки схватки, за да опазят местата си за риболов. Исус проповядваше против насилието, но Петър не се плашеше от несправедливостите.

— Да го хванем! — извика той и християните се втурнаха като един след Вибий.

По-младите почти го настигнаха, но по-възрастните изостанаха. Петър и Корнелий бяха най-отзад.

Когато стигнаха Порта Апия, Петър спря, за да си поеме дъх, и каза тъжно:

— Изгубихме ги. За нищо не ставам вече.

— Надявам се да съм поне наполовина толкова пъргав, когато стана на твоите години — каза Корнелий.

Един от групата се върна тичешком при тях и каза задъхано:

— Сгасихме го. Влезе в една вила.

Вилата на Балбил беше станала убежище.

Почти стотина лемури се бяха събрали тук — собствените им домове бяха в опасност или вече бяха изгорели. Повечето бяха заможни, жените и децата бяха разглезени и липсата на обичайните удобства беше довела до груби препирни за най-основните неща. Балбил имаше добри запаси от зърно и вино, но все пак скоро щеше да се наложи да помоли Нерон да му прати провизии.

Слугата Антоний тревожно почука на вратата.

— Какво има? — раздразнено попита Балбил. — Сега пък от какво се оплакват? Не са ли благодарни, че имат покрив над главите?

— Тълпа — задъхано каза Антоний. — Влязоха през портите!

— Каква тълпа?

Слугата посочи през прозореца.

Балбил нахлузи сандалите си и излезе на балкона. В градината хора размахваха факли и щом видяха високия смугъл патриций да ги гледа отгоре, се разкрещяха.

— Какво искате? — провикна се Балбил.

Един извика в отговор:

— Искаме мъжа, който подпали Базилика Емилия! Знаем, че е тук.

— Уверявам ви, че тук няма човек, който е палил пожари — отговори Балбил.

Друг извика:

— Дай ни го или ще ви изгорим!

— Аз съм астрологът на императора! Махнете се или ще отговаряте пред преторианците!

Балбил се обърна и влезе.

— Махайте се, отрепки! — викна Антоний и го последва.

— Кои са тези? — попита Балбил.

— Не знам, господарю.

— Разбери.

Балбил бързо слезе по стълбите, намери Вибий, който пиеше вино в претъпкания вътрешен двор, и му изръмжа:

— Проследили са те.

— Да — спокойно отговори Вибий. — Казах ти, че трябва да изчакаме да се стъмни.

— Да, каза ми. Сега какво ще правим?

Вибий допи виното, метна чашата в езерцето и извади меча от ножницата си.

— Как ще ти послужи това срещу тълпата? — попита Балбил.

— Докато те ме гонят, свали всички в колумбария. Това е единствената надежда. Може и да подпалят вилата, но после ще си тръгнат. Прати вест на Нерон. Върви в Анций и измисли нещо. Аз ще избия колкото мога повече от тях.

Отвън долетяха още викове и отнякъде долетя пламтяща факла. Един млад лемур бързо я вдигна и я угаси в езерцето.

Петър и Корнелий тъкмо бяха дошли в градината и Петър извика на хвърлилия факлата:

— Спрете! Вътре може да има невинни!

Вибий размахна меча си, изскочи през страничната врата и с рев и проклетия към събралата се тълпа побягна по Виа Апия. По-младите християни хукнаха по петите му като кучета след заек.

Един го настигна и го сграбчи изотзад. Двамата паднаха и жестоко се сборичкаха. Вибий изпусна меча си, но успя да докопа младежа за врата и почна да го души. Останал без дъх, младежът отблъсна Вибий с коляно. Верижката на врата му се скъса и остана в ръката на Вибий.

Вибий я захвърли настрана, сграбчи падналия наблизко меч, надигна се на коляно и разпра корема на християнина. После скочи и отново побягна към Виа Апия. Другите мъже го подгониха.

— Бързо! — извика Балбил на лемуриите. — В колумбария! След мен!

Лемуриите се заизливаха от вилата в градината с овощните дръвчета и почнаха да се вмъкват в правоъгълния мавзолей с куполообразен покрив. Антоний държеше капака отворен, докато господарят и гостите слизаха по тесните стълби. После го затвори, изтика един малък олтар върху него, за да го скрие, и затича към горичката. Докато прескачаше изкормения християнин, нещо на земята до него го накара да спре — сребърен медальон на скъсана сребърна верижка. Той го вдигна, изруга и хукна обратно към колумбария.

След като се увери, че няма опасност, пак изтика олтара и потропа по капака.

— Господарю! Знам кои са! Отвори бързо!

Балбил отвори и погледна нагоре от тъмната шахта. Антоний пусна медальона в ръцете му, затвори капака и пак го скри с олтара. После отиде в горичката, спря под едно дърво, седна и без миг колебание си преряза гърлото.

На светлината на пушливите лампи Балбил разгледа медальона.

Монограмът хи-ро.

Християни!

„Да бъдат проклети от небесата! Дано Нерон ги избие всичките — мъже, жени и деца! Проклети да са вовеки!“

Стотина лемури се блъскаха в колумбария, бореха се за всеки сантиметър пространство.

Балбил застана под фреската си с астрологическите знаци и им заповяда да млъкнат. Някакво момиченце се разплака. Той заплаши, че ще го убие, ако някой не го накара да млъкне, после изсъска:

— Чуйте ме! Трябва да оцелеем тази нощ. На сутринта ще намерим убежище другаде. Ние сме по-силни от тях. По-добри сме от тях.

Един от християните беше видял Антоний и го последва. Намери го още потръпващ и топъл, кръвта се стичаше от врата му. Християнинът хукна при Корнелий и Петър и викна:

— Елате. Трябва да видите нещо!

Когато застанаха над трупа на Антоний, мъжът смъкна панталоните на роба.

— Господи! — възкликна Корнелий.

Петър се подпря на едно дърво, за да не падне.

Антоний имаше опашка.

Когато се върнаха във вилата с изцапани от кръвта на Вибий юмруци и сандали, младите християни завариха Петър до дървото. Един държеше нож в едната си ръка и нещо друго в другата. Показа го на Апостола. Беше окървавена розова опашка.

— Не можем да отречем — каза потресен Петър. — Те не са призраци. Те са истински. Какво да правим, когато срещнем сред нас истинско зло, зло такова, че може да е дело само на сатаната?

— Трябва да го прочистим — каза Корнелий.

— Няма друг отговор — прошепна Петър. После повиши глас: — В името на Всемогъщия Христос, запалете огън и пратете тези дяволи обратно в ада!

Балбил чуваше приглушените викове на християните и тропота на краката им над главата си.

Лемуриите клечаха пред него, натъпкани като осолени риби в каца: мъжете стоически, жените ядосани, децата неспокойни. Над тях в локулите по стените почиваха урните с праха и скелетите на предците им. Острата миризма на тлен изпълваше ноздрите им.

А после приглушените викове над главите им спряха и настана тишина.

Балбил се напрегна и се заслуша.

Чуваше гласа на Петър, но не можеше да различи думите.

Чу тихо свистене и ушите му изпукаха, когато бурният огън лумна отгоре и засмука част от въздуха в камерата.

Температурата в криптата бързо започна да се покачва.

След малко чуха гръмовен трясък — куполът на покрива се срути на пода на мавзолея.

Мина още време и маслените лампи запримигваха и започнаха една след друга да гаснат в останалия без кислород въздух. Когато угасна и последната, се озоваха в пълен мрак.

И в мрака Балбил чуваше пъшкането и хриптенето на сто мъже, жени и деца.

Той беше най-силен и най-високо, така че остана последен. Падна на колене в тъмнината. Стискаше медальона хи-ро толкова силно, че от ръката му потече кръв, а последното му чувство беше разтърсваща ярост — толкова голяма и гореща, че сякаш изпепели мозъка му.

Щяха да минат седмици преди пожарите в Рим да изгаснат съвсем, но Нерон бързичко се зае да внесе малко радост в живота на измъчените си поданици.

Войниците му заловиха всеки оцелял в пожара християнин, достатъчно глупав да не избяга. Малко публични пространства за подобаващо отбелязване на събитието бяха оцелели, така че Нерон покани гражданите в градините на единственото си непокътнато имение от другата страна на Тибър.

Там, на личната му писта за надбягвания, докато гладните граждани се гощаваха с топъл хляб, Нерон влезе тържествено, преоблечен като колесничар, на позлатена квадрига. Под звука на тръби апостол Петър беше изведен на пистата. Беше арестуван заедно със свещеника Корнелий и няколко последователи в християнска къща близо до хълма Пинций. Когато войниците пристигнали, Петър им се усмихнал, все едно виждал стари приятели.

Завлякоха Петър на висока дървена платформа в средата на пистата, за да го видят всички, и Тигелин високо обяви, че той е водачът на заговора за унищожението на Рим. Когато завърши речта си, седна до Нерон на императорската трибуна и заедно гледаха как преторианците се захванаха с чуковете и пироните.

— От сигурен източник знаем, че този човек, Петър, и неговата шайка са убили Балбил и останалите — каза Тигелин.

— Омразата ми към тях и без това беше голяма — отвърна Нерон през стиснати зъби. — Сега е хиляда пъти по-голяма. Те са убили моя велик астролог и ни отнеха цвета на лемуриите. Членовете на тяхната църква завинаги ще бъдат най-големите ни врагове. Убийте ги. Смажете ги. Прокълнете ги завинаги.

— Какво да правим с Балбил? — попита Тигелин.

— Той почива в собствения си колумбарий. Нека лежи там в мир.

Петър беше разпънат върху дървен кръст не по-различен от онзи, на който Понтий Пилат бе разпнал Христос. Забиха в дланите и глезените му железни гвоздеи, но докато Исус Христос бе разпнат по обичайния начин, Нерон отреди на Петър още позор — да бъде разпнат с главата надолу.

Милият старец умря бавно и мъчително в следобедната жега, като до края заявяваше — твърде тихо, за да го чуят — любовта си към Бог, любовта си към своя Спасител и приятел Исус Христос, и непоклатимата си вяра, че доброто е победило поне малко от злото на света.

За неописуемо удоволствие на тълпата, докато животът на Петър гаснеше, двеста християни, мъже и жени, бяха изблъскани на стадиона, съблечени голи, бичувани и вързани на клади. Гладни кучета, полудели от миризмата на кръв, бяха пуснати да ги довършат.

И тази нощ и още много нощи градините на Нерон бяха сцена за отвратително зрелище: християни, потопени от Нерон в мас, бяха превърнати в човешки факли, за да осветяват останките на някога великия Рим.

[\[1\]](#) Второ съборно послание на Апостол Петра, глава 1, 10:19 — Б.пр. ↑

20.

Елизабета не знаеше какво да прави. Ако стоеше тихо, може би младият свещеник щеше да си тръгне.

— Сестра Елизабета — повика я Тремблей през вратата, италианският му беше със силен френски акцент. — Моля ви, знам, че сте вътре. Трябва да говоря с вас.

Тя отговори забързано, опитваше се да мисли бързо:

— Брат ми е в жандармерията на Ватикана. Каза ми да не говоря с никого. Ще дойде всеки момент.

— Знам кой е брат ви. Моля ви, няма защо да се боите от мен. Ние сме на една страна.

— И коя е тази страна? — попита тя.

— Страната на доброто.

Въпреки всичките си инстинкти Елизабета му отвори. Макар че се беше приготвила за някакво физическо нападение, той кротко я последва в дневната и седна. Не беше толкова внушителен седнал: дългите му като на богомолка крака бяха кръстосани, ръцете му лежаха свити в скута му. Носеше тънка кожена папка, която остави между себе си и страничната облегалка на стола.

— Радвам се, че сте невредима.

— Чули сте за снощи? — попита тя, без да сяда.

Той кимна.

Тя не можеше да пренебрегне правилата на гостоприемството.

— Чай? Кафе?

— Не, благодаря. Искам само да поговорим.

— Тогава, ако обичате, започнете с това кой сте вие.

— Отец Паскал Тремблей.

— Знам името ви.

— Работя за Ватикана.

— И аз така чух — ледено каза тя.

— Съжалявам за сдържаността си. Разбирате ли, фактите не се изплъзват лесно от устата ми. Обучен съм да бъда дискретен. Не,

повече от дискретен — потаен.

— Обучен от кого?

— От висшестоящите си. Всъщност от началника си. Имам само един.

— И кой е той?

— Отговарям пред кардинал Диас, декана на колежа на кардиналите. Шепна в ухото му, той шепне в ухото на папата.

— За какво?

— За злото — простичко каза той. — Бих пил чай, ако все още предлагате.

Елизабета го остави сам. Опитваше се да си възвърне самообладанието, докато чакаше чайникът да кипне. За кратко изгуби представа за времето, но звукът от съскащия чучур я върна в реалността. Когато се върна с две чаши, видя, че Тремблей не е помръднал и на сантиметър и не е разгънал крайниците си. Подаде му чая и се заяпа твърде продължително в прекалено кокалестите му пръсти.

— Имам заболяване — внезапно каза той.

— Извинявам се — каза тя.

— Няма нищо. Нарича се синдром на Марфан. Болест на съединителната тъкан. Затова изглеждам така.

— Това не е моя работа — каза Елизабета и седна.

— По-добре е да знаете.

— Защо?

— Просто така.

Тя също кръстоса крака и чак сега се усети, че е с дънки.

— Съжалявам, че не съм облечена прилично. Чистех. Говорехте за това, че шепнете в нечие ухо — това ли пише на визитната ви картичка?

— Нямам картичка — каза Тремблей, след като отпи глътка чай.

— Нямам титла. Просто съм специален помощник на кардинала. Предшествениците ми също са били специални помощници — и само това.

— Предшествениците ви?

— През вековете.

— Хора, които шепнат на кардинали и папи за злото?

— Да.

Тремблей благоволи да ѝ разкаже накратко личната си история: как бил набелязан в семинарията в Париж за по-вероятен кадър на администрацията, отколкото за енорийски свещеник. Той предполагал, че според тях външността му щяла да отблъсква енорияшите, но му казали, че наклонностите му и счетоводното му образование били привлекли вниманието на епархията. След като бил ръкоположен, го назначили в кабинета на архиепископа на Париж и бързо се издигнал в администрацията, след това започнал редовно да контактува с Ватикана по въпроси на епархията. При едно посещение в Рим преди седем години бил извикан на аудиенция при непознат италиански свещеник в непознатото крило на апостолическия дворец. В кабинета на епископа присъствал само още един човек, възрастен свещеник, италианец, с явен тремор в ръцете.

Казали на отец Тремблей, че е избран да дойде в Рим, за да поеме задълженията на свещеника, който се оттеглял.

И какви били тези задължения?

Да е нащрек — казали му.

За какво? За кого?

Лемури.

— Какво са лемуриите? — попита Елизабета.

— Видяхте лемур в моргата — каза Тремблей.

Елизабета потрепери. Той като че ли забеляза, но не се опита да я успокои.

— И сте видели скелетите им в „Свети Каликст“.

— Не разбирам.

— Мисля, че разбирате — каза той. — Професор Де Стефано ми каза, че сте много умна. Каза, че сте се питали дали някаква секта може да е оцеляла до наши дни.

— Работили сте за него?

— Не. Казах ви за кого работя. Назначен бях в Папската комисия за свещена археология, след като бяха намерени скелетите. Наредиха ми да следя какво правите. Професор Де Стефано ви е казал истината — горе-долу — във Ватикана имаше и все още има тревога заради „Свети Каликст“, особено заради конклава и объркващата и уронваща публичност, ако информацията изтече. Запознатите с лемуриите длъжностни лица бяха особено разтревожени. Но Де Стефано не

знаеше много повече от вас. Достатъчно, за да го изнерви, може би. Той нямаше нужда да познава мен.

— А аз трябва ли?

— Нуждая се от помощта ви.

— Не виждам какво мога да направя. Уволнена съм.

— Да, чух.

— И ме пращат в Африка.

Тремблей май се изненада.

— Кога?

— След седмица.

— Мога да опитам да отменя това.

— Не, недейте! Искам да замина.

— Тогава нямаме много време. Та значи лемуриите... — каза той и остави чашата си. — Лемуриите. Духовете на древните римляни, сенките на мъртвите. Злонамерени, неспокойни, нежелани души. Натрапници в дома, те идвали нощем да вършат ужасни пакости.

Тремблей разказа, че през май имало дни, през които римляните изпълнявали ритуали, за да прогонят тези ужасни създания от домовете си. В полунощ във всеки римски дом главата на семейството, патер фамилиас, хвърлял зърна през рамо и повтарял девет пъти: „Хвърлям тези. С тези откупвам себе си и своите“. Лемуриите уж се разсейвали да събират зърната. Изведнъж човекът се обръщал, пръсвал към тях вода, после звънвал с бронзови чинии и заповядвал на демоните да се махат. И те били длъжни да се подчиняват цяла година.

Произходът на името лемури бил неясен. Но модерната асоциация беше съвсем очевидна. Лемуриите — африкански нощни примати с натрапчиви погледи, призрачни викове и дълги дебели опашки. Римските призраци вдъхновили името, дадено на животните от таксономика от осемнайсети век Карл Линей.

Тремблей разкръстоса крака и се наведе напред.

— В „Свети Каликст“ имаме група мъже, жени и деца от първи век, които са имали опашки и са умрели заедно, вероятно загинали при пожар. Ранните римляни са се страхували от тях, мислели са ги за призраци. Но, Елизабета, те са били истински. Имало ги е в Древния Рим. Имало ги е през всички векове. И все още са тук. Вашият човек от Улм е бил един от тях. Алдо Вани е бил един от тях. Откраднали са

скелетите от „Свети Каликст“ с неизвестна за нас цел. Убили са професор Де Стефано. Опитаха се да убият и вас. Те са сред нас.

— Откъде знаете всичко това?

— Това е работата ми. Ватиканът — или по-скоро малцина във Ватикана — знаят за лемуриите от векове. Църквата тихомълком прави каквото може, за да им противостои, да сломи злото им на всяка крачка. Имало е както успехи, така и много провали. Те са трудни противници. Аз съм търсач — по-скоро детектив, за жалост, отколкото свещеник. Търся следи от тях, следвам дирята, която понякога е летлива като слух. Пътувам, чета, следя интернет, разузнавателните доклади и дори, като вас, медицинските списания.

Елизабета се смая.

— Признавам, че прегледах пощенската кутия на имейла ви — каза той.

— Били сте на бюрото ми?

— Съжалявам. В наши дни човек трябва да излиза от пощата си, когато излиза от офиса.

— Вие ли се обадихте на вестника от моето бюро?

— Не! Някой го е направил, но не съм аз.

— Аз си помислих, че сте вие.

— Защо?

— Изнервихте ме.

Тремблей се засмя.

— Така влияя на хората.

— Кой са те? Какво искат?

— Това е като да питаш защо на света съществува зло. Не съм най-добрият теолог, сестро. Уменията ми са по-скоро в организацията и администрацията. Доволен съм просто да приема, че злото съществува под много форми и че ролята на състрадателния Бог е да ни даде сили да се борим с него и да се учим от това. Лемуриите са напълно аморални. Те се наслаждават на властта, богатството и господството. Това сякаш са техните богове. А ние, църквата, сме техният враг. Защо е така, не зная, но със сигурност е факт. Корени се векове назад, може би хилядолетия, до самите начала на църквата. Харесва ми да си мисля, че ние представляваме доброто на света, а те представляват злото. Че ние представляваме светлината, а те — мрака. Естествено противоположни сили.

— Един от трупите в „Свети Каликст“ държеше медальон с кръста хи-ро — каза Елизабета.

Тремблей вдигна вежда, от което лицето му стана още по-продълговато.

— Наистина ли? Църквата е била млада тогава. Много млада. Значи битката наистина е много древна. Те обичат да ни избиват, да накърняват интересите ни, да насъскват останалите против нас. През вековете при всеки антикатолически поврат в историята можем да заподозрем лапите на лемуриите.

— Лапите ли? Ами опашките им?

— А, опашките. Те са фенотип.

— Моля?

— Научен термин. Отколешното становище на Ватикана е, че опашките са физическо възплъщение на злото. От решително модерната област на генетиката знаем, че генотипът контролира фенотипа.

— И казвате, че те носят зли гени?

— Казвам, че те са крайни психопати, почти чужда на човешките разновидности, напълно лишени от способността да изпитват вина или угризения. Емоциите им са повърхностни. Имат антисоциално поведение, често включващо насилие. Разбират разликата между добро и лошо — просто не се държат, сякаш я разбират. В неврологията има развиващ се клон, който свързва специфичните генетически абнормалности на мозъчните невротрансмитери като серотонина и допамина с антисоциалното и психопатично състояние. Но най-видимият фенотип на генетичната схема на лемуриите е несъмнено опашката. Аномалната опашка винаги е била асоциирана със злото. Няма нужда да се стига по-далеч от изображенията на дявола още от древни времена.

— Ако това, което ми казвате, е вярно, как са успели да се крият толкова дълго?

— Защото са извънредно внимателни и вероятно защото не са толкова много. Те общуват със собствения си вид. Съвкупяват се и се женят помежду си. Ако трябва да отидат в армията или на места, където другите ще ги видят, тогава според нас прибъгват до услугите на собствените си хирурзи, които ампутират опашките им. Когато се разболеят, отиват при своите лекари. Когато умрат, отиват в своите погребални бюра. Голяма рядкост е някой да падне мъртъв наред

улицата преди тези от неговия вид да успеят да се докопат до тялото, както е станало с Бруно Отингер. А да застрелят някого, както брат ви застреля Алдо Вани, е още по-рядко.

— Ами татуировките?

— Не са разгадани. Аз лично съм преровил Ватикана, за да видя дали някой от предшествениците ми е имал приемлива теория, но няма нищо. Надявах се, че вие може да измислите нещо.

— Не, нямам отговор.

— Но имате улики. Съобщението, което сте намерили на плика в Германия — това е жив документ. Никога не сме се натъквали на такава лична комуникация сред тях.

— Знаете за това?

— Професор Де Стефано ми показва копие на бележката. И не можах да не забележа монадата на бялата ви дъска.

— Каква монада?

— Не я ли идентифицирахте?

Сърцето на Елизабета запърха в гърдите й.

— Не. Какво е?

Тремблей измъкна кожената си чанта, отвори ципа и извади един лист.

— Вижте.

По гръбнака й плъзнаха ледени тръпки.

— Символът — каза тихо тя.

Тремблей кимна.

— Той е от фронтисписа на книга, публикувана в Лондон през 1564 година от Джон Дий. Той е бил алхимик, астроном, математик, философ и придворен астролог на кралица Елизабет I. Смятаме, че е бил и лемур. Книгата *Monas Hieroglyphica*, „Йероглифната монада“, е обширен текст, който се опитва да обясни този знак, този символ, изобретен от него самия, който според него представлявал мистичния съюз на цялото Творение, отделна единица, от която произлизат всички материални неща на земята. Символът е съставен от четири части: астрологичните знаци на луната, слънцето, кръста и зодиакалния символ на Овен, един от огнените знаци. Текстът е много сложен и технически, но същината му, според Дий, е, че слънцето и луната на монадата желаят стихииите да се разделят чрез огън.

И сякаш в отговор на объркването й бързо добави:

— Не се тревожете, че не разбирате. Не съм сигурен, че който и да е съвременен учен може наистина да вникне в текста. Очевидно е съществувала тайна устна традиция, която е обяснявала монадата както трябва, но тя е изгубена във времето. Важното за нас е, че монадата е възприета от лемуриите като един от техните символи, бърз и лесен начин да се разпознават, стенограма, ако искате, за разпознаване.

— Защо сте сигурен в това? И защо смятате, че Дий е бил от тях?

— Във Ватикана е пръсната четиристотин и петдесет годишна пътечка от трошици. Моите предшественици са свършили повечето работа. Аз добавих някои документи тук-там към цялото, но знаем, че в края на шестнайсети век в тайната кореспонденция между известните лемури монадата започва да се използва вместо подпис. Очевидно е имала някакво дълбоко значение за тях и предполагаме, че Джон Дий е бил един от тях. Досега обаче липсва пряко доказателство за това.

Елизабета отново погледна фронтисписа.

— Монадата. Прилича на човек с опашка, нали?

— Да.

— Трябва да ви покажа нещо.

Отиде в стаята на баща си, взе книгата на майка си и подаде ватиканския плик на Тремблей. Когато извади картичката, той сви устни, сякаш беше захапал лимон.

— Това е на майка ми — каза Елизабета. — Почина, когато бях на осем. Струваше ми се, че съм виждала символа и преди, и наистина е било така. На смъртното ѝ легло.

— Плик от Ватикана — каза Тремблей. — Каква е била връзката ѝ?

— Не зная. Тя беше историк в „Ла Сапиенца“.

— А книгата? Нейна ли е? Флавия Челестино?

— Първата и последната ѝ книга. Тя почина млада.

— Знаете ли някога да е работила или правила проучвания във Ватикана?

— Аз бях малка. Мога да питам баща си.

— Дайте да видя книгата.

Тремблей отвори на благодарностите и ги прочете набързо.

— Ето, благодари на Ватикана за достъпа до някакви документи.

Елизабета въздъхна заради невежеството си за живота на майка си.

Тремблей внезапно стана и си погледна часовника. Каишката беше твърде широка, сякаш нищо не беше по мярка за толкова тъничка китка.

— Какво ще правите утре сутринта?

— Нямам планове.

— Добре. Ще дойдете с мен в Тайния архив на Ватикана. Трябва да разберем защо майка ви е получила монадата.

21.

Макар че до конклава оставаше още цял ден и беше едва шест сутринта, площад „Св. Петър“ жужеше от ранобудни поклонници и международни журналисти, които правеха първите си снимки за деня.

Дзадзо се отклони от обичайния си маршрут от паркинга на жандармерията към трибунала, за да мине през площада и да нагледа хората си от нощната смяна. Докладваха му, че с изключение на някакъв пиян турист, който се мотаел там в два през нощта и вдигал гюрултия, всичко е спокойно.

В 6:30 имаше съвместна среща на офицерите на жандармерията и швейцарската гвардия. В името на хармонията тези срещи се провеждаха ту в трибунала, ту в гарнизона на швейцарците. На подиума бяха генерал-инспектор Лорети и неговият колега комендант Ханс Зоненберг. Зад тях, свободно, стояха заместник-командирите, Серджо Русо от жандармерията и Матиас Хакел от гвардейците.

Дзадзо и Лоренцо седнаха един до друг. На реда зад тях майор Глаузер от гвардията нарочно ритна стола на Дзадзо.

— Време е за голямата игра, Челестино. Вие, момчета, готови ли сте?

Дзадзо го изглежда заплашително през рамо и не каза нищо.

— Готов съм да го сритам в задника — прошепна на Лоренцо.

— Видя ли му костюма? — попита Лоренцо.

— Сигурно е на половин цена, защото и размерът му е половинка — каза Дзадзо.

Лорети почука по микрофона.

— Добре, господа, да започваме. Поздравявам с добре дошли комендант Зоненберг и хората му за последния групов брифинг преди началото на конклава. Всички сте запознати с нашия модус операнди: не оставяме нищо на случайността. Абсолютно нищо. Всичко е планирано минута по минута и няма да има отклонения. Тази сутрин преговаряме реда на събитията за утре, *Ден едно*. След *Ден едно* цялостната продължителност на конклава очевидно не е в наши ръце,

но всеки ден програмата ни ще бъде една и съща, докато не бъде избран нов папа. След това влиза в действие програмата за след конклава и тя също е разграфена до минутата без никакви отклонения. Сигурността на кардиналите, на новия папа, на Светия престол, на служителите във Ватикана и на посетителите от цял свят зависи от вашето стриктно спазване на съвместния план. Всичко трябва да върви точно като часовника на комендант Зоненберг.

Сред откъслечния кикот на шегата на Лорети микрофона взе Матиас Хакел. Той стърчеше с една глава над другите и беше широк колкото подиума. От сериозния му поглед и стиснатите устни си личеше, че няма намерение да подгръзва аудиторията с шегички.

Натисна дистанционното управление, извика първия слайд на пауър пойнт и започна:

— Това е програмата за *Ден едно*. Ще я преговорим в подробности. Очаквам всеки офицер да се увери, че всичките му хора са разбрали идеално точните си задачи. Швейцарската гвардия ще изпълнява задълженията си. Корпусът на жандармерията ще изпълнява задълженията си. Командването и контролът ще бъдат безупречни. Целият свят ще ни гледа и трябва да сме перфектни.

Дзадзо погледна отпечатаната презентация и се помъчи да се съсредоточи. Знаеше подробностите наизуст и монотонният тон на Хакел само му напомняше колко рано е станал сутринта.

8:45 Пристигат автобусите за транспортиране на кардинал-електорите от Домус Санкте Марте в Базиликата за месата за избора на римския папа Pro Eligendo Romane Pontifice.

9:15 Начало на месата.

10:15 Край на месата.

10:30 Автобусите се връщат в хотела.

12:00 Обяд за кардиналите в хотела.

15:00 Автобусите пристигат да транспортират кардиналите до Залата на благословиите в Базиликата.

15:30 Процесия от Залата на благословиите до Сикстинската капела.

16:00 Вратите на Сикстинската капела се заключват.
Конклавът започва.

19:00 Листчетата от първото гласуване се изгарят в
камината на Сикстинската капела.

19:15 Автобусите се връщат от Сикстинската капела
при хотела.

Когато безчувственият брифинг на Хакел приключи, Дзадзо и Лоренцо си взеха кафе и тръгнаха към кабинета си. Имаха само няколко минути, преди да свикат взводовете си, но Дзадзо си провери пощата и с надежда кликна върху един имейл от Интерпол.

Беше смаян, че му отговорила толкова бързо, но когато зачете съобщението, разбра.

Отпечатъците на Алдо Вани бяха накарали компютрите на Интерпол да светнат като коледни елхи.

Под името Хюго Морета — издирван в Швейцария за нападение.

Под името Луис Креа — издирван в Испания за изнасилване.

Под името Ханс Бекман — издирван в Германия за експлозии и убийство.

Вани беше международен престъпник.

В писмото си Интерпол искаха досието на Вани от италианската полиция и смъртния акт, за да могат да приключат отворените случаи, и прилагаха с уважение поисканите телефонни записи в Германия на Бруно Отингер от 2005–2006 година. Единственото, което накара Дзадзо да се сепне, беше въпросът в края на писмото защо ватиканската жандармерия участва в случая.

Преди да си грабне фуражката и да изтича при хората си, той разпечата телефонните разговори на принтера, понеже се съмняваше, че ще има време да ги прегледа по-обстойно преди края на конклава, и ги пъхна в коженото си яке.

Непрекъснатата върволица кардинали се нижеше от и в Домус Санкте Марте по различни срещи във Ватикана. Обикновено движението им не би било ограничено, щяха да бъдат съпровождани само от помощниците си, но сега сигурността беше засилена и на

всеки се полагаше поне по един жандармерист, който да го следва като сянка.

Мобилният телефон на Дзадзо иззвъня. Търсеха го от кабинета на инспектор Лорети. Трябвало да се яви незабавно.

— Затънал съм до гуша — каза той на секретарката. — Дано да е важно.

Лорети го прие веднага. Не изглеждаше доволен. Каза му да седне и Дзадзо седна с фуражката на коляното си.

— Обадиха ми се от Интерпол — сухо каза Лорети.

— Вижте, инспекторе...

Лорети кипна:

— Не съм ти дал разрешение да говориш! Очевидно правиш разследване от името на Ватикана на човека, когото си застрелял. Искаха да знаят какво общо има нашият корпус с това. Добър въпрос. Кажи ми, майоре, каква работа има там корпусът на жандармерията? Сега вече можеш да говориш.

— Сестра ми за малко щеше да бъде убита! — възкликна Дзадзо. — По това време тя беше служител на Ватикана, назначена към папската комисия за свещена археология. А полицията нищо не разбира. Ще съсипят случая.

Лорети си пое дълбоко дъх, изду бузи и бавно издиша. Дзадзо вече се досещаше какво ще излезе от устата му.

— Наслушал съм се на какви ли не нелепи извинения за неподходящо поведение, но от устата на най-добрите ми офицери това е достойно за книгата на рекордите. Ето ти малко факти: първо, престъплението е извършено извън Ватикана и следователно не е в наша юрисдикция. Второ, полицията не е поискала съдействието ни. Трето, ти си основен свидетел на местопрестъплението. Ти си застрелял и си убил нападателя. Човек не разследва сам собственото си участие в престъпление. И четвърто, в случай, че си забравил, конклавът започва утре. Такова разсейване от задълженията ти е недопустимо.

Дзадзо наведе глава като смъмрен ученик.

— Съжалявам, инспекторе. Но става дума за сестра ми. Може би и вие щяхте да постъпите така, ако бяха нападнали вашата сестра. Но наистина трябваше да говоря с вас и да поискам разрешението ви.

— Аз щях да откажа!

— И това щеше да е краят, предполагам. Съгласен съм с критиките ви и ще приема, разбира се, каквито и санкции решите да ми наложите.

— Е, това е добре. Няма да ти хареса, на другарите ти няма да им хареса и на мен не ми харесва, но нямам избор. Ще бъдеш изправен пред трибунал, за да отговаряш за действията си, а дотогава си освободен. Заповедта влиза в сила веднага.

— Но, инспекторе! Конклавът! Хората ми!

— Лоренцо ще поеме командването на хората ти. Ще трябва да работи двойно, и то заради теб. Не мога да рискувам нарушил устава офицер да отговаря за живота на кардинал-електорите и на следващия папа. Свободен си.

— Господи, Дзадзо — каза Лоренцо, когато го видя да седи безутешно на бюрото си и да зяпа през прозореца.

— Извинявай. Прецаках всичко.

— И аз щях да направя същото, ако беше моята сестра. Какво ще правиш сега?

Дзадзо нещастно повдигна рамене.

— Ще се прибера. Ще ида в някой бар. Ще те гледам по телевизията как вършиш моята работа. По дяволите, Лоренцо, не знам.

Лоренцо го потупа по рамото.

Пред паркинга Дзадзо се сблъска с Глаузер, който изглеждаше невероятно самодоволен.

— Здравсти, Дзадзо, чух какво е станало — подвижна той. — Следващия път, като те видя, ако изобщо те върнат, ще трябва да ми козируваш, защото няма да сме с един и същи чин!

— Здравсти, Глаузер — отвърна Дзадзо. — Майната ти!

Висок свещеник с призрачен тен, придружаван от хубава млада монахиня, влезе в Кулата през Портата на света Ана. Двамата швейцарски гвардейци на пост незабавно ги спряха.

Отец Тремблей показа идентификационната си карта и когато гвардейците попитаха за Елизабета, каза:

— Сестрата е с мен. — Гвардейците попитаха отново и този път Тремблей каза по-високо: — Казах ви: сестрата е с мен!

Гвардейците ги пуснаха да минат.

— Заради конклава е — каза Тремблей. — Всички са изнервени.

Минаха пред огромни медни порти, украсени с барелеф на старозаветни сцени.

Бяха в Кулата на ветровете.

— Добре дошла в Тайния архив — каза Тремблей и поведе Елизабета по тясно вито стълбище.

Тя вървеше след него, но се наложи рязко да спре, когато той спря на средата на стълбата, задъхан и със свирещи гърди.

— Съжалявам — каза Тремблей. — Заради заболяването ми е. Не съм в много добра форма. — Продължи да говори, явно за да има време да си почине: — Кулата е построена от Отавиано Маскерино през 1578 и 1580 година за обсерватория. Ако имахме повече време, щях да ви разходя. Горے Залата на меридиана е покрита с фрески, изобразяващи четирите вятъра. Високо на една от стените има мъничка дупка. Точно по пладне слънцето огрява дупката и лъчът попада точно върху вградената в пода бяла мраморна линия на меридиана. От двете страни на линията има различни астрологични и астрономически символи — използвали са ги при изчисляването на ефекта на вятъра върху звездите.

— Много бих искала някой път да я видя — каза Елизабета.

Тремблей се беше посъвзел и вече дишаше по-леко.

— През седемнайсети век по заповед на папа Павел V Тайният архив бил отделен от Библиотеката на Ватикана и останал напълно затворен чак до 1881 година, когато папа Лъв XIII го отворил за изследователите. Архивът, виждате ли, е централното хранилище на всички актове, оповестени от Светия престол: държавни документи, кореспонденция, папски счетоводни книги и много други книжа, които църквата е трупала през вековете. Изследователите трябва да кандидатстват за достъп с молби за точно определени документи. Могат да ги търсят в Залата с индекса, след което служителите им ги носят. Официално на никого не е позволено просто да разглежда.

Начинът, по който го каза, накара Елизабета да добави:

— Но вие можете, така ли?

Той отново тръгна нагоре по стълбите.

— Да, мога. — Спря на площадката и отвори една врата. — Елате. Залата с индекса и библиотекарите са до Старото студио.

Старото студио беше с канарено-жълти стени и висок куполообразен таван. Статуи на светци в реални размери стояха в нишите по стените. Огромни прозорци гледаха към градините на Ватикана. Вътре имаше редове бели ламинирани бюра с настолни лампи и контакти за компютри. Всички бюра бяха празни.

— Затворено е — каза Тремблей. — Заради конклава.

Покрай стените на Залата с индекса, също пуста, имаше каталози и компютърни терминали. Тремблей почука на една врата, на която имаше табелка „Главен библиотекар“ и му отвори жена, прехвърлила петдесетте и с тежък грим.

Поздрави го сърдечно.

— Отец Тремблей! Много се радвам да ви видя!

— Госпожице Матера — отвърна той. — Извинете, че ви безпокоя без предупреждение. Бих искал да ви запозная с една колежка, сестра Елизабета.

Жената ѝ кимна вежливо.

— С какво мога да ви помогна, отче?

— Трябва да открием материали, които може да имате за една жена, Флавия Челестино. Била е университетски изследовател и е имала достъп до Архива през осемдесетте.

— Ами може и да успее да я открия в регистрите, но информацията за изследователите обикновено е много оскъдна.

— Възможно ли е да има запис на документите, които е поискала? — попита Тремблей.

— Възможно е, но обикновено няма.

— Е, всичко, което намерите, ще ни бъде от полза — каза свещеникът.

Тремблей и Елизабета чакаха в Старото студио на една маса с изглед към раззелениящата се градина. Новият папа щеше да има прекрасно място за отдиш.

— Може ли да ви задам един въпрос? — попита Тремблей.

— Разбира се.

— Защо станяхте монахиня?

Елизабета се усмихна, но отвърна с въпрос:

— Вие защо станяхте свещеник?

— Първо аз, така ли? — засмя се той. — Добре. За мен беше лесно. Бях църковен прислужник. Чувствах се добре в църквата. В колежа не ми беше удобно. Така и не се слях с останалите. Е, може би щях да съм добре и в някой офис като счетоводител, но никога нямаше да имам социален живот. Заради заболяването ми, заради външността ми. Жените се плашеха от мен, така че целибатът не беше кой знае каква жертва.

Тя сви устни.

— Чудя се, отче, дали сте питали други монахини защо са надянали расото.

— Не, никога.

— А защо мен?

Той се поколеба, после бързо каза:

— Защото сте много красива. Когато красива жена стане монахиня, си мисля, че жертвите са по-големи и отдадеността на Бог е също толкова по-голяма.

Елизабета се изчерви.

— Това е сложен въпрос. Дали бяха от нещо? Дали бяха към нещо? Вярата ми е дълбока и мисля, че това е важното за мен.

— Добър отговор.

Тракането на токчета по каменния под оповести завръщането на библиотекарката. Носеше карта от индекса.

— Много странно, но явно тази изследователка е имала собствено досие. Нямам представа защо, но ето го номера за достъп. Искате ли да наредя да ви го донесат?

Тремблей взе картата и я огледа.

— Не, сам ще го намеря. — Обърна се към Елизабета. — Отиваме в мазето.

Слизането му беше по-лесно и Тремблей успя да мине няколко етажа, без да спира. Подземните архиви, вкопани преди трийсетина години, бяха големи, простираха се под цялата дължина на Ватиканския музей. За разлика от Кулата на ветровете с нейните спиращи дъха фрески и тъмни дървени шкафове с по-стар и по-ценен материал, мазето приличаше на индустриална сграда. Имаше близо осемдесет километра библиотечни шкафове — метални, бежови,

утилитарни, — разположени на бетонния под под нисък бетонен таван. Свещеникът каза, че работещите тук наричали хранилището „Галерията на металните рафтове“.

Погледна номера на досието на картата и каза:

— Добре, че монахините ходят с ниски обувки.

Вървяха няколко минути през наглед безкрайната решетка рафтове. Елизабета изпита странна асоциация. Като че ли вървеше в някакви по-модерни катакомби. В миналото хората бяха почитали костите. Сега почитаха хартията.

— Много от тези досиета — каза Тремблей — са по-секретни от документите в Кулата на ветровете. Официално има стогодишна възбрана, според която кореспонденцията и документацията на Ватикана е недостъпна в продължение на сто години и се пази от публично изваждане, докато заинтересованите са живи. На практика всичко след 1939 година е забранено.

— Но не и за вас — каза Елизабета.

— За мен няма ограничения. — Той провери номерата на рафтовете. — Мисля, че приближаваме.

Накрая спряха наред един ред. Тремблей проследи с пръст номерата на бледожълтите кутии с досиета и каза:

— Ето я. Понякога не е лошо човек да е висок. — Пресегна се високо над главата си и извади една кутия. — До читалнята има много път. Ще възразите ли да я погледнем тук?

Кутията беше почти празна. Имаше само десетина хвърчащи листа. Тремблей ги извади и ги вдигна така, че и двамата да могат да гледат.

Първата страница беше писмо на бланка на Римския университет, датирано от 12 юни 1982 г.

Подписът на майката на Елизабета беше дързък и уверен, написан с писалка. Очите на Елизабета се насълзиха, но тя подсмръкна и успя да сподави хълцането си.

— Това е писмото, с което е поискала разрешение да използва архива — каза Елизабета. — Заради темата на книгата ѝ — екскомуникацията на кралица Елизабет от папа Пий.

Тремблей сложи писмото най-долу.

Имаше още подобни писма, искащи повторно допускане за продължение на изследването. В едно от тях се изброяваха

документите, които вече беше прегледала: *Regnans in Excelsis*, папската була от 1570 г., с която Елизабет, кралица на Англия, биваше отлъчена заради ерес, писмо от Матю Паркър, архиепископ на Кентърбъри, до папа Пий V (1571 г.); писмо от Едмънд Гриндал, архиепископ на Кентърбъри, до папа Григорий XIII (1580 г.); папска була от 1580 г., Пояснението на папа Григорий XIII на *Regnans in Excelsis*, писмо от папския нунций във Франция до папа Климент VIII, информиращо го за кончината на Елизабет (1603 г.).

Тремблей погледна Елизабета, за да види дали е прочела, и минаха на следващия лист.

Това беше официалното писмо на Флавия от края на 1984 г., с което даряваше книгата си за отлъчването на Елизабет на Ватиканската библиотека.

Следваше друго писмо, с дата 22 април 1984 г., до началника на архива, с молба Флавия Челестино да се върне за научни изследвания за втората си книга. Майка ѝ пишеше:

„В процеса на работата си по книгата за кралица Елизабет се натъкнах на интересна кореспонденция между английския математик Джон Дий и Отавиано Маскерино, астронома, построил Кулата на ветровете. Бих искала да прегледам Архива за още писма между двамата астрономи, за да работя над хипотезата си, че макар религиозната схизма между Рим и Англия да е била абсолютна, все пак е имало крепки и нестихващи научни и културни връзки сред светилата от този период.“

— Знаехте ли за това? — попита Тремблей.

— Не. Нищо.

Следващият лист я накара рязко да си поеме дъх.

Беше бележка към досието от началника на Архивите от 17 май 1985 г., с която се отнемаха привилегиите за ползването на архива на Флавия Челестино. Бележката твърдеше, че тя е получила неоторизиран достъп до кутия 197741–3821 и че бележките ѝ са били конфискувани.

— Това изглежда подозрително — каза Тремблей. — Можела е да получава само документи, които е поискала специално. Както казах, не е позволено да разглеждаш.

За бележката беше закачен с телбод лист от тетрадка с редове. Беше изписан с характерния наклонен почерк на Флавия.

— Бележките й! — каза Елизабета.

Бележките бяха оскъдни:

Писмо от Дий до Маскерино, 1577:

Братство

Обща кауза

„Когато наблюдавам пълното затъмнение на луната на 27 септември от Лондон, ще ме крепи мисълта, че и ти ще гледаш същото зрелище от Рим, скъпи братко.“

Лемури

— Господи! — възкликна Тремблей. — Тя е открила пряко доказателство! Никога не съм виждал писмото, което цитира. Елате с мен. Кутията, която е посочена — тези номера са горе в дипломатическия етаж с по-старите документи.

— Почакайте — каза Елизабета. — Не сме свършили.

В досието на Флавия имаше още два листа.

Първият беше бележка към картон на някакъв лекар, д-р Джузепе Фалконе, без получател, но маркирано „предадено на ръка“ на 6 юни 1985 г.

„По искане на Ватикана прегледах пациентката Флавия Челестино, която е под грижите на д-р Мота в болница «Джемели». Състоянието й е сериозно, с диария, повръщане, анемия, дисфункция на черния дроб и бъбреците и периоди на дезориентация. Диференциалната ми диагноза включва хемолитичен уремичен синдром, вирусна енцефаломиелопатия, амилоидоза и отравяне с тежки метали или арсеник. Говорих с доктор Мота. Той ме информира, че тестовете за арсеник и токсикологичните

тестове са негативни, и въпреки че съм озадачен, трябва да приема думите му. Вярвам, че той е взел под внимание всички възможности, но на този етап, изглежда, няма какво да се направи за нея.“

— Била е отровена — прошепна Елизабета. Сега не направи опит да спре сълзите си.

Тремблей я гледаше безсилно.

Последният лист беше копие на смъртния акт, датиран от 10 юни 1985 г., в който като причина за смъртта на Флавия се посочваше отказ на бъбреците и черния дроб и се отбелязваше, че съдебният лекар не е поискал аутопсия.

— Съжалявам — каза Тремблей и докосна ръката ѝ. — Но трябва да намерим писмото на Дий.

Върна кутията на мястото ѝ и с дълги крачки бързо тръгна обратно към Кулата. Елизабета го последва; тялото и умът ѝ бяха така безчувствени, че почти не усещаше как стъпва по пода.

Докато се качваха по стълбите, Тремблей проклинаше слабостта си, но се насили да не спира, докато не стигнаха на втория етаж на кулата. На площадката Елизабета се разтревожи, че той може да припадне от недостиг на въздух.

— Насам — каза той задъхано.

Тук, в архива на държавния секретариат, подминаваха стая след стая с орехови шкафове от седемнайсети век. Тремблей беше записал номера на документа на листче и го поглеждаше, докато вървяха през стаите. Накрая го намери, но беше високо дори за него и той каза:

— Толкова съм задъхан, че не се чувствам сигурен.

Елизабета се покатери на стълбата и отвори вратичката, която той ѝ посочи. Тремблей ѝ каза номера и тя свали кутията.

Тремблей я отвори.

Беше пълна с пергаменти, вързани с панделка, всички от шестнайсети век.

Тремблей бързо запреглежда написаните на латински, френски, гръцки и немски текстове. На две трети от купчината спря, понеже стигна до лист обикновена хартия с бележка, написана на ръка с химикалка.

„Писмо от 1577 г. от Джон Дий до Отавиано Маскерино, преместено в частна колекция.

Подписано Р.А. 17 май 1985 г.“

— Кой е Р.А.? — попита Елизабета.

Тремблей поклати глава.

— Нямам представа, но кълна се в Бога, ще разбера. Да вървим. Няма какво повече да правим тук. А и имам работа. Ще се свържа с вас веднага щом науча нещо. Моля, не споменавайте за това на никого.

Телефонът в кабинета на библиотекарката иззвъня.

— Да? Госпожица Матера от Тайния архив. Да, ваше преосвещенство. Благодаря, че ми върнахте обаждането. Искан да ви информирам, че днес отец Тремблей поиска достъп до файл с червен гриф. Засяга жена, която е правила изследване тук през осемдесетте, някоя си Флавия Челестино. Да, ваше преосвещенство, според правилника му беше позволен достъп и сега, пак според правилника, ви информирам за това.

22.

Елизабета отключи входната врата и примигна объркано. Дзадзо беше в кухнята.

— Къде беше? — попита гневно той. — Нали ти казах да не мърдаш оттук!

— Имах среща. — Не искаше да лъже, но каза: — В училището.

— Елизабета...

— А ти какво правиш тук? — контрира тя. — И защо не си с униформа?

Докато той ѝ разказваше какво е станало, сълзите ѝ рукоуха отново.

— Аз съм виновна за всичко.

— Как така?

— Не знам — каза тя, докато бършеше очи. — Просто така.

Дзадзо се разсмя.

— Едно време беше толкова интелигентна. Какво ти става? Стига си ревала и ми направи едно кафе.

После, докато миеше чашите и чинийките, Елизабета попита Дзадзо дали иска да отиде с нея на църква.

— Стигат ми толкова църкви засега — каза той. — Но ще те изпратя дотам.

Беше един от онези ветровити следобеди, когато гъстите облаци на пресекулки затулваха слънцето, превръщайки светлината от жълта в сива и после пак в жълта. Дзадзо не можеше да прецени дали да си сложи, или да си свали слънчевите очила. Накрая се отказа и ги пхна във вътрешния джоб на якето си, където те се заплетоха в разпечатката на телефонните разговори.

— Ето това ми изяде главата — каза той, измъкна ги и ги размаха под носа на сестра си.

— Прегледа ли ги?

— Не. Може би довечера или утре. Когато изтрезнея.

— Моля те, недей да пиеш — каза Елизабета.

— Ти калугерка ли си, или пуританка? — пошегува се брат й. — Разбира се, че ще пия. Дълъг тост за края на кариерата ми и за новия папа, който и да е той.

Спряха на ъгъла, за да изчакат да светне зелено.

— Сигурна съм, че само ще те пернат през пръстите. Дзадзо, толкова съм ти сърдита. Просто не можа да се откажеш, нали?

— Да, не можах.

— И аз — призна Елизабета и стъпи на платното: зеленото беше светнало.

Дзадзо я настигна.

— Какво си направила?

— Обадох се в университета в Улм и говорих с един стар колега на Бруно Отингер. Излезе, че Отингер е бил стар гадняр, от крайната десница.

— Така ли?

— Нищо особено. Не е имал много приятели. Инициалът К не говореше на колегата му нищо. Нито пък Кристофър Марлоу.

— Татко още ли работи по числата?

Елизабета кимна.

— Надявам се да има повече късмет, отколкото с Голдбах — презрително каза Дзадзо.

— Не бъди гаден.

Изведнъж той каза:

— Много ще ми липсваш.

Тя му се усмихна, като се помъчи да не загуби самообладание.

— И ти ще ми липсваш. И татко. И Микаела. И училището ми.

— Недей да ходиш тогава.

— Изборът не е мой.

— А чий е? Не е на Господ, да знаеш.

— Не зная кой е взел решението, но разбира се, че изборът е на Господ.

— Някой иска да не му се пречкаш. Очевадно е, Елизабета. Първо някой се обажда на вестника от твоя кабинет, заради което те уволняват. После те местят, един ден след като някой се опитва да те убие. Това не е Божията ръка. Тази ръка е човешка.

Куполът на църквата вече се виждаше.

— Може би някой ден ще разбере каква е истината, а може би няма. Важното е, че ще продължа живота си. И ако ще е в Африка, така да бъде.

— Знаеш ли — хитро каза Дзадзо, — хората, които спомена преди малко, не са единствените, на които ще липсваш.

— На кой друг?

— На Лоренцо.

Тя спря и го зяпна.

— Естествено, той не е казал нищо — каза Дзадзо, — но аз виждам.

— Но аз съм монахиня!

— Може. Но понякога жените напускат църквата. Не казвам, че той си мисли това; но виждам нещо в очите му. Той е най-добрият ми приятел. — Гласът на Дзадзо стана по-тих. — След Марко.

— О, Дзадзо!

— Искам да ти кажа още нещо — каза брат й и докосна черния й ръкав. Една старица с пазарска чанта спря, за да погледа как монахиня и млад мъж водят задушевен разговор наред улицата. Елизабета й се усмихна вежливо и двамата с Дзадзо пак тръгнаха. — Знам защо стана монахиня.

— Така ли? Защо?

— Защото Марко според теб беше идеалният мъж. Никога нямаше да има друг толкова добър.

Тя вдигна ръце към небето.

— И заради това вместо на него се врекох на Христос. Това ли ще кажеш? Не мислиш ли, че е ужасно опростенческо!

— Аз не съм много сложен тип — каза той.

— Ти си ми брат, Дзадзо, но си идиот.

Бяха на площад „Санта Мария“ в Трастевере. Дзадзо сви рамене, посочи църквата и каза:

— Ще те чакам в кафенето.

— Няма нужда.

— Щом не мога да охранявам новия папа, ще пазя теб.

Един микробус мерцедес „Вито“ бавно подаде нос на пиацата от уличката, по която бяха минали. Тук беше пешеходна зона. Преди Дзадзо да успее да направи на шофьора знак, че е в нарушение, микробусът даде назад и изчезна. След малко мъж с червеникава брада

се върна на площада и седна на ръба на фонтана, за да изпуши една цигара. Беше на средата между църквата и кафенето и сякаш се стараеше да не изпуска от поглед нито Елизабета, нито Дзадзо.

— Какво правиш тук — попита баща му, докато оставяше куфарчето си в дневната.

— Ами заразно е — отвърна Дзадзо и повтори цялата история, докато Карло си сипваше един аперитив, а после — още един.

— Първо загази Елизабета, а сега ти. После какво? Микаела ли? Лошите неща винаги стават по три.

— Това суеверие ли е, или нумерология, татко? — попита Елизабета.

— Нито едното, нито другото. Това е факт. Какво ще има за вечеря?

— Ще сготвя нещо.

— Нека да е простичко — каза Карло. — Ще излизам.

— Среща ли имаш? — попита Дзадзо.

— Много смешно. Ха-ха. Парти по случай пенсионирането на Бернадини. Той е по-млад от мен. „И ето, що е начертано...“ — Карло отвори куфарчето си и изруга.

— Какво има? — попита Елизабета.

— Мислех да поработя един час над твоята загадка, но забравих проклетата книга в кабинета си. Дай ми старата.

— Не! — възрази тя. — Чу колко е ценна. Ще вземеш да си разлееш питието отгоре ѝ. Имам една с меки корици в моята стая. Ако искаш, даже може да пишеш по нея.

Елизабета сготви паста с пекорино и наряза една зелена салата. През това време Дзадзо изпи две от бирите на баща им.

— Микаела ще дойде след вечеря — каза му тя.

— Ще изчезна навреме.

— Няма нужда да я чакаш, ако не искаш да я виждаш.

— Знам. Обаче съм гладен.

— Ами повикай татко. Кажи му, че е готово.

Дзадзо почука на вратата на стаята на баща си и когато той не отговори, потропа по-силно и го повика.

Последва сумтене:

— Какво?

— Вечерята е готова.

През вратата се чу:

— Чакай малко. Зает съм.

Дзадзо се върна в кухнята и опита пастата.

— Каза да почакаме, зает бил.

Чакаха десет минути и Елизабета опита пак. Карло я изпъди; обеща, че ще е готов след минутка.

След още десет минути вратата му се отвори рязко. Той бавно пристъпи в кухнята, навъсен, стиснал книгата и бележника си.

— Какво ти е, татко? — попита Елизабета.

Изведнъж намръщеното лице на Карло разцъфна в широка усмивка, като на дете, което ти прави номер.

— Разбих го! Разгадах загатката ти!

23.

Лондон, 1589 г.

Докато вървеше през блъсканицата на Шордич, Марлоу черпеше с пълни шепи свадите и шума на Лондон. Усмиваше се на всеки негодник, проститутка, лъжлив търговец и мръсен гамен, в когото се отъркаше. „Роден съм да живея на такова място“, мислеше си.

Днес беше ден на голямо очакване и дори смрадта на откритите канавки не можеше да развали удоволствието му: съвсем скоро щеше да види премиерата на новата си пиеса „Доктор Фауст“.

Беше облякъл най-хубавите си дрехи, същите, с които преди четири години, с натъпкани с пари от Уолсингам джобове, беше позирал за портрет. В нечуван пристъп на дързост, който направо бе смаял колегите му, беше поръчал портрета и го беше подарил на декана на „Бенет“ по случай напускането си на колежа през 1587 г. Озадачен от този дар, Норгейт не беше имал избор и го беше закачил в облицованата си с дървена ламперия галерия редом с група къде-къде по-изтъкнати учени и бивши възпитаници.

На картината Марлоу беше заел наперена поза със скръстени на гърдите ръце, нацупени непокорно устни, развята коса и засукан мустак. Жакетът му беше тясноскроен, черен, с червена кадифена подплата, обточен със златни копчета на предницата и по ръкавите. Ленената му риза беше отворена на врата и с висяща дантелена яка, много по-екстравагантна от обичайните колосани накъдрени яки, които красяха достойните фигури на стената на Норгейт. Дрехите, които доста беше поносил и в Англия, и на Континента, вече се бяха поизтъркали, но все още изглеждаха добре и му бяха по мярка. И все пак, ако пиесата имаше успех, той вече планираше да посети шивача на Уолсингам за нови.

Лондон, този гъстонаселен град със сто хиляди души, сега беше хранилката на Марлоу. Той вече много пъти бе отварял твърдата му мидена черупка и беше изкубвал от вътрешността му едно съкровище

след друго. Не се съмняваше, че „Фауст“ ще е най-блестящата перла досега.

Беше привлечен от Лондон като вещица от казан. Нощем посещаваше бурния Нагс Хед в Чийпсайд, мрачните бордеи на Северен Фолгейт, където можеше да се опита да скрие истината за анатомията си под несвалените си панталони, и трескавите салони в Уайтхол, където — със Сесил, Уолсингам и тези от своя вид — нямаше нужда да се крие. А денем, когато главата му се избистреше от гуляите, сядаше в стаята си и пишеше, докато не го заболи ръката.

Беше намерил театралния си дом при Адмиралтейците, трупата актьори под патронажа на Чарлс Хауард, лорд-адмирала на Елизабет. Адмиралът беше привлякъл в трупата си най-добрия актьор в Англия, Едуард Алин, и когато Алин, внушителен мъж с баритон като фин меден рог, за първи път прочете „Тамерлан Велики“, това беше началото на усилено артистично партньорство. Алин не можеше да повярва, че шедьовър като „Тамерлан“ е написан от двацет и две годишен хлапак. Публиката също не можеше и пиесата за простия овчар, който се издигнал до кръвожадния богохулен владетел на Персия, се превърна в търговска сензация и всички в Лондон говореха за нея.

Театърът беше първата построена специално за целта сграда в Лондон и Марлоу все още изпитваше тръпка на вълнение, когато влизаше вътре. Беше голям дървен многоъгълник, отчасти построен от ръката на самия Бърбидж, понеже той беше майстор дърводелец по занаят. Имаше три галерии, които ограждаха павирания двор и гледаха към издигнатата сцена. Срещу едно пени няколко души можеха да се блъскат прави на паважа. За още едно пени още няколко души можеха да се качат в галериите, а за още едно можеха да си наемат място за сядане. В галериите имаше и отделения за лордовете и частни ложи за богатите.

Пред театъра Марлоу трябваше да си пробие път, неразпознат, през буйна вмирисана тълпа патрони, проститутки, сводници и джебчи. Стигна до въртележката и изтупа жакета си, да не би нещо неприятно да се е полепило по него.

— Кит! Насам! — Томас Кид му махаше от другата страна.

— Том!

Портиерите го пуснаха да мине и Том скъси дистанцията с няколко широки крачки. Беше много по-висок и толкова рус, колкото Марлоу беше мургав.

— Реших, че ще закъснееш за собствената си премиера.

Марлоу се ухили.

— Не им трябвам вече. В края на краищата думите са написани отдавна.

Кид го прегърна през раменете.

— Такава е съдбата ни, приятелю. Но без нашия скромн принос актьорите нямаше да имат какво друго да правят, освен да пърдят и да пелтечат.

Марлоу се бе запознал с Кид малко след като беше завършил Кеймбридж. Кид беше чест гост в „Русалката“, един от младите лъвове в театъра. Неговата „Испанска трагедия“ беше сред най-успешните продукции в последно време. Беше шест години по-голям от Марлоу, също като него от доста скромн произход, и беше в още по-неблагоприятно положение, тъй като никога не беше учил в университет. Триумфираше единствено на базата на творческия си талант и обаятелния си характер. Марлоу веднага го хареса и беше взаимно, но все пак дълго отблъскваше опитите на Кид да станат любовници.

Накрая, след една особено изпълнена с ейл нощ, се озоваха в едно легло. Марлоу се отдръпна от пламенните целувки на Кид и дрезгаво каза:

— Имам една особеност.

— Наистина ли? Колко интересно. Много голяма, много малка или много крива? — попита Кид и се надигна на лакът.

— Заклевах ли се да не казвам на никого?

— Заклевам се — мелодраматично отвърна Кид.

Марлоу стана от леглото, изправи се, обърна се с гръб и си свали панталоните.

Кид изписка от възхита.

— Винаги съм знаел, че си дявол! Чудесно! Може ли да я пипна?

— Може — каза Марлоу. — Може и по-грубичко.

Кид очаровано погали опашката.

— Това особеност на семейството ти ли е?

— Не — излъга Марлоу. — Аз съм единствен. Тя може би е единствената на света.

— Тогава това ще е нашата специална тайна — каза Кид. — Хайде, скачай в леглото!...

Сега двамата си проправиха път до сцената. Отстрани Едуард Алин, най-известният актьор в цяла Англия, с тогата на учен и с шапката на доктор Фауст, разгръщаше гласните си струни с упражнение по хармония.

— Кит! — възкликна той. — И Том! Как изглежда залата?

— Разпродали са повечко билети, ако се съди по тълпите — каза Кид. — А ти, изглежда, си влязъл в ролята.

— Изглеждам така, но дали ще си спомня думите? През последната седмица участвам в три нови пиеси.

— Недей, добри ми сър, да забравяш стиховете ми — скара му се Марлоу. — Помни, другите пиеси са сух хляб, а тази е най-крехкото парче говеждо.

— Ще се постарая, в това можете да сте сигурен.

Джеймс Бърбидж дойде и придружи Марлоу и Кид по тясното стълбище в една от ложите, откъдето огледаха тълпата.

— Виж колко са много! — възкликна Бърбидж. — Чух, че пред портата има още много хора, които напират за билети. Ще трябва да пратя въоръжени конници да пазят реда! Слуховете са силен съюзник, нали?

— Е, в пиесата има всичко! — каза Кид. — Идеите на Кид — призоваването на Мефистофел с магия, продаването на душата на дявола в замяна на тайните на вселената — това са опияняващи теми.

На масата имаше бутилка вино и Бърбидж наля три чаши.

— Наздраве за опияняващите теми и пенливия успех, господа!

Конферансието помоли за тишина и обяви актьорите. При името на Едуард Алин се надигнаха бурни ръкопляскания. Хорът излезе на сцената и пиесата започна.

Когато хорът представи сцената и излезе, се появи Алин в ролята на доктор Фауст и само при вида на великия актьор публиката избухна в аплодисменти. Той успя да не излезе от ролята си на облечения в тога Фауст, докато самодоволно изчакваше публиката да се накрещи. След това застана в изкусно нарисувания магически кръг от астрологични

символи, направен точно според инструкциите на Марлоу, и гласът му загърмя:

*„Сега, когато мракът на нощта,
копнееща да зърне Орион,
от Антарктика скача връз небето
и го забулва с черния си дъх,
започвай, Фауст, своите заклинания
и виж дали ще те послуша адът,
смилен от твоите жертви и молитви.
Във този кръг е божие то име —
Йехова в двойната му анаграма,
инициали на светци блажени;
звезди блуждаещи и неподвижни
и знаците на зодиака в шифър,
чрез който сенките се призовават.
Не бой се, Фаусте, веднъж решил се,
Магията изпитай ти докрай!“*

Публиката ахна в един глас, когато Мефистофел се появи в мълния от фосфор, със зелен костюм, допълнен от рога и крила.

Кид прошепна в ухото на Марлоу:

— Прекрасно!

И Марлоу, доволен, му върна усмивката.

Сценичните ефекти се засилиха, когато Фауст, след като сключи с Луцифер сделка да размени душата си срещу двама и четири години на земята с Мефистофел като негов личен слуга, тръгна на пътешествието си да разгледа света.

Извисената дикция на Алин в комбинация с фойерверки и пламъци, увлече зрителите. Когато стана време Луцифер да поиска плячката си, от пушека се надигна ужасяващ дракон и издиша огън. Отгоре рошави дяволи се люшкаха над сцената на въжета и хвърляха искри от устата си. Барабанчиците правеха гръмотевици, а осветлението — светкавици.

И накрая, преди Фауст да бъде завлечен в ада, последното му желание — да види със собствените си очи Хубавата Елена — бе

изпълнено. Гласът на Алин трогна публиката до сълзи:

*„Това ли е лицето, що изведе
хилда кораба и срина в огън
на Илион безвърховите кули?...
С целувка ме обезсмърти, Елена!“*

Когато аплодисментите заглъхнаха и публиката се разотиде, вече се бе спуснала вечер и с нея хладна мъгла. Кид и Марлоу стояха сами в една уличка зад театъра.

— Защо трябва да ходиш? — нацупи се Кид. — Ела с мен. Това е твоят звезден миг, Кит. Празнувай с приятели.

— Трябва да се видя с едни хора — каза Марлоу. — Ще дойда после. Ще ме чакаш, нали?

— Ще те чакам, но само ако... — Кид го целуна, плъзна ръка отзад в панталоните му и сладострастно погали опашката му.

От сенките ги наблюдаваше един самотен мъж, който след миг безмълвно изчезна в мъглата.

В личните си покои в двореца Уайтхол Франсис Уолсингам наля на Марлоу и на Робърт Сесил хубаво френско бренди. Робърт Поли също беше там, седнал до огъня стиснал голяма халба, мрачен и мълчалив.

На вратата се почука и личният секретар на Уолсингам докладва:
— Той е тук.

Марлоу не очакваше още хора и с любопитство загледа човека, който влезе: дребен като момче, но с черна тога на учен, която се влачеше по пода. Лицето му беше съсухрено от старост и имаше най-забележителната брада, която Марлоу беше виждал, бяла като гъши пух, достатъчно гъста да скрие птиче гнездо и дълга почти до пъпа му. Носеше украсена лакирана кутия с размерите на библия.

Уолсингам стана да го посрещне, целуна раболепно костеливата му ръка и попита:

— Това ли е?

Мъжът му подаде кутията и каза:

— Да.

Уолсингам внимателно я сложи на бюрото си, посочи Марлоу и каза:

— Това е човекът, когото исках да ви представя. Кристофър Марлоу, това е доктор Джон Дий.

Брадятият мъж сякаш се приплъзна до него.

— Младият драматург и поет. За мен е удоволствие, сър.

Марлоу изтръпна от възмущение. Великият астролог на лемуриите! Астрологът на кралицата!

— О, сър — каза той и се поклони дълбоко. — За мен е огромна чест да се запозная с вас.

Уолсингам наля на Дий, а Поли остана мълчалив до огъня, непоканен в кръга.

— Чух, че днес е била премиерата на новата ви пиеса? — каза Дий.

— Да — каза Марлоу.

— И как се прие?

— На публиката май й хареса — скромно каза Марлоу.

— Може би трябва да се преоблечем и да я видим лично — каза Сесил.

— Не посещавам пиеси, ако кралицата не настоява — каза Уолсингам. — Може би, господин Марлоу, ще бъдете така добър да разкажете на доктор Дий как тази нова постановка служи на по-големите ни цели.

Марлоу кимна.

— Разбира се. Нищо не е по-важно от нашата мисия и моята незначителна творба трябва просто да посее семената на смута и омразата.

— Как? — попита Дий.

— Като начало, тя е за доброто и злото и аз с радост мога да съобщя, че злото, под формата на Луцифер, смазва доброто. Проклятието разгромява спасението, което без съмнение ще породی чувство на объркване и почуда сред масите.

— Добре — каза Дий. — Много добре.

— И съм решил да размътя умовете им с оглед на централното учение на протестантската доктрина — абсолютната предопределеност. Няма нужда да ви напомням, че според Калвин

единствено бог избира кои ще бъдат спасени и кои осъдени. Човек няма контрол над съдбата си. Папистите, разбира се, смятат това за абсолютна ерес и ако някой от тях гледа пиесата, ще се подразни жестоко. Протестантите в публиката ще видят в отвратителната съдба на моя герой Фауст, който отхвърля бог, но след това е напълно неспособен да се разкае, реверанс към калвинизма. Но някои, подозирам, тайно ще се отчаят от жестокото послание и ще се измъчват от мисълта, че покаянието е безсмислено и съдбите им са подпечатани. И ако това е така, ще си помислят те, защо да не продължим да съгрешаваме?

— Защо не, наистина? — възкликна Сесил.

— Макар че мразим католиците, нямам нищо против да посръчкам и протестантите. Фауст казва така:

*„Цената на греха е смърт. Сурово!
Si peccasse negamus fallimur
Et nulla est in nobis veritas.
Ако твърдим, че сме безгрешни, ние
се мамим и на правдата сме чужди.
Но щом е тъй, ний трябва да грешим,
а следователно — и да умрем.
Да, да умрем за вечни времена!
Що за доктрина: Che sera, sera —
Каквото ще се случи, ще се случи!“*

Уолсингам каза одобрително:

— Ясно ми е как това ще затормози крехките им умове.

— И, като лепта към традициите ни — каза Марлоу, — Фауст призовава дявола от вътрешността на магически кръг, съдържащ звездните знаци на великия Балбил.

Дий удари по подлакътника на креслото си.

— О! Това много ме радва! Балбил е моят герой. Макар да е загубен за паметта на обикновените човеци, той е завинаги в нашите сърца. — Остави Уолсингам да му налее отново и попита: — Казахте ли на Марлоу какво искаме от него?

— Чакахме да дойдете и да му кажете сам — отговори Сесил.

— Добре — каза Дий. — Марлоу, чувал ли си за ирландския светец Малахия?

— Не — отговори Марлоу.

— Жалко — каза Дий. — Той е бил епископ на Арма през дванайсети век, пропътувал е континента, бил е довереник на Бернар от Клерво и на папа Инокентий II. И е бил таен лемур, велик лемур, астролог, който умело е носел факела на изкуството си. Докато бил на посещение при папа Инокентий в Рим, той станал свидетел, казват, на особено благоприятно лунно затъмнение и от наблюденията му се родило важно пророчество за папството. Той провидял краен брой бъдещи папи, точно сто и дванайсетима — ни повече, ни по-малко. И освен това видял характерни черти на всеки от папите. И така, за последния папа, Секст V, Малахия провидял и написал „оста на сред знака“. Секст имал герб с прободен лъв. За настоящия папа Урбан VII Малахия е написал „от небесната роса“. Урбан е бил архиепископ в Росано в Калабрия, където от дърветата се събира мъзга, наречена „небесна роса“. Разбираш ли?

Марлоу кимна очарован, после попита:

— А когато стигне до номер сто и дванайсети?

— Пророчеството е апокалиптично — отвърна Дий. — Църквата ще бъде разрушена и се осмелявам да кажа, ще възникне нов ред. От хаоса лемуриите ще възтържествуват.

Марлоу присви очи.

— Какво ще стане?

— Уви, няма да сме тук да видим със собствените си очи. Чел ли си моята книга *Monas Hieroglyphica*?

— Трудих се над нея в колежа. Текстът е много сложен — призна Марлоу.

— Е, нашият приятел Уолсингам, майстор на кодовете, ще остане доволен, когато ти кажа, че тази творба има само едно значение, колкото и сложно да изглежда на обикновения читател, но има друго съвсем тайно послание към нашите братя. Спомняш ли си моята илюстрация на монадата?

— Да, сър.

— Моето собствено пророчество е, че светът ще свърши, когато луната и слънцето се намират в дома на Овена. Овенът е огнен знак.

Светът със сигурност ще бъде погълнат от огън. Монадата носи това значение. И дали може да стане наш символ?

— Може — каза Сесил и вдигна чашата си. — Ще стане.

— Не мога да кажа дали видението ми за апокалипсиса ще съвпадне с пророчеството на Малахия. Никой не знае. Но тази възможност не може да бъде отхвърлена.

— Как така никога не съм виждал пророчеството на Малахия? — попита Марлоу.

— За това съм тук — каза Дий. — Ти ще имаш основна роля в задействането на следващото ниво на плана ни. Не мога да ти опиша колко е важно сътрудничеството ни за постигането на същинската съдба на лемуриите. Текстът на Малахия се предава от астролог на астролог и го пазим сред нас като свещен документ. Вярваме, че е настъпило времето да го направим по-широко известен.

— Така е — измърмори Сесил.

— Времената са трудни — каза Дий. — В Англия протестантският плам на кралицата ни служи добре. Тук се справяме добре и сме се подсигурили. Но на континента нещата не са толкова благоприятни. Папата е разгневен от смъртта на кралица Мария. Той и най-приближените му кардинали са убедени, че в това е замесена лемуурска ръка.

Уолсингам се разсмя:

— Те са жалки, но не са глупави.

— Така е — каза Дий. — Заловили са някои от агентите ни в Италия, Испания и Франция и са ги измъчвали най-жестоко. Разбрах, че са запазили опашките им като трофеи, над които да злорадстват. Духът ни е паднал и това не е добре. Братята ни се нуждаят от вдъхновение и насърчение, за да поддържат бойния си дух. Според пророчеството има само още трийсет и осем папи. Макар че това може да обхване доста дълъг период — дори векове, — би било добре Малахия да се превърне в боен флаг, който всички лемури да носят в сърцата си. Винаги съм казвал, че който провижда бъдещето, ще го управлява. Лемуриите могат и трябва да процъфтяват в бъдещите времена и аз горещо вярвам, че когато последната песчинка изтече през пясъчния часовник на историята и последният папа е дошъл и си е отишъл, светът и всичките му богатства ще бъдат в наши ръце.

— Има и още — каза Сесил. — Разкажете му за заговора ни за следващия папа.

Дий енергично кимна.

— Искаме да направим нещо, което не сме постигали досега: да имаме папа лемур. Представете си могъществото ни, ако управляваме папския престол и чрез собственото си влияние в английския двор едновременно с това контролираме и протестантската кралица. С помощта на Малахия бихме искали да помогнем на нашия човек, кардинал Джироламо Симончели, да получи поста. Малахия описва следващия папа като *ex antiquitate urbis* — от древността на града. Симончели прекрасно отговаря на ролята, тъй като понастоящем е кардинал на Орвието, което на италиански означава „стар град“.

— Кажете какво мога да направя — каза Марлоу; пиеше жадно огненото вълнение от очите на стареца.

— Уолсингам, дай му кутията.

Марлоу взе кутията и я отвори. Вътре имаше навит пергамент, вързан с панделки.

— Това е копие на пророчеството, написано от ръката на самия Малахия — каза Дий. — Пази го добре. Занеси го в Рим. Там имаме доверен приятел — астронома Маскерино. Уолсингам ще ти даде достоверна причина да си в Италия, но когато стигнеш там, с помощта на Маскерино ще оставиш ръкописа в папската библиотека и скоро след това Маскерино — като по чудо — ще го открие и ще го разпространи. Когато бъде прочетен и преценен, кардиналите ще видят неоспоримата точност на Малахия през вековете и това ще ги накара да се спрат на Симончели в избора на следващия папа.

— Може ли? — попита Марлоу и кимна към пергамента.

— Разбира се. — Дий кимна.

Марлоу развърза панделките и внимателно разви пергамента. Зачете мълчаливо и за известно време единственият звук в стаята идваше от Поли, който бъркаше с ръжена в огнището. Когато свърши, Марлоу остави ръкописа да се навие сам и пак върза панделките. По лицето му плъзна усмивка.

— Защо е тази хитра усмивка, Кит? — попита Сесил.

— Хрумна ми една идея — каза Марлоу, докато затваряше и заключваше кутията. — Вече работя усилено по поправки в моята пиеса за Фауст, поправки, които са достатъчно големи, за да се сметнат

за нова версия. Хрумна ми, че мога да направя повече, за да осмее църквата на папата, и в момента добавям още плът към третото си действие, което се развива в папския дворец в Рим. Бих искал вашето разрешение, господа, да кодирам съобщение до идните поколения лемури, послание на гордост и стремеж, свързано с посланието на Малахия, което да се намира в разликата между двете ми версии.

Уолсингам погледна Дий, който му кимна и каза:

— Както знаеш, аз обичам кодове.

— Идеята ми се струва отлична — каза Сесил. — Кит, очаквам с нетърпение новия ти шедьовър.

Дий стана и оправи робата си.

— Хайде, господин Марлоу, изпратете ме навън и нека заедно погледаме нощното небе.

— Струва ми се, че доктор Дий го хареса — каза Сесил, когато Дий и Марлоу излязоха.

— Всички харесват Марлоу — каза Уолсингам. — Не разбирам влечението му към театъра, но особените му дарби със сигурност са полезни.

— Нерон също е имал влечение към театралното — отбеляза Сесил.

Думите му накараха Уолсингам да се ухили злобно.

— Той не е Нерон! Поли, ти какво ще кажеш? Цяла вечер мълчиш като пън.

Поли се извърна от огъня.

— Бях в театъра.

— Да не си станал почитател на това презряно изкуство?

— Съвсем не. Имам известни подозрения за Марлоу. Наблюдавам го от време на време.

— И какво видя? — попита Уолсингам.

— Видях Марлоу и Томас Кид в любовна прегръдка. Кид беше сложил ръка на задните части на Марлоу.

— Кид не е от нас! — отсече Уолсингам.

— Не е — каза Сесил.

Уолсингам стисна ядосано облегалките на стола си.

— Марлоу е блестящ, но е невъздържан и не споделя предпазливостта ни. Върви с него в Рим. Погрижи се да изпълни възложената му задача. Когато се върне, ще позволим да напише пиесите си и да работи за нас. Но, Поли, искам да го държиш око, много внимателно, и както винаги, да ме държиш в течение.

24.

Елизабета махна чиниите от масата и тримата седнаха.

— Значи — започна Карло — между твоята книга и тази, с която работех аз, има разлика.

— И двете са текст — каза Елизабета. — Каква е разликата?

— Твоята е номерирана. Виждаш ли цифрите в дясното поле? На всеки пет реда. Началото на всяко действие връща номерацията на едно. Това е често срещана система за номериране на пиеси, за да могат актьорите да намират по-лесно репликите си и учителите да отправят учениците си към някой пасаж. Но в моята книга няма номерация.

Елизабета се развълнува.

— Да. Виждам.

— Докато гледах на загатката като на прогресия или код със замяна, все удрях на камък. И тогава ме осени — ами ако татуировките са номера на стихове? Стихове, които са различни в текстовете А и Б. „Б крие ключа“. Това пише в писмото.

— Но между двете версии има толкова много разлики! — възрази Елизабета. — Откъде да започнем?

— Именно. Осъзнавах, че задачата може да се окаже много трудна, по-подходяща за компютър, отколкото за метода на пробата и грешката, така че започнах да мисля как да напиша програма, която да я реши. Но после се сетих за нещо, което каза професор Харис. Помниш ли? Че най-големите разлики били в трето действие, което в текст Б било много по-дълго и било превърнато в антикатолическа тирада. И шестото ми чувство ме накара — недей да въртиш очи, Дзадзо, и математиците понякога имат шесто чувство като полицаите — да отида право на трето действие и да пробвам с номерата на редовете. В смисъл, че ако всяко от двайсет и четирите числа отговаря на номер на ред, може да стигнем до решение, което не изисква помощта на компютър.

— Добре — каза Елизабета. — Кое е първото число?

Карло си сложи очилата за четене, после ги свали.

— Шейсет и три. Е, най-простото решение би било да вземем първата буква на първата дума. Повярвайте ми, бях се приготвил да задълбая още, но според мен е съвсем явно.^[1]

— Добре — каза Елизабета. — Дай следващия стих.

— Моля ви се! Умирам от глад! Не може ли просто да ни кажеш какво си разчел? — почти изкрещя Дзадзо.

— Посланието е: „Малахия е крал привет лемури!“

Елизабета ахна.

— Малахия е ирландски светец. За него има и още нещо... не мога да си спомня...

— И аз — каза Карло. — А и какво, по дяволите, са лемуриите? Както и да е, аз съм прост математик и си свърших работата. — Подсмръкна доволно, най-сетне усетил аромата от кухнята, и каза: — Много вкусно мирише. Хайде да ядем.

Елизабета благодари на Бог за интернет.

Без него щеше да се наложи да чака до сутринта, а после да търси библиотека и да прекара цял ден, че и повече сред лавиците.

След вечеря, сама в апартамента и в очакване да намине Микаела, тя трескаво сърфираше, за да разбере кодираното послание.

От хилядите посветени на Малахия уебстраници разбра, че светецът е хит в новините особено след скорошната кончина на папата.

Поклати глава, че не се беше сетила колко е актуален Малахия. „Не съм в манастир — помисли си, — но сякаш съм вън от света.“

Фактите бяха съвсем прости. Свети Малахия, чието ирландско име било Маел Маедок Уа Моргаир, живял от 1094 до 1148 г. Бил архиепископ на Арма. Канонизиран от папа Климент III през 1199 г., той станал първият ирландски светец. И бил предполагаемият автор на „Предсказанието за римските папи“, предупредително видение за личностите на последните сто и дванайсетима папи.

Повечето неща, които бяха известни за живота му, идваха от житието му, написано от негов съвременник от Франция, свети Бернар от Клерво, велик богослов от дванайсети век, когото Малахия посещавал при пътуванията си от Ирландия до Рим. И при последното

си посещение при Клерво Малахия се почувствал зле и буквално издъхнал в ръцете му.

Пророчеството на Малахия останало непознато или поне непубликувано, докато той бил жив. Бенедиктинският историк Арнолд де Вийон го публикувал през 1595 г. в книгата си *Lignum Vitae*, като твърдял, че Малахия е негов автор. Според разказа на Вийон през 1139 година Малахия бил повикан в Рим на аудиенция при папа Инокентий II. Докато бил там, получил видение за бъдещите папи, което записал като поредица кодирани фрази. Ръкописът му останал неизвестен до 1590 г., когато по загадъчен начин бил открит в римския архив.

Пророчествата на Малахия били кратки и неясни. Като започнал от Целестин II, който бил избран през 1130 г., светецът предвидил непрекъснатата верига от сто и дванайсет папи, продължаваща до края на папството — или, както смятали някои, до края на света.

На всеки папа била отредена загадъчна титла, съдържателна и пораждаща асоциации: „От замъка на Тибър. Дракон, притиснат към земята. От лъвската роза. Ангел на горичката. Погубена религия. От мъките на слънцето“. През вековете всички, които се опитвали да интерпретират и обяснят тези символични пророчества, винаги съумявали да намерят по нещо, вградено в прозвищата на Малахия, понякога свързано с родната страна на папите, с името им, с герба им, с родното им място, с талантите им.

Елизабета прехласнато прегледа списъка. Пророчеството за Урбан VIII беше *Lilium et Rosa*, лилия и роза. Урбан VIII беше родом от Флоренция и лилията присъстваше на герба на Флоренция. На семейния му герб имаше три пчели, а пчелите, естествено, събират мед от лилии и рози.

Марцел II беше *Frumentum Flacidum*, ситно зърно. Бил ситен, вероятно, защото бил папа за съвсем кратко, а на герба му имало елен и пшенични класове.

Инокентий XII беше *Religio Depopulata*, погубена религия. По време на папството му Първата световна война беше убила двацет милиона души в Европа, грипната пандемия от 1918 г. беше погубила сто милиона, а Октомврийската революция в Русия бе отхвърлила християнството в полза на атеизма.

През 1958 г., след смъртта на папа Пий XII, кардинал Спелман от Бостън се подиграл с пророчеството на Малахия, че следващият папа

щял да бъде *Pastor et Nauta* — пастир и моряк. По време на конклава, който щял да избере Йоан XXIII, Спелман наел лодка, напълнил я с овце и я пуснал по Тибър. И се случило така, че Анджели Ронкали, кардиналт, избран за папа, бил патриарх на Венеция, морски град, известен с водните си пътища.

Папа Йоан Павел II беше *De Labore Solis*, което буквално значеше „мъките на слънцето“ макар че *labor sol is* беше чест латински израз за слънчево затъмнение. Карол Йозеф Войтила бил роден на 18 май 1920 г., ден на частично слънчево затъмнение над Индийския океан, и бил погребан на 8 април 2005 г., ден, в който имало слънчево затъмнение над Югозападния Атлантически океан и Южна Америка.

Веригата на предсказанията на Малахия водеше чак до 267-ия и предпоследен папа, който беше прясно погребан в три поставени един в друг ковчега в криптата под базилика „Св. Петър“.

Двеста шейсет и осмият папа, който щеше да бъде избран на започващия на следващия ден конклав, щеше да е последният. Малахия го наричаше *Petrus Romanus* и му даваше най-дългата титла:

„*In persecution extrema S.R.E. sedebit Petrus Romanus, qui pascet oves in multis tribulationibus: quibus transactis civitas septicollis diruetur, et Iudex tremendus iudicabit populum suum. Finis.*“

По време на последното гонение на Светата римска църква престолът ще бъде зает от Петър Римлянина, който ще пасе овцете си наред прежеждия; и когато тези неща свършат, седмовърхият град ще бъде разрушен и страшният Съдник ще съди хората си.

Край.“

Неясните предсказания напомниха на Елизабета за четиристишията на Нострадамус, измислици на шарлатанин, така че хората да намират по едно-две късчета от живота на даден папа, за да свържат човека с прозвището му. Всъщност редица учени твърдяха, че пророчеството на Малахия е чисто и просто изкусна измама от шестнайсети век, чиято цел — неувенчала се с успех — била да

помогне на кардинал Джироламо Симончели да се домогне до престола.

И все пак в написания от Марлоу „Фауст“ имаше кодирано послание: Малахия е крал, привет, лемури. Послание толкова важно за тези лемури, че да го татуират около опашките си.

Обучението на Елизабета по антропология ѝ помогна. Документираната употреба на татуировки стигаше чак до неолита и вероятно беше дори по-древна. Татуировките бяха доказателство за ритуали на преминаване, белези за статус и ранг, културна принадлежност, символи на религиозни или духовни предпочитания. Символиката и важността на татуировките варираше в различните култури, но Елизабета беше убедена в едно: тези татуировки на сакрума бяха важни за лемуриите.

Така че беше логично Малахия също да е важен за тях, може би стоеше в основата на някаква система от вярвания. И следователно Марлоу или е знаел за тях, или е бил един от тях!

Привет, лемури! Елизабета докосна разпятието на гърдите си.

Искаше да се свърже с отец Тремблей, но се сети, че няма номер, на който да го потърси.

От входната врата долетя шум: някой отключваше.

Беше Микаела, разбира се.

— Извинявай, че закъснях. Трябваше да прегледам един пациент.

Целунаха се и Елизабета сложи чайника.

— Къде е татко? — попита Микаела.

— На вечеря по повод пенсионирането на някой си в катедрата му.

Микаела се намръщи.

— Сигурна съм, че направо е умрял от щастие. Артуро ще мине по-късно — нали нямаш нищо против?

— Нямам, разбира се.

Микаела си свали якето. Изглеждаше стилно и професионално със синя пола и копринена блуза и явно се чувстваше длъжна да изкоментира бездната между своето облекло и това на сестра си.

— За бога, Елизабета, защо ходиш с расо у дома? Не си ли в почивка?

Елизабета вдигна лявата си ръка и ѝ показва златната си брачна халка.

— Още съм омъжена, забрави ли?

— И как се държи с теб Христос в ролята си на твой съпруг? — сухо попита Микаела.

Елизабета си спомни скорошните си копнежи по Марко.

— Мисля, че той се държи с мен по-добре, отколкото аз се отнасям към него в ролята си на Негова жена. — И рязко смени темата. — Разбра ли за Дзадзо?

Микаела знаеше. Той й се беше обадил. Започна пламенна тирада, в която хулеше Ватикана, тъпите шефове и задниците по принцип. Елизабета я прекъсна:

— Ако се успокоиш, ще ти кажа нещо.

— Какво?

— Татко разби кода на татуировката.

— О?! И какво?

Прекъсна ги звънецът на домофона. Микаела каза, че сигурно е Артуро, и побърза да се обади, но се върна и каза разочаровано:

— Не е той. Някой си отец Тремблей. Казва, че го очакваш. Да го пусна ли?

— Да, но...

— Какво но?

— Моля те да не коментираш външността му, става ли?

Елизабета отвори на отец Тремблей и го въведе в кухнята. Щом видя Микаела, той започна да се извинява, че се натрапва. Елизабета го увери, че не е проблем, и побърза да добави, че и без това е искала да говори с него. Микаела го огледа от главата до петите и бързо попита, все едно не бе чула молбата на Елизабета:

— Имате Марфан, нали?

— Не бъди груба! — сгълча я Елизабета.

— Не съм груба, аз съм лекар.

— Няма нищо — каза Тремблей; ушите му бяха почервенели от смущение. — Да, имам Марфан. Вие сте добър диагностик.

— Знаех си! — каза доволно Микаела.

Седнаха и Елизабета каза на Микаела за участието на отец Тремблей в историята — и на него, че сестра й знае за нея.

— Е, изглежда, всички знаем по нещо, макар и непълно — каза Тремблей. — Но имам важна нова информация.

— Аз също — каза Елизабета.

— Да хвърлим ези-тура, за да видим кой ще говори пръв ли? — попита Микаела.

— Не, моля — учтиво каза Тремблей. — Сестра Елизабета, кажете ми какво сте открили.

— Баща ми е умен човек, математик. Той разби кода. Знаем какво значат татуировките. Тъкмо се канех да кажа на сестра си. Отговорът дойде от разликите между текстове А и Б на Марлоувия „Фауст“. Татуировката гласи: *Малахия е крал, привет, лемури*.

Лицето на Тремблей посърна.

— Господи...

— Какво са лемуриите? — попита Микаела.

Докато Тремблей нервно отпиваше от чая си, Елизабета му напомни, че Микаела е обвързана от споразумение за конфиденциалност с Ватикана, и го попита дали може да говори свободно. Той кимна и Елизабета набързо преразказа това, което Тремблей й беше казал за лемуриите, и какво бяха открили в тайния архив.

Когато свърши, Микаела попита:

— И очаквате да повярвам? И ми казвате, че майка ни е била забъркана с тези хора? Че е възможно те да са я отровили?

— Опасявам се, че всичко, което каза сестра Елизабета, е пълната истина — въздъхна Тремблей. — Те са трудни врагове. Би било най-добре, ако не съществуваха, но съществуват.

— А Малахия? — попита Микаела. — Той пък кой е?

— Ще ви обясня — каза Тремблей.

За изненада на Елизабета свещеникът много добре знаеше пророчеството и направи кратко обобщение. Когато приключи, се обърна към нея и добави:

— Нямахме представа, че лемуриите имат нещо общо с Малахия. Никой във Ватикана не го вземаше на сериозно. Това е било грешка и сега сме стигнали момента на последния папа според Малахия. А може би и на последната надежда на света.

Микаела прояви характерната си смесица от скептицизъм и раздражение.

— Аз ли съм единствената, която има чувството, че сме в залата с криви огледала на някой панаир? Това са глупости! Абсолютно нелогични глупости.

— Ти видя Алдо Вани — каза Елизабета. — Видя снимките на Бруно Отингер. Тези мъже са лемури. Пророчеството на Малахия е било достатъчно важно за тях, за да си го татуират отзад! Страх ме е, Микаела. Панаирджийската ти аналогия е добра, но това не е залата с кривите огледала, а влакчето на ужасите. Според мен тези... тези същества се канят да нанесат на църквата голяма вреда.

Тремблей взе кожената папка, която беше оставил в краката си, и извади няколко ксерокопия.

— Сестра ви е права, Микаела. Сестра Елизабета, когато си тръгнахте тази сутрин, аз се върнах в кабинета си и поработих над това кой е Р.А., който е изписал писмото на Дий от тайните архиви през 1985 година. Трябваше доста да се поровя из старите папки на личния състав във Ватикана. Мисля, че намерих вероятния човек: някой си Рикардс Аниели. Личен секретар на един епископ, човек, който сега е кардинал.

— Кой? Кой кардинал? — попита Елизабета.

— Момент. Има нещо още по-важно. Когато открих отговора, видях, че имейлът ми е пълен с писма. Аз съм абониран за една услуга, която сканира вестниците и списанията за определени ключови думи и символи като монадата.

— Какво е монада? — попита Микаела.

Елизабета ѝ изшътка да мълчи.

Тремблей слагаше страниците на масата една по една.

— Ето обява от днешния „Ню Йорк Таймс“. — Елизабета видя малко изображение на монадата без придружаващ текст. — Тук е от „Правда“. Тук от „Монд“. Това е от „Интернешънъл Хералд Трибюн“. „Кориере дела Сера“. „Дер Шпигел“. „Журнал де Бразил“. Лондонският „Таймс“. „Сидни Морнинг Хералд“. Има и още. Всичките са еднакви. Само монадата. Обадих се на един познат репортер в „Монд“. Попитах го дали могат да открият кой е пуснал обявата. Той ми върна обаждането — получили писмо без обратен адрес и пари в брой за обявата, заедно с инструкции тя да се пусне днес.

— Това е послание — прошепна едва чуто Елизабета.

— Да. — Тремблей кимна.

— Послание? Послание за какво? За какво говорите? — възкликна Микаела.

Елизабета внезапно стана и ѝ се зави свят. Подпря се на стола.

— Зная какво ще стане!

— Аз също — каза Тремблей; тънките му пръсти трепереха.

— Цялото това бързане да се потулят скелетите от „Свети Каликст“... — каза Елизабета. — Всички опити да ми се затвори устата. Всичко е заради конклава. Тези лемури. Те си пращат послание да бъдат готови. Ще изпълнят пророчеството на Малахия. Ще ударят утре на конклава!

— Да не си полудяла? — възкликна Микаела.

Елизабета не ѝ обърна внимание.

— Ще се обадя на Дзадзо.

— Дзадзо е отстранен. Какво може да направи? — сопна се Микаела.

— Все ще измисли нещо.

Откъм коридора се чу леко потропване.

— Добре — каза Микаела. — Поне някой, който е с ума си. Артуро е.

И отиде да отвори.

На прага стоеше мъж с червеникава брада и пистолет в ръка. Зад него имаше още двама мъже, и двамата съвсем обикновени — и съвсем сериозни.

[1] Стиховете в българското издание не отговарят на посочените тук номера — Б.пр. ↑

25.

Микаела изписка, но мъжете нахлуха вътре, затвориха вратата и я бутнаха на земята. Елизабета скочи уплашено, хукна към антрето и видя един брадат мъж да стои над сестра ѝ, насочил пистолет към нея: опитваше се да я накара да мълчи, вдигнал пръст пред устните си. Други двама, гладко избръснати, насочиха пистолетите си право към Елизабета. Тя замръзна. Мъжът с брадата каза нещо на някакъв непознат език и после — след като тя не отговори — мина на английски:

— Кажи ѝ да мълчи или ще я убия.

Тонът му беше хладен и делови, очите — безизразни.

„Той е един от тях“ — помисли си Елизабета.

— Моля те, Микаела, кротувай — каза тя. — Ще се оправим. Моля ви, пуснете сестра ми да се изправи.

— Ще мълчиш ли? — попита мъжът Микаела.

Тя кимна и Елизабета ѝ помогна да стане.

От кухнята се чу тих шум.

Един от мъжете изтича натам и след секунди изведе отец Тремблей с опрян в гърба пистолет. Свещеникът едва дишаше.

— Какво искате? — попита Елизабета.

— Вътре, всички — каза брадатият и посочи дневната с дулото на пистолета си. — Има ли още хора тук?

— Не.

Брадатият нареди на единия от двамата обръснати да претърси апартамента и подкара сестрите и отец Тремблей към дивана в дневната. Мъжът, който остана с него, носеше голям брезентов чувал с цип.

Устните на Микаела трепереха. Гневни сълзи се стичаха по страните ѝ и спиралата ѝ се разтече.

— Те ли са? — прошепна тя на Елизабета.

— Сигурна съм.

Очите на Елизабета бяха сухи. Тя докосна разпятието на гърдите си. Отчаяно се опитваше да измисли начин да спаси Микаела и бе изпълнена с ужас, че баща ѝ или Артуро може всеки момент да дойдат.

Другият мъж се върна от претърсването и направи знак, че всичко е чисто.

Брадятият извади мобилен телефон, набра някакъв номер и заговори бързо. Когато свърши, даде някакви заповеди на подчинените си.

Мъжът с чувала го остави на килима, дръпна ципа и извади отвътре още два сгънати чувала.

— Всички идвате с нас — каза брадятият.

— Къде? — попита Елизабета.

— Ако не се съпротивлявате, няма да пострадате.

Другият мъж извади шишенце и марля.

Микаела подуши и викна:

— Това е етер! Няма да ги оставя да ме упоят!

— Господи — изстена Тремблей. — Моля ви, вземете само мен. Пуснете жените.

Брадятият се обърна към Елизабета и каза небрежно:

— Искат тебе, но казаха, добре де, вземете и тях. Ако се съпротивляват, на никой няма да му пука — ще ги оставим тук с куршуми в главите.

— Чуй ме, Микаела — сериозно каза Елизабета. — Остави ги да го направят. Недей да се бориш. Бог ще те пази. — После добави. — Аз ще те пазя.

Това беше най-тежкият момент в живота ѝ — да гледа дивите очи на сестра си, докато непознатият притискаше смрадливата марля към устата и носа ѝ, да гледа как Микаела се мята и рита. Но нещо държеше ума на Елизабета ясен и работещ и докато мъжете се бяха съсредоточили върху работата си, тя грабна нещо от масичката до дивана и го скри в един вътрешен джоб на расото си.

Микаела се свлече и мъжът свали марлята от лицето ѝ.

Отец Тремблей започна да се моли. Изглеждаше много млад и много уплашен. Притиснаха квадратната марля към лицето му.

Когато тялото му се отпусна, Елизабета надуши етера и също започна да се моли. Платът се приближаваше към носа ѝ и тя се задави от парещата воня.

Опита се да не се бори, но тялото ѝ не се предаваше без битка. Битката обаче бе кратка и скоро свърши.

Дзадзо се опитваше да изпълни обещанието си да се натряска до козирката. Но изоставаше — беше изпил само една-две бири. Трябваше да е на пост. Това беше вечерта преди конклава и той знаеше, че хората му си скъсват задниците и че Лоренцо тича като луд, за да удържи колелетата на претоварената каруца.

Да направи главата някак си не му изглеждаше правилно.

Телевизорът беше включен — даваха някаква тъпа викторина, която той изобщо не гледаше. Просто фонов шум.

Мобилният му телефон иззвъня.

— Къде си? — Беше баща му. И явно беше разтревожен.

— Вкъщи. Какво има?

— Да са ти се обаждали Елизабета или Микаела?

— Не, защо?

— Артуро е дошъл минути преди мен. Вратата на апартамента била отключена. Тях ги няма.

Дзадзо вече беше скочил и навличаше якето си.

— Идвам веднага.

Не ѝ достигаше въздух. Устата ѝ не беше запушена, но самата тя беше сякаш овързана и не можеше да помръдне. Коленете ѝ бяха неудобно сгънати към гърдите. После осъзна, че китките ѝ са вързани пред нея. Вдигна ръце, за да види какво ѝ пречи да се движи, и усети грубите найлонови въжета. Посегна към главата си и напипа покривалото си. Пречеше ѝ да диша.

И освен това я караха нанякъде в автомобил — разбра го по друсането.

Прошепна:

— Микаела! — И когато не последва отговор, викна по-силно.

Чу тих и сънен глас.

— Елизабета?

— Микаела, добре ли си?

Гласът на Микаела долетя по-силен.

— Какво стана? Къде сме?

Страхът на Елизабета поотслабна — сестра ѝ беше тук и беше жива.

— Мисля, че съм в чувал.

— И аз. Не мога да помръдна.

— Според мен сме в кола или камион. — После се сети за нещо.

— Отец Тремблей? — провикна се. — Отче, чувате ли ме?

Отговор нямаше.

— Може да не са го взели — каза Микаела. — Къде ни карат?

— Нямам представа.

— Кой са те?

Елизабета знаеше отговора, но се боеше да го изрече от страх да не уплаши до смърт сестра си, а и себе си. Но не можа да се сдържи:

— Лемуриите.

Дзадзо едва не си изпусна нервите, когато инспектор Леоне каза:

— Успокой се, Челестино. Пил си. Надушвам ти дъха.

— Изпих две бири. Какво общо има това с изчезването на сестрите ми?

Леоне не се отказа.

— Конклавът започва утре, а ти пиеш бира? Вие нямате ли си работа бе?

Дзадзо се сопна:

— В отпуска съм.

Леоне се ухили злобно.

— Така ли? Защо ли не съм изненадан?

Дзадзо знаеше, че ако му фрасне един, ще го закопчат и вниманието на полицията ще се насочи към него, а не към сестрите му. Баща му явно усети опасността и сложи ръка на рамото му, така че Дзадзо каза бавно и внимателно:

— Да говорим за сестрите ми, а не за мен, инспекторе, какво ще кажете?

— Добре. Да поговорим за тях. Викате мен и хората ми тук и какво намираме? — Леоне махна към дневната. — Нищо! Няма следи от взлом, няма следи от обир, няма следи от борба и насилие. Според

мен двете дами просто са излезли и са забравили да заключат вратата. И още е рано — десет и петнайсет е. Вечерта тепърва започва!

— Говорим за монахиня, за бога! — извика Дзадзо. — Тя не излиза вечер!

— Чух, че и тя била в отпуска.

Карло се намеси:

— Инспекторе, моля ви. След нападението срещу нея тя е много предпазлива. Освен за месата почти не излиза. Двете с Микаела никога не биха излезли, без да ни кажат или да ни оставят бележка. А и защо Микаела не си вдига телефона?

Леоне повдигна вежди.

— Вижте, сега не можем да направим нищо. На сутринта, ако не са се прибрали, ми се обадете и ще ги обявим за издирване.

Излезе с хората си и бащата и синът останаха сами.

Дзадзо уморено разтърка очи.

— Пак ще звънна на Артуро, за да проверя дали не са в болницата или в апартамента на Микаела.

Карло разсеяно оглеждаше стаята. После изтупа пепелта от лулата си в един пепелник и докато я пълнеше наново, попита:

— А после какво?

— После ще се обадиш в спешните отделения на всички болници в Рим, а аз ще почукам на вратите на всички апартаменти в сградата, за да видя дали някой съсед не е чул или видял нещо.

— А после?

Дзадзо го каза така, сякаш очакваше да не намерят нищо:

— После ще чакаме и ще се молим.

За известно време Елизабета, слава богу, заспа. Събуди се рязко, усетила, че вече не се движат. Въздухът в чувала беше толкова малко, че ѝ се стори, че пак ще изгуби съзнание. Чу гласове, които говореха на чужд език, и звук от отключване на врата. После отново потеглиха, но този път друсаше по-силно — тя се хлъзгаше и подскачаше.

— Микаела?

Нямаше отговор.

— Микаела!

Елизабета се подруса една-две минути, измъчена и от недостига на въздух, и от това, че сестра ѝ не отговаря. После друсането спря и някой дръпна ципа на чувала. Най-после! Тя инстинктивно затвори очи пред ярката светлина и жадно загълта въздух.

Когато отвори очи, първото, което видя, беше проклетият червенобрад. Чу изщракване на автоматичен нож и пред очите ѝ блесна острие. Тя отново стисна очи и започна да се моли в очакване на мъчителното усещане, което вече бе изпитвала — желязо, пронизващо плътта ѝ.

Чу се звук от разрязване, бърз и чист, и ръцете ѝ бяха свободни.

Червенобрадият беше срязал въжето, с което бе вързана.

Елизабета отвори очи и неуверено се изправи. Стоеше нестабилно в свлеклия се черен войнишки чувал наред някакво помещение без прозорци. Покрай стените имаше някакви големи дървени сандъци. Но тя се интересуваше повече от двата неразкопчани чувала, които лежаха до нея.

— Пуснете ги! — настоя Елизабета.

Друг от похитителите откопча ципа на единия чувал. Микаела беше свита в зародишна поза, не помръдваше. Елизабета се втурна към нея, коленичи и я докосна по бузата. Слава богу, топла беше.

Вдигна очи към брадатия.

— Моля ви, освободете я.

Галеше косата на сестра си, докато мъжът изпълняваше молбата ѝ и срязва въжетата. Микаела дишаше бавно, твърде бавно, но после изведнъж отвори уста и започна да се задъхва. Очите ѝ трепнаха, отвориха се и примижаха. Тя промълви едва-едва:

— Елизабета.

— Тук съм, миличка.

— Живи ли сме?

— Слава на Бога, живи сме. — Обърна се към похитителите им.

— Пуснете свещеника!

Те дръпнаха ципа на чувала на отец Тремблей.

Длъгнестото му тяло беше сгънато, той не помръдваше, дебелиите му очила висяха на едното му ухо. Елизабета се наведе и го докосна по лицето. Беше хладно като камък.

— Микаела, ела! Той е зле!

Под безстрастните погледи на мъжете Микаела допълзя до чувала на Тремблей и докосна сънната му артерия. Сложи ухо на гърдите му.

— Съжалявам, Елизабета. Починал е. От етера. Пациентите с Марфан имат слаби сърца. Не го е понесъл.

Елизабета се изправи и насочи пръст към брататия.

— Мръсници! Вие го убихте! — изкрещя с гняв, на какъвто не подозираше, че е способна.

Мъжът вдигна рамене и просто каза на подчинените си да отнесат тялото.

— Тук има легла — каза после и им посочи три легла до каменната стена. Бяха неоправени, но имаше сгънати чаршафи и одеяла и възглавници. — Зад зелената врата ето там има тоалетна. Ще ви донесем храна. Няма как да избягате, така че не се опитвайте. И не викайте, защото няма кой да ви чуе. Ясно? Довиждане.

— Какво ще правите с нас? Какво искате? — попита Микаела.

Брататият спря до дебелата дървена врата.

— Аз ли? Аз нищо не искам. Свърших си работата и сега се прибирам да се наспя.

И си тръгна. Помощниците му извлякоха тялото на отец Тремблей след него.

Резето изтрака. Елизабета помогна на Микаела да стигне до едното легло и да седне. На масата до леглата имаше шишета с вода. Елизабета отвори едно, подуши го, отпи и го подаде на сестра си.

— Пий. Мисля, че й няма нищо.

Микаела изпи половината шише на един дъх. Чак тогава Елизабета се отпусна и се разплака. Микаела също заплака. Прегърнаха се.

— Бедният човек — хълцаше Елизабета. — Бедничкият човечец. Не заслужаваше да умре така. Без последно причастие. Без нищо. Трябва да се помоля за него.

— Добре — каза Микаела и избърса сълзите си. — Аз пък трябва да пишкам. — И с несигурни стъпки тръгна към зелената врата.

Елизабета се помоли за душата на младия свещеник, после реши, че Господ би искал да се съсредоточи върху това как да спаси себе си и Микаела. Стана и започна да оглежда помещението.

Залостената врата не помръдваше. Стените бяха от светъл варовик, таванът беше висок и извит. Стара изба, реши тя, може би средновековна. Сандъците подсказваха, че е някакъв склад. Металните легла изглеждаха съвсем не на място тук.

Микаела се върна и Елизабета попита:

— Как е сервизното помещение?

— Има казанче.

— А прозорци?

— Не, разбира се. — Микаела също се опита да бутне вратата. — Мисля, че здраве сме загазили.

— Колко е часът?

Микаела си погледна часовника.

— Седем. Сутринта, предполагам. Но може да сме пропуснали и цял ден.

— Съмнявам се — каза Елизабета. — На какъв език говорят според теб?

— Прилича на някакъв славянски.

— Ако сме пътували цяла нощ, може да сме в Германия, Австрия, Швейцария или Словения.

— Мозъкът ти работи по-добре от моя — каза Микаела. — Може би си вдишала по-малко етер.

— Може би.

Елизабета също отиде в тоалетната. Беше с размерите на килер, имаше само тоалетна и мивка, прозорци — не. Стените бяха от същия жълтеникав камък.

Когато излезе, започна да си застила леглото.

— Добре се адаптираш към пленничеството — подметна Микаела.

— Трябва да си починем. Бог знае какво ни чака.

Микаела неохотно започна да постила чаршафите върху тънкия дюшек и да ги оправя. После изведнъж попита:

— Защо не ни убиха?

— Не знам. — Елизабета пак огледа стаята. — Може би искат нещо от мен.

Микаела опъна одеялото си и го заглади. Удари с юмрук буцестата възглавница.

— Леглата са отвратителни. — Седна, изрита обувките си и разтри глезените си.

— Ако даде Господ, няма да останем дълго тук. — Елизабета отиде до натрупаните до една от стените сандъци. Почука един и глухият звук ѝ показа, че е пълен.

Елизабета повдигна расото си и започна да се катери.

— Какво правиш? — попита Микаела. — Ще се пребиеш!

— Няма. Искам да видя какво има вътре. Най-лесно ще е да отворя горния.

— Защо?

— Просто от любопитство. И защото капакът му не е затиснат от друг сандък.

— Нали каза, че трябва да си починем?

— Ще почиваме после.

Елизабета се покатери и стъпи на един сандък на около два метра от пода.

Опа!

Сандъкът помръдна няколко сантиметра. Не беше сложен както трябва.

— Слизай! — викна Микаела.

— Спокойно. Ще внимавам.

Елизабета нямаше как да отвори сандъка, върху който стоеше, така че опита най-близкия до стената. Коленичи и разгледа капака. Изглеждаше тежък и прилягаше плътно, но не беше закован. Тя вдигна единия край.

Какво щеше да намери? Оръжия? Наркотици?

Едва ли.

Дръпна рязко нагоре.

— Какво има вътре? — попита Микаела.

Светлината беше недостатъчна, но Елизабета видя какво има.

И това, което видя, всъщност не я изненада.

Сандъкът беше пълен с червеникава пръст и човешки кости.

Имаше два цели скелета, може би три. Този най-отгоре имаше ясно различима опашка, дълга колкото ръката ѝ до китката. А лицето — тя позна гневното изражение. Видя и златния медальон на гръдния кош, защото светлината се отрази в него. Беше гравирен със

зодиакални знаци, съвсем същата последователност като на фреската и в магическия кръг на Фауст.

„Кой си ти?“ — помисли си Елизабета, вгледана в гневното лице.

Задържа капака с една ръка, а с другата — без да обръща внимание на златния диск — бръкна за по-малкия сребърен предмет сред костите на пръстите. Извади го. Красив малък медальон хи-ро.

— Кажи де! — провикна се Микаела. — Какво намери?

— Те са — отвърна Елизабета. — Скелетите от „Свети Каликст“.

26.

Рим, 68 г.

На трийсет, надебелял и оплешивяващ, Нерон вече изобщо не приличаше на вездесъщия си образ на статуи и монети. Годиците след пожара бяха взели своето.

През деня, когато беше трезвен, той старателно се трудеше над всяка подробност в строежа на своя Златен дом. Домус Ауреа не беше толкова дворец, колкото послание. Огромната площ от изгорения Рим сега беше негова и той можеше да оформи земята според предпочитанията си в златния си образ. Когато дворецът бъдеше завършен, смаяният посетител щеше да види гледка, изпълнена с дървета, пасища, екзотични животни и величествени сгради около синьо езеро наред оградена от хълмове долина.

Главният жилищен комплекс замайваше окото с триста и шестдесет метровата си южна фасада, построена така, че позлатената ѝ повърхност да улавя и отразява слънцето. Вестибюлът беше достатъчно висок да побере колосалното изображение на Нерон, най-голямата статуя в Рим. Имаше столови с резбовани тавани от слонова кост и с капаци, които робите можеха да отварят и да засипват гостите с листчета от цветя. Имаше тръбички, през които гостите се пръскаха с парфюми. Главната банкетна зала беше кръгла и разположена на въртяща се платформа, която робите бавно движеха ден и нощ, имитирайки движението на Земята в небето. Топлите бани се снабдяваха с морска и сярна вода.

Строежът много облагодетелства група лемурски корпорации, но пък изпразни хазната на империята. Нерон обаче се чувстваше в правото си. Когато дворецът бъдеше завършен и осветен, той щеше да каже, че най-сетне може да живее като човешко същество.

Докато той влизаше от една разкошна стая в друга и от една поквара в друга, империята стенеше под прахосническото му управление. Римският държавник Гай Калпурний Пизон се бе опитал да го свали една година след пожара, но Нерон надуши заговора и изби

и заговорниците, и всичките им кръвни роднини. Следващата година избухна въстание в Юдея и на Нерон му се наложи да умолява уважавания си пълководец Веспасиан да се върне от пенсия.

Надхвърлените разходи за Домус Ауреа и други строителни проекти в Рим, както и огромните разходи за поддържането на реда в обширната империя, караха Нерон да изстискава все повече данъци от провинциите.

— Намерете ми още пари! — крещеше Нерон на Тигелин и той се подчиняваше — и прибираше свой личен дял от всяко парично постъпление. Беше свикнал с все по-големите изисквания на Нерон. Повече пари, повече храна, повече вино, повече зрелища, повече оргии, повече кръв — особено християнска кръв.

Нищо от това ни най-малко не безпокоеше Тигелин, но той и водещите лемурски семейства започваха да се тревожат, че губят контрола, на който се бяха радвали от Калигула насам. Толкова им се искаше Балбил още да беше сред живите, за да разчете звездните карти и да им каже какво следва.

Нова и сериозна заплаха се бе появила от страна на Гай Юлий Виндекс, натоварения с твърде много данъци губернатор на Лугдунска Галия, и който беше в открито неподчинение. Наистина, легионите на Нерон бяха сразили Виндекс в кръвата битка при Везонцио, но вместо да продължат да се бият за Нерон, победителите преторианци с готовност бяха издигнали командира си Вергиний за нов император. Той бе отказал да участва в измяната, но в империята се разрастваше подкрепата за Галба, който да вземе властта от затлъстелия побъркан свиращ на лира в златната къща.

Но каквито и несгоди да го сполитаха в тези размирни времена, Нерон винаги намираше път за бягство в каната с вино и утеха в обятията на Спор.

През лятото на 65 година Нерон, който беше неподатлив на понятия като съжаление и угризение, извърши единствената постъпка, която би върнал, ако можеше. В пиянска ярост, предизвикана от нещо, което дори не можеше да си спомни на другия ден, той стъпка съпругата си Попея Сабина и нероденото ѝ дете до смърт. На сутринта, когато се събуди, раздразнителен и с махмурлук, и видя разтерзаните ѝ останки по мраморния под и кръвта ѝ по ръцете и краката си, се разплака като дете.

Беше убил родната си майка, беше изнасилил девица весталка, беше извършил безброй невъобразими неща, но никое не го бе поразило така както убийството на Попея. След като нея вече я нямаше, той осъзна, че ужасно му липсва. Празнотата не му даваше покой и той се опита да я запълни колкото се може по-бързо. Колчем чуеше за жена, която приличала на Попея, заповядваше да му я доведат и ако приликата беше достатъчно голяма, я задържаше като конкубина. Но никоя не отговори на очакванията му като едно момче, освободенец на име Спор, който необичайно приличаше на Попея. Нерон незабавно го взе и го възнагради с кастрация, за да подпечата сделката.

Когато раната му зарасна, Нерон му сложи перука, женски дрехи и грим като на Попея и се ожени за него на официална церемония, на която Тигелин водеше „булката“. Вземаше Спор в леглото си всяка вечер и му казваше, че ще му пререже гърлото, ако каже и думичка за опашката му. И докато слуховете плъзваха из Рим, Нерон не спираше да тормози гръцките си лекари да изнамерят начин да превърнат евнуха в истинска жена, така че да може да го целува по лицето, докато мърсуват.

През юни градините на Домус Ауреа бяха най-уханни, но единствените, които май забелязваха това, бяха робите, които се грижеха за цветните лехи и плодните дръвчета. Нерон и дворът му бяха заети другаде с новините за предателя Галба, който набираше сили, докато лятната жега се спускаше.

Нерон за кратко се бе порадвал на поражението на Виндекс преди няколко седмици, най-малкото защото бе чул, че галският губернатор го нарекъл калпав свирач на лира, но Галба бе подел плаща на въстанието и насочваше legionите си към Италия. Дворът съвсем не се успокои, когато Нерон обяви налудничавия си план да стъпче въстанието му — щял да пресрещне напредващите legionи, въоръжен с каруци, натоварени с театрални декори и водни органи, придружен от конкубини с мъжки прически и преоблечени като амазонки. Когато срещнел Галба, щял да се разплаче горко. И когато въстаниците се покаели, щял да постави великолепно представление за тях с победните песни, които композирал.

Един ден по мръкване в Домус Ауреа пристигна съобщение за Тигелин. Той го прочете и поклати глава. Беше време да си тръгва.

Очакваше тази новина и робите му вече бяха разчистили вилата му и бяха натоварили каруците. Генерал Турпилиан, последният от лоялистите, командващи авангарда срещу Галба, беше преминал на другата страна. Тигелин нямаше желание да умира за Нерон и въпреки богатствата, които беше натрупал на негов гръб през годините, все още го беше яд, че Нерон бе подпалил неговата Базилика Емилия. Да, щеше да избяга в имението си в Синуеса и да кротува там сред другите лемурски семейства. Те щяха да намерят начин да напреднат. Винаги намираха начин.

— Какво има? — пиански попита Нерон, когато Тигелин влезе в залата за хранене.

— Новини от бойното поле.

Нерон прегърна Спор, при което събори една скъпа стъклена чаша.

— Ами кажи ми какви са! Не виждаш ли, че съм зает?

— Турпилиан е преминал на страната на Галба.

Нерон успя да се изправи. Секретарят му Епафродит изтича при него, за да го задържи да не падне.

— И какво да правим? — попита завалено императорът.

Тигелин се замисли за миг, а после изрецитира един стих от Енеидата, хаплив и саркастичен: „Така ли е ужасно да умреш?“

Нерон запръска слюнки, придворните му се разбягаха и залата се опразни. Императорът успя да се овладее достатъчно, за да изръмжи заповеди на неколцината останали. Искаше да му приготвят флота в Остия, с която да отиде в Александрия. Щял да напусне Златния си дом още тази нощ. Дворецът бил твърде голям, за да се защитават всички входове, и в него се чувствал уязвим. Оградените със стена градини на Сервилий отвъд Тибър били по-сигурни. Нерон обещаваще злато на всички преториански и германски кохорти, които тръгнат с него, но повечето дезертираха веднага.

— Къде е Спор? — крещеше Нерон на Епафродит. — Доведете ми го!

Епафродит намери младежа в кухните: говореше с някакъв мъж на задния вход до градината с подправките. Мъжът изчезна в нощта.

— Кой беше този? — попита Епафродит.

— Приятел — нацупи се Спор.

— Ти имаш само един, когото трябва да обслужваш, нещастнико — каза Епафродит. — И той разполага с тебе.

Докато Нерон и малкият му антураж преминаваха Тибър, повечето сенатори се запътиха към преторианските казарми, обявиха Нерон за враг на държавата и положиха клетва за вярност на Галба. Германските кохорти на Нерон получиха заповед да спрат настъплението.

Минаваше полунощ, когато Нерон и Спор най-сетне си легнаха в покоите на императора в градините на Сервий.

Нерон ненадейно седна в леглото.

— Не можеш ли да заспиш? — уморено попита Спор.

— Нещо не е наред — заяви Нерон, скочи от леглото и извика Епафродит, който потвърди опасенията му: телохранителите се бяха изпарили.

Нерон истерично започна да търчи от вилата до брега на реката и обратно и когато изглеждаше, че всеки момент ще се хвърли в тъмните води, един от малкото му останали приятели, либертинът Фаон, предложи да избягат в неговата вила на няколко километра на север. Намериха коне и Епафродит наметна Нерон със старо наметало, тъй като пътят им минаваше току до казармата на преторианците. Последният му антураж беше малък — Фаон, Епафродит и Спор.

Унищожително последно пътуване за един император. Докато пътуваха по оживения път, Нерон държеше пред лицето си кърпичка, за да скрие кой е. Когато подминаха някакъв земевладелец на муле, конят на Нерон се подплаши и императорът трябваше да използва и двете си ръце, за да го удържи. И понеже свали кърпичката, земевладелецът — бивш войник — го позна и извика: „Аве, цезаре! Как можах да те обявят за враг на държавата?“

Нерон не каза нищо.

Стигнаха вилата на Фаон и Нерон се строполи на една лежанка и попита:

— Какво правят с враговете на държавата?

— Наказанието е древно — каза печално Фаон, докато наливаше вино.

— И какво е? — изплака Нерон.

— Унизителна участ, цезаре — обясни му Епафродит. — Палачите събличат осъдения до голо, затискат главата му на земята с

дървена вила и го бият с тояги до смърт.

Нерон заскимтя.

Чу се тропот на коне.

Нерон се паникьоса, грабна един кинжал и го опря в гърлото си, но той се изплъзна от омекналата му ръка и падна на пода.

— Никой ли няма да ми помогне? — извика умолително императорът.

Епафродит вдигна кинжала и го опря до гърлото на Нерон, върхът му леко се вряза в нежната розова плът.

— Погрижи се тялото ми да бъде изгорено — изскимтя Нерон. — Не искам никой да види какво съм.

— Да, цезаре — отговори Епафродит.

Нерон вдигна очи към фреската на тавана. Изобразяваше седнала жена, която свиреше на лира.

— Ах, какъв артист умира! — прошепна той.

— Не мога да го направя — каза Епафродит, ръката му трепереше.

Спор се въртеше зад него. Момчето, което беше задържано насила, кастрирано и малтретирано с години, взе кинжала.

— Аз мога — каза, заби острието и преряза гърлото на Нерон.

И когато Епафродит вцепенено коленичи до тялото на господаря си, Спор се обърна и излезе. Опипваше медальона в джоба си — беше му го дал мъжът в градината с подправките.

Символ хи-ро, хубав, изработен от злато.

— Вече съм християнин — каза високо Спор. — И отървах Рим от това чудовище.

Лондон, 1593 г.

Беше необичайно топъл май и хан „Русалката“ изнемогваше от горещина. Миришеше на застояла и прясна бира, на стара и нова пикня и на противни потни изпарения.

Марлоу беше капнал от умора и страшно раздразнен, че не се напива толкова бързо, колкото му се искаше.

Седеше на една дълга претъпкана маса и се ядосваше на стопанина за разреждения ейл.

— Ще отида на друго място — изкрещя неясно на кого. — В Холандия бирата е по-хубава.

Добре познаваше холандското пиво.

Беше прекарал по-голямата част от изминалата година в смърдящия пристанищен град Флъшинг в двойни и тройни комплоти, в които бе станал наистина умел. Уолсингам беше мъртъв вече от почти три години и Марлоу имаше нов господар, Робърт Сесил, който продължаваше да разчита баща му лорд Бъргли да му осигурява връзки с кралицата. Сесил успешно се беше наместил на позицията на Уолсингам на държавен секретар и главен шпионин. Робърт Поли, върнатата гадина на Сесил, който охотно влизаше и излизаше от влажните зандани, за да поддържа прикритието си на симпатизант на католиците, беше назначен да отговаря за агентите на нейно величество в Нидерландия.

Марлоу често смяташе, че тайните му мисии са незначителни, но получаваше добри пари — повече, отколкото в театъра — и така имаше време да пише пиеси, за да работи по плана, на който се възхищаваше: хаос, смут и бедствия. Бъргли беше болен и не му оставаше много. Джон Дий вече беше изкуфял и кралицата го беше пратила като ректор на Христовия колеж в Манчестър. Робърт Сесил щеше да се превърне в най-влиятелния лемури в Англия и Марлоу беше неговият човек. Щеше да се метне на гърба му и да стигне нови висоти на слава, богатство и могъщество. Чувстваше, че напълно го заслужава — беше направил каквото трябва.

Беше живял в смрадлива стая в пристанищния град Флъшинг, беше се наливал с холандска бира по ханове и таверни, беше събирал сведения, като се преструваше на католически поддръжник, скалпваше небивалици през деня с кръг конспиратори и намираще време да пише по няколко часа през нощта.

След триумфа му с „Фауст“ всичките му нови пиеси се посрещаха добре. „Евреинът от Малта“ беше следващата, после историческата драма „Едуард Втори“, после „Херо и Леандър“ и накрая „Парижкото клане“, което момчетата на Пембрук бяха играли преди няколко месеца.

Никога доволен и винаги устремен към нещо, Марлоу все намираще от какво да се дразни. Живееше като бедняк в сравнение с такива като Сесил — бяха от едно тесто, с еднакво образование и

сходен интелект, но Сесил имаше баща Бъргли, а бащата на Марлоу беше обуцар. А в литературата сега имаше страхотен противник. Някакъв млад актьор и писател от Стратфорд на Ейвън — Уилям Шекспир — се беше появил с гръм и трясък в Лондон с пиеса, наречена „Хенри VI“ чиято премиера преди година се беше превърнала в главозамайващ финансов успех. Шекспир също живееше в Шордич. Срещаха се често в „Розата“ и местните кръчми и се обикаляха предпазливо като елени, готови да се втурнат един срещу друг и да сблъскат рогата си.

Единственото истинско удоволствие на Марлоу беше Томас Кид, голямата му любов, когото беше убедил да заживее с него в една стая в Нортън Фолгейт.

Извика да му донесат още ейл, като настояваше да е от ново буре, и отиде да изпразни мехура си в канавката зад кръчмата.

Там, както обикновено в сенките, се спотайваше Робърт Поли.

— Поли! — извика Марлоу на черния силует. — Ти ли си? Ти някога излизаш ли на светло? Ти си като сенките в Хадес, прокрадваш се, прокрадваш се, винаги се прокрадваш.

— Не бой се, ще се покажа, ако почерпиш — каза Поли.

— Добре. Ела тогава и бъди моя мрачна компания.

Поли идваше право отличните покои на Робърт Сесил.

Това бяха покоите на Уолсингам, но Сесил ги беше обзавел с похубави картини и гоблени, с по-фино сребро и прибори. Беше подобрил и собствения си външен вид, беше усвоил бавна царствена походка, поръчваше си най-фините дрехи и маниакално се суетеше около островърхата си брада и гъстата си заресана назад коса.

— Какво имаш да докладваш, Поли? — попита Сесил.

— Според инструкциите ви наблюдавах Марлоу отблизо.

— И как я кара талантливият ни приятел?

— Неблагоразумията му се множат.

— Как така?

— Дели леглото си с Томас Кид. Открито.

— Така ли?

— Наши хора в Рим ми подшушнаха разни неща за Томас Кид.

— Какви?

— Казват, че работи за църквата. Папата наредил на свои хора да издирват лемури и да ни изкоренят.

— И казваш, че Кид е техен шпионин?

— Да.

Сесил въздъхна.

— Марлоу лесно можеше да намери удоволствие сред собствения си вид.

— Той е решен да се погуби — каза Поли.

— Тогава трябва да му помогнем — каза Сесил. — Но трябва да се направи внимателно. Кралицата харесва пиесите му. И все пак чувам, че този новичкият, Шекспир, макар че не е един от нас, пише по-хубави пиеси. Кралицата скоро ще се развлича с друг бард.

Марлоу наля силен алкохол от едно шишенце в халбата на Поли. Бяха на малка уединена маса.

— С какво се занимаваш напоследък, Поли?

— Има планове в действие — загадъчно отговори Поли. — От Фландрия духат зловонни ветрове. Сесил смята скоро да ни изпрати там.

— Добре ли ще плати? — изломоти Марлоу.

— Казва, че ще плати изключително добре. Работата е сериозна и Сесил смята, че ако се изпълни както трябва, ще затвърди позициите си пред кралицата. А и това начинание може да направи всички ни богати.

— Давай нататък — каза Марлоу, изведнъж заинтересуван.

— След две седмици или малко повече планът ще е узрял за разкриване. Щом Сесил даде знак, ще се срещнем у вдовицата Бул в Детфорт.

— Повикай ме — каза Марлоу. — Свършил съм много работа там, а има и още едно предимство. Госпожа Бул е отлична готвачка.

Марлоу разбра, че се задават неприятности, когато след седмица на стената на една лондонска църква, посещавана от холандски протестанти, бе закачено жлъчно писмо. Беше изобличителна реч в бял стих, целяща да разбуни яростта на тълпата срещу тези имигранти и безбройните им мръсни традиции. Посланието напомняше пасажи от

пиесите на Марлоу „Евреинът от Малта“ и „Парижкото клане“ и бе провокативно подписано с „Тамерлан“.

Марлоу не бе писал писмото, но в двора смятаха, че е той.

За ужас на Марлоу Томас Кид беше арестуван от кралския комисар по заповед на Сесил и след невероятни мъчения в затвора Брайдуел беше признал, че е видял как Марлоу съчинява писмото.

Кралицата беше уведомена и Личният съвет в присъствието на Бъргли и Сесил издаде заповед за ареста на Марлоу.

Той беше хвърлен в Брайдуел, но се отнасяха с него съвсем внимателно и дори не го разпитаха. След два дни Поли дойде да го изведе под гаранция.

— Защо е всичко това, Поли? — попита Марлоу ядосано, когато излязоха на улицата. — И двамата със Сесил знаете, че нямам нищо общо с холандското писмо.

— Някой ти прави пакости — каза Поли и поклати глава. — Дай да седнем в някоя кръчма.

— Проклети да са кръчмите! Какво стана с Кид?

— Задържан е. И казва, че ти си авторът.

— След мъчения?

— Предполагам — отвърна Поли. — Но поне теб не те измъчваха. Сесил се погрижи за това.

— За да предпази мен или за да не се разчуе за съществуването на долните ми части? — прошепна Марлоу.

— И за двете, сигурен съм.

Марлоу изведнъж се закова на място.

— Знам кой е, Поли! Кълна се в звездите, че знам!

Поли направи крачка назад, все едно очакваше удар.

— Убеден съм, че е Уил Шекспир, онзи завистлив червей, онова писателско недоразумение!

Поли се усмихна, защото самият той бе написал писмото и се гордееше с работата си.

— Мисля, че си прав. Преди да заминеш за Фландрия, трябва да убиеш тази отрепка.

Вдовицата Бул сложи хубаво ядене в една от стаите на горния етаж на къщата си: истинско угощение с говежди език, агнешко, петел

и еленско.

На Марлоу — нехарактерно за него — не му се ядеше. Апетитът му намаляваше от случката с холандското писмо насам, а и трябваше да изтърпява ежедневното унижение да докладва къде се намира пред Личния съвет, докато течеше разследването.

Поли ядеше лакомо, както и другите двама мъже — Николас Скърс и Инграм Фризър, двама лемури хулигани и мошеници, които Марлоу добре познаваше. Но това, че бяха от неговия вид, съвсем не значеше, че трябва да ги харесва. Той нямаше проблем с убийците, но не желаше да си губи времето с простаци.

Марлоу се въртеше на стола си и си пиеше виното.

— Та какво за Фландрия? — попита той.

Поли каза с пълна с месо уста:

— Крал Филип Испански подготвя войска за инвазия.

— Той вече изгуби една армада заради Елизабет — каза Марлоу.
— Нещо го е засърбяло пак да се счепка с кралицата, а?

— Така изглежда — каза Поли.

— Е, аз много искам да отида — каза Марлоу. — Ще накараш ли Сесил да издаде заповед и да ми позволи да напусна тези проклети брегове?

— Той подготвя почвата — отвърна Поли.

— А вие двамата? — каза Марлоу и посочи с ножа си за хранене Скърс и Фризър. — И вие ли ще ходите във Фландрия?

Мъжете погледнаха Поли и той им кимна.

Фризър стана и изръмжа:

— Ти нож ли ми вадиш?

Марлоу извъртя очи.

— Че какво толкова?

— Никой не ми вади нож!

— Явно грешиш — язвително каза Марлоу. — Аз току-що го направих. Може да съм те сбъркал с тлъст говежди тестис, готов за шиша.

Изневиделица в ръката на Фризър се появи кама.

Марлоу никога през живота си не беше бягал от битка и сега цялото му натрупано неудовлетворение кипна. Той беше опитен побойник и този жилест негодник щеше да си изпати. Ножът за

хранене на Марлоу не беше особено дълъг или остър, но щеше да свърши работа.

Той тръгна да се изправя.

Но изведнъж две ръце го сграбчиха през гърдите и раменете и го заковаха на стола.

Николас Скърс се беше промъкнал зад него и го държеше неподвижен.

Фризър бързо заобиколи масата.

Марлоу чу Поли да казва:

— Убий го!

Камата се стрелна към окото му.

Марлоу нямаше да вика и нямаше да се моли.

Като Фауст, преди да го завлекат в ада, той знаеше, че е сключил своя договор.

Тримата стояха над Марлоу и чакаха потрепващото му тяло да застине. Шурналата от окото му кръв вече едва се процеждаше.

— Това е — каза Скърс. — Готово.

— Да си разделим парите тогава — настоя Фризър.

Поли изсумтя и свали кесия от колана си. Беше натежала от злато.

— Поравно? — попита Скърс.

— Да — каза Поли.

След това в покоите си Сесил попита Поли:

— Как умря той?

— Умря добре. Смърт, подобаваща на лемур. Насилствена. Бърза. Тиха.

— Е, значи е свършено. Кралицата съвсем скоро ще се радва, че е мъртъв. Аз вече се радвам, че е мъртъв. Погрижи се никой да не преглежда тялото, с изключение на раната на главата. Погреби го в безименен гроб. Погрижи се и Кид да умре. Нека наследството на Марлоу бъдат неговите пиеси и шифри, а не опашката му. Да живеят лемуриите, казвам аз. Да живее Марлоу.

27.

Елизабета се събуди от скърцането на отваряща се врата. Извика сестра си и двете отметнаха завивките си.

Първият, който влезе, беше огромен мъж с черен костюм. Другият беше по-дребен, по-възрастен, красив и елегантен, с тесен син кашмирен пуловер, тъмни панталони и мокасини с пискюли.

— Съжалявам, че ви събуждам — каза по-възрастният на английски със силен акцент. — Зная, че сте прекарвали неудобна нощ, но не исках да проспите големия ден.

Елизабета се изправи, приглади расото си и си обу обувките.

— Кой сте вие?

Мъжът не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Сестра ми попита кои сте, задници такива — каза Микаела заплашително. — Ще съжалявате, че сте се забъркали с нас.

Мулей извади пистолет изпод сакото си и я напсува.

— Дебелаците с малки пишки много обичат да заплашват жените — изръмжа Микаела.

— Микаела, моля те — каза Елизабета. — Не влошавай нещата.

По-възрастният мъж се разсмя.

— Прибери пистолета, Мулей. Няма нужда. Аз съм Крек. Дамян Крек.

Крек? Дали не беше онзи К?

— Къде сме? — попита Елизабета.

— В Словения — отвърна Крек. — В моя дом. Качи се горе с мен.

— Ами Микаела?

— Не се безпокой за нея. С теб обаче трябва да обсъдим някои неща. И да погледаме малко телевизия.

— Телевизия ли? — попита Елизабета.

— Целият свят гледа Ватикана и ние също трябва да гледаме — каза Крек. — Конклавът ще започне всеки момент.

Дзадзо не искаше да спи, но тялото му само се изключи от тревога и изтощение, и когато се събуди, беше десет и в апартамента беше тихо. Ядосан на себе си, той скочи от дивана и се втурна в стаята на сестрите си с напразната надежда да са се прибрали на пръсти, докато е спал.

Както се страхуваше, стаята беше празна.

Надникна при баща си. Карло спеше, напълно облечен. Дзадзо реши да не го буди.

Отново се обади на Артуро.

— Нещо ново?

Нямаше нищо.

Дзадзо беше прекарал дълга нощ, беше събудил съседите, беше звънял в спешните отделения и на сестра Марилена, беше отишъл с колата до апартамента на Микаела, беше кръстосвал улиците в квартала. Точно преди да реши да чака до сутринта, беше оставил гневно съобщение на гласовата поща на инспектор Леоне, в което казваше, че сестрите му не са се прибрали, и го питаше колко изчезнал трябва да е човек, та полицията да започне издирване.

Дръпна завесите в дневната и слънчевата светлина обля стаята. Той закрачи нервно. Ругаеше. Не знаеше какво да направи. Взе си якето. Щеше да излезе да пие кафе.

В кафенето си взе кафето от бара и отиде на една маса до прозореца. Когато седна, напипа нещо твърдо във вътрешния си джоб. Бръкна и извади сгънатите листа.

Двайсет страници телефонни номера, две години изходящи повиквания от дома на Бруно Отингер. Дзадзо сръбна от еспресото, запрелиства страниците и спря. Сигурно само си губеше времето. Погледна през прозореца с надеждата да види по тротоара да минава монахиня с черно расо.

Отново погледна листата. Повечето бяха номера в Германия, най-вече местни от Улм. Взе си телефона и се обади на най-търсения номер. Отговори секретар на университета в Улм и той затвори, без да каже нищо.

Тук-там по страниците имаше номер с чуждестранен код, който той не познаваше — 386. Набра го. Мъжки глас отговори:

— Да? 929295.

Дзадзо пробва първо на италиански:

— Ало. С кого говоря?

— Кой се обажда?

Дзадзо мина на английски и отново попита.

Гласът отговори на английски.

— Това е частен номер. Вие кого търсите?

— Приятел съм на Бруно Отингер — каза Дзадзо. Последва мълчание и приглушен звук, сякаш някой сложи ръка на слушалката. После гласът се чу отново:

— Не мога да ви помогна. — И връзката прекъсна. Дзадзо уморено разтърка очи и реши да провери код 386. Започна да сгъва страниците.

Нещо привлече погледа му и той спря. Заглади листа и се загледа. Пред погледа му се открояваше един-единствен номер.

Беше италиански — ватикански.

Той го набра колкото можа по-бързо. Отговори жена — на италиански, но с немски акцент.

— Pronto?

Дзадзо ѝ заговори на италиански.

— Обажда се майор Челестино от жандармерията на Ватикана. С кого разговарям?

— Фрида Шукер.

— А, съпругата на ефрейтор Шукер?

— Точно така. Клаус е на служба днес, разбира се. Какво има, майоре?

— Извинете, че ви притеснявам — каза Дзадзо. — Имам само един въпрос. Този телефон е на жилищата на швейцарската гвардия, нали?

— Да, това е апартаментът ни.

— А от колко време сте настанени там?

— От две хиляди и шеста година.

— Знаете ли кой е живял там преди вас?

— Нямам представа. Съжалявам. Да кажа ли на Клаус да ви се обади?

— Не, няма нужда. Прощавайте, че ви обезпокоих.

Не го свърташе на едно място, така че стана и излезе от кафенето. Потърси в списъка с контакти на мобилния си телефон и

бързо набра Омар Савио от компютърния отдел на Ватикана.

Омар — приятелче за пица и бира — явно се изненада от обаждането му.

— Сигурно е важно.

— Защо?

— Защото конклавът започва. Сигурно си затънал в работа до гуша.

Изглежда, Омар не беше чул за временното му отстраняване.

— Да, важно е. Искам да провериш нещо.

— Казвай.

— Кой е живял в апартамента на Клаус Шукер в швейцарските резиденции преди него? Шукер се е нанесъл през две и шеста.

— Изчакай секунда. — Дзадзо чу как пръстите на Омар тракат по клавиатурата.

— Добре, апартамент 18, ей сега... Бил е на Матиас Хакел. Живял е там от двехилядната до две и шеста. Сега е в подполковническият апартамент. Сигурно се е преместил, когато са го повишили.

— Хакел, а? — каза Дзадзо и спря на един светофар.

— Защо е толкова шумно при теб? — попита Омар. — Не си ли във Ватикана?

— Да, наблизо съм. Виж, Омар, трябва да те помоля за нещо много спешно и крайно деликатно. Искам да ми пратиш по имейла списъците с обажданията на Хакел от апартамента и от мобилния му телефон от две и шеста насам.

Приятелят му попита скептично:

— Майтапиш се, нали?

— Не, напълно съм сериозен.

— За това ще ми трябва писмено позволение от началника на Хакел и ако нямам такова, гвардейците ще ме набучат на пиките си.

— Омар, нямаше да те моля, ако не беше въпрос на живот и смърт. Моля те, повярвай ми. Не мога да допусна гвардейците да разберат, че душа около някой от техните. Никога няма да те издам. Прати ми го на личния имейл. Ти си компютърджия, знаеш как да направиш тези работи невидими.

— И ще ме черпиш с пица до живот? — попита Омар.

— Да, до живот.

В столовата на Домус Санкте Марте сервитьорите сервираха десерта и наливаха кафета. Кардинал-електорите внимаваха да не си изцапат расата — днес добрите телевизионни обективи можеха да различат петно от сто метра.

Деветимата кардинали епископи седяха на издигната платформа над масите, на които останалите кардинали обядваха с другите участници в конклава — шепа помощници, които имаха право да ги придружат в Сикстинската капела. Кардинал Диас седеше на централното място, подобаващо на положението му на декан на Колежа на кардиналите. Старите му приятели Аспромонте и Джаконе седяха от двете му страни.

Диас побутна парчето пай в чинията си и тихо каза на Джаконе:

— Колкото по-скоро изберем нов Свети отец, толкова по-скоро ще имаме сваятна храна.

Джаконе не беше толкова придирчив: набоде голяма хапка с вилицата си, но все пак се съгласи:

— Не е толкова храната. За мен е леглото. Искам да спя в собственото си легло.

Аспромонте наклони голямата си плешива глава, за да ги чува.

— Стените са толкова тънки. — Посочи с вилицата си американския кардинал. — Цяла нощ слушам как Кели хърка.

— Е, след час ще сме в капелата — каза Диас. — Ще изпълним дълга си и после животът ще продължи.

Изведнъж Джаконе потрепна и остави приборите си.

— Какво има? — попита го Диас.

Джаконе смръщи месестото си лице и потупа закръгленото си шкембе.

— Нищо. Вероятно просто газове. — И пак потрепна.

Аспромонте изглеждаше разтревожен.

— Може би трябва да повикаме лекаря. Ето го там.

— Не, честна дума, добре съм.

Диас го потупа по рамото.

— Върви да полегнеш. Има време за кратка почивка, преди да ни повикат.

— Не искам да заспивам — запротестира Джаконе.

— Не се тревожи — каза Аспромонте. — Няма да те оставим да проспиш конклава!

28.

Голямата зала в замъка Крек накара Елизабета да се почувства като пращинка. Огромната камина гореше, мебелите бяха внушителни, галерията и таванът с открити греди бяха невъзможно високи.

Крек я беше накарал да седне на един диван. На трите стени на залата имаше врати, всички затворени. Дебелият мъж не се виждаше никъде. Бяха сами.

Елизабета го наблюдаваше внимателно, замръзнала като зайче, което се опитва да се скрие от дебнещ вълк.

Крек беше безукорно спретнат, с посребряла коса, сякаш излязла от фризьорския салон, и идеална стойка. Наля си кафе и като помисли малко, предложи и на нея. Тя отказа с поклащане на главата.

— Всъщност никога не съм се запознавал с монахини — каза ненадейно той. — Представяш ли си? Особено като се има предвид дългогодишният ми интерес към църквата. И то не просто с обикновена монахиня. А жена с професия, археолог. Експерт по катакомбите, които винаги са ме очаровали. Така че съм очарован и от избора, който си направила. Разбираш ли, аз не спирам да се уча. Вие, монахините, имате ли възможност да продължите да учите? Или задушават това, когато влезете в манастира?

Елизабета го гледаше безмълвно: не искаше да отговори.

Като че ли необезпокоен от хладното ѝ отношение, Крек си погледна часовника и каза:

— О, я колко часът е! — Взе дистанционното управление, включи огромния телевизор с плосък екран, който висеше над една масичка, и си сложи очила с телени рамки. Стената оживя в ярка гледка от хеликоптер над площад „Св. Петър“, където хилядите поклонници бяха така натъпкани един до друг, че едва можеха да помръднат.

Крек изглеждаше радостен.

— Виж само колко много хора има! Ще е страхотен ден за тях. Някои ще разказват на децата си и на децата на децата си. Бях там! Бях

на „Св. Петър“ този ден!

Елизабета най-сетне заговори:

— Знам какво сте.

— Знаеш какво съм? — изсъска той. — Какво съм?

— Лемур.

— Знаех си, че си умна. Това е просто потвърждение.

— Вие убихте професор Де Стефано. И отец Тремблей. Вие сте чудовище.

— Етикети, етикети. Чудовище! Много повърхностно, не смяташ ли? Аз определям себе си като успешен бизнесмен, който случайно е член на много древен и много елитен клуб.

— Не бива да правите това!

Крек я изгледа над очилата си и се усмихна. Но в изражението му нямаше и намек за хумор. Това беше усмивката на хищник, който е приклешил плячката си.

— И какво си мислиш, че ще направя?

Тя вътрешно потрепери, но не каза нищо и той я изгледа свирепо.

— Разбери едно: аз правя каквото си искам.

Три луксозни автобуса, всеки с вместимост от четирийсет и двама пътници, стояха празни пред Домус Санкте Марте в очакване кардинал-електорите и участниците в конклава да се източат един по един за едноминутното пътуване до двора зад базиликата. Всъщност всички електори бяха на възраст под осемдесет години, на повъзрастните им братя бе забранено да участват, и всички бяха достатъчно пъргави, че да извървят краткото разстояние пеша. Но съображенията за сигурност диктуваха тази част от ритуала.

Кардинал Диас и Аспромонте се качиха в първия автобус и седнаха един до друг.

— Чу ли за Джаконе? — попита Диас.

— Не, какво?

— Още е в стаята си. Не може да дойде.

— Какво е станало?

— Повикал е лекар. Изглежда, има диария. От преяждане, предполагам.

— Ще се присъедини ли към нас по-късно?

— Правилата го позволяват, но може да гласува и от хотела. Назначих един монсиньор да му занесе бюлетина, ако се наложи.

— Какво нещастие — прошепна Аспромонте. — Той е популярният избор. Но кой знае дали ще е лесно да получи гласове *in absentia*. Хората обичат да виждат лицето на новия човек.

— Е, да даде Господ да се възстанови бързо.

По телевизията показваха от въздуха автобусите, които бавно се отдалечаваха от хотела, и краткото им пътуване до задната страна на базиликата. Един по един кардиналите слязоха и потънаха в една врата, охранявана от швейцарски гвардейци в пълния блясък на древните си униформи.

— Колоритен спектакъл — каза Крек. — Изпълнен с традиции. Това поне уважавам.

С всяка секунда тревогата на Елизабета се усилваше. От отчаяние ѝ се искаше да направи нещо, каквото и да е, и тя реши да го заговори.

— А какво не уважавате? — попита го с треперещ глас.

Той като че ли се зарадва, че я е съживил.

— Ами, вярата в бог, разбира се, е фундаментална слабост. Патерица древна като човешкия род. Вярвам, че колкото повече разчиташ на бог да управлява живота ти, толкова по-малко го управляваш сам. Освен това католическата църква винаги е била най-самодоволната, най-отблъскващата, най-лицемерната от всички религии. Милиард души следват раболепно някакъв дъртак, издокаран с роба и шапчица! Борим се срещу това от древността.

— Казвате, че вярвате, че хората трябва да се уповават сами на себе си, а не на бог. В какво друго вярвате? — попита Елизабета.

— Аз ли? Много вярвам в себе си. Вярвам и в небесата. Звездите и планетите очевидно оказват влияние върху човешките дела. Това е реалността, но признавам, че нямам представа как действа. Така че, предполагам, това е моето отстъпление от рационалността в полза на някаква система от вярвания.

— Вярвате в астрологията? — каза тя изумено.

— Нашият вид уважава астрологията от много векове — пренебрежително каза Крек.

— Открих астрологически символи в „Свети Каликст“.

— Да, зная. Ако имаше начин бързо да се демонтира стената непокътната, щях да съм много щастлив да притежавам фреската в дома си. Хората ми докладваха, че са се опитали, но се е натрошила. Не бяха добри в консервацията, а и имаха по-важна задача.

— Скелетите.

— Да. Отново груба работа, но бързината беше решаваща.

— Какво ще правите с тях?

— Смятам да им отдам уважението, което заслужават. Костите са разбъркани. Искам да бъдат сглобени както трябва, всеки мъж, всяка жена и всяко дете. Някъде в тази бъркотия е нашият най-велик астролог Балбил и бих искал останките му да бъдат идентифицирани и да получат почетното място в семейната ми гробница. Той е бил личният астролог на император Нерон, представяш ли си! Нерон е бил един от нас, да знаеш. Традицията твърди, че тази погребална камера е принадлежала на Балбил и че той и последователите му са загинали при големия пожар в Рим. Не може да се докаже със сигурност, но казват, че апостол Петър имал пръст в гибелта им.

— Имаше следи от пожар.

— Ето. Наука! Затова ми трябваш ти.

— За какво?

— Ти ще подредиш костите за мен. Ти си археолог и жена, която уважава миналото и неприкосновеността на мъртвите. Смятам, че ще свършиш прекрасна работа.

Елизабета поклати глава.

— Мислите, че ще го направя доброволно?

Крек сви рамене.

— Не съм се замислял над това. Просто реших, че ще го направиш. — И преди тя да изрази възмущението си, добави: — Какво откри за зодиакалните знаци в „Свети Каликст“?

— Не съм ги разбрала напълно.

— Забелязала си особения ред на планетите, нали?

Тя кимна.

— Такава е била подредбата на планетите в мига на раждането на Балбил през 4 година от нашата ера. Провери картите, ако не ми

вярваш. Мисля, че така е отдал почит към собственото си величие. Тази подредба се е превърнала в символ за нас — на неговата сила, на Нашата сила.

— Марлоу я е използвал във „Фауст“.

— Да! Браво! Забелязала си илюстрацията. Казах ти, че ти си човекът за тази работа. През вековете сме имали много могъщи астролози. Бруно Отингер беше личният ми астролог. Мисля, че поназнайваш това-онова за Бруно.

— Книгата, която сте му подарили, е у мен.

— Искam си я — ледено каза Крек. — Може да ми я дадеш като подарък. — Погледна телевизора и усили звука. — Е, ето ги, всички влязоха в Капела Паолина. Трябва да гледаме.

Хакел стоеше неподвижно в Капела Паолина. Намираше се пред Портa Паолина която водеше в Сала Регия — украсена с фрески зала, която свързваше двореца със Сикстинската капела. Кардинал-електорите стояха в редици с лице към кардинал Диас, който щеше да говори. Имаше двама оператори, които бяха получили позволение да предават на живо кратката церемония — това беше последният път, когато публиката щеше да види кардиналите преди началото на конклава.

Хакел чуваше дърдорене в слушалката си. Дреболии: някакъв турист бил отведен от площада за пиене на обществено място. Наоколо се навъртали джебчий. Той контролираше дишането си, бавно и равномерно. Скоро щеше да се свърши. Може би при разследването неговата роля щеше да се разкрие, може би не. Човек никога не може да подцени некомпетентността. Въпреки всичко той щеше да знае какво е направил. И по-важно — К също щеше да знае. Ако видеше, че властите са тръгнали след него, той щеше да изчезне в мрежата на лемуриите. Щеше да има начини. И възможности. Мислеше си за Южна Америка. Там имаше хубави жени.

Майсторът на папските литургии кардинал Франкони приближи микрофона до устата на Диас. Той изнесе кратко слово на латински, напомняйки на електорите отговорностите им пред църквата за тържественото начинание, в което щяха да се впуснат, и ги поведе в кратка молитва за сила и мъдрост, за да изберат новия папа.

Хакел лично отвори Порта Паулина, за да пропусне процесията.

29.

Дзадзо гледаше как кардиналите в колона по двама бавно минават през Сала Регия между почетен шпалир швейцарски гвардейци. Преглътна с мъка. Да гледа това представление по телевизията му се струваше нереално. Той трябваше да е там. Зърна Лоренцо на заден план и се запита как ли се справя.

Бащата на Дзадзо разтревожено шареше из апартамента, не можеше да отиде в университета, не можеше да се заеме с бележника си за Голдбах. Час по час се взираше през прозореца и към телефона, сякаш с волята си можеше да накара дъщерите си да се материализират. Дзадзо се опита да го насили да хапне, но той не искаше.

И двамата подскочиха, когато мобилният телефон на Дзадзо иззвъня. Той вдигна незабавно и бързо поклати глава, за да покаже, че не са Микаела и Елизабета.

Послуша известно време и каза:

— Омар, ти си върхът. Кълна ти се, че няма да си навлечеш неприятности заради това. — После затвори и седна пред компютъра на баща си.

— Кой беше? — попита баща му.

— Едно приятелче от ватиканския компютърен отдел. Ще ми прати файл с телефонни записи.

— Чии?

— Сутринта открих, че през две хиляди и пета година Бруно Отингер се е обаждал в жилище на Ватикана. Матиас Хакел, човекът, който в момента е втори по ранг в швейцарската гвардия, е живял там по това време. Помолих за телефонните записи на Хакел.

— Това какво общо има с Микаела и Елизабета? — попита Карло.

— Не зная. Може би няма. Но е любопитно, нали? Защо човек като Отингер ще говори с швейцарски гвардеец? Освен това

предпочитам да следвам инстинкта си, отколкото да вися като прани гачи. Не вярвам, че полицията прави нещо полезно.

Баща му се съгласи и се надвеси над рамото му, докато Дзадзо отваряше имейла на Омар и отпечатваше приложения файл.

Принтерът още вадеше петдесетте страници. Дзадзо грабна една и изохка.

— Този доста е говорил.

— Какво търсим? — попита Карло.

— Не знам. Модели. Често набирани номера. — Извади списъка с обажданията на Отингер и го разгъна. — Може би обаждания на трети страни, общи и за двата списъка.

При вида на гъстите редове телефонни номера Карло живна. Издърпа листата от ръката на сина си и каза:

— Върви да ми направиш препечена филийка и остави числата на мен.

Тържествената процесия кардинали в алено и бяло явно очароваше Крек.

Те пееха химна *Veni Creator Spiritus*:

*„Veni Creator Spiritus
Mentes tuorum visita,
Impie supena gratia,
Quae to creasti pectora.
Ела, творецо, свети дух,
и настани се в нашите души.
Изпълни с върховна благодат
сърцата, които си създал.“*

— Моля ви, кажете ми защо го правите! — отчаяно се замоли Елизабета.

Той извъртя очи към небето, все едно търсеше помощ, после изключи звука на телевизора, за да не му се налага да го надвиква.

— Преди деветстотин години един от нас, велик астролог и ясновидец, изрекъл пророчество.

— Малахия — каза тя.

— Да! Малахия. Умна е моята монахиня. За нас това пророчество е като маяк и като един от гордите водачи на моите хора моя лична отговорност беше да използвам ресурсите си, за да се погрижа то да бъде изпълнено.

— Да разрушите църквата — тъжно каза тя.

— Да, разбира се. Това винаги е било най-голямото ни желание.

— Малахия казва, че светът ще свърши. И това ли искате?

— Виж — каза Крек, — аз харесвам живота си. Както виждаш, съм се устроил добре. Но това е нещо, очаквано много дълго време. Казвам да се разруши църквата. Толкова мога да помогна да се направи. А дали и светът ще свърши заради моите действия, е, просто ще почакаме и ще видим.

Елизабета поклати глава.

— Това е жалко.

Крек стана и сложи дърва в огъня, все едно искаше да направи фон от подскачащи пламъци. Ако намерението му беше такова, значи беше постигнал драматичния ефект. Той стоеше пред камината и на Елизабета ѝ се стори, че сякаш излиза от ада.

— Жалко? — Той повиши глас. — И с какво вашата католическа догма е по-различна? Говорите за Страшния съд. Денят, в който светът, какъвто го познаваме, ще свърши, нали така? Във вашата версия Христос се завръща, в моята — не. Това е основната разлика.

— На Страшния съд доброто и злото ще имат различна съдба. Това ни учи църквата — каза Елизабета, като се помъчи да отговори с кротост на неговия гняв.

— Повярвай ми — каза Крек и пак седна, — нямам желание да обсъждам богословските ви въпроси. Доловимите различия са добре дошли за мен. Религиозният раздор винаги е бил доходоносен за нас.

На нея ѝ призля.

— Казвате, че искате да разрушите църквата. И с каква цел? Какво искате?

— Нашето кредо? — презрително възкликна той. — Нашият *raison d'être*? Ние се интересуваме от мрачната красота на могъществото, богатството и властта. Борбата срещу църквата винаги ни е пълнила джобовете. Всеки конфликт открива възможности. Войните ни правят богати, а и са доста приятни.

— Извличате удоволствие от човешкото страдание?

Крек издаде брадичка напред.

— Лично аз, да, особено от страданието на лицемерно набожни фанатици, но може да съм малко краен в това отношение. Повечето от братята ми са по-скоро насочени към бизнеса в поведението си.

— Вие сте психопати.

Той се разсмя.

— Пак етикети. Виж, аз съм образован човек. Цял живот чета и уча. Разбирам значението на този термин. Ние сме това, което сме, точно както вие сте това, което сте. Харесва ми да си мисля, че ние сме по-еволюирали, по-специализирани, по-ефективни. Не сме спънати от емоционалността и според мен това е сила. Ако искате да използвате термина „психопати“, нямам нищо против. А как аз да наричам вас?

Тя се обърка от начина, по който той обърна разговора в своя полза. Трябваша ѝ няколко секунди да подреди мислите си.

— Аз съм вярваща жена. Вярвам в Бога. Винаги съм вярвала в Него от най-ранните си детски спомени. Вярвам в добротата и силата на изкуплението. Когато хората страдат, страдам и аз. Аз съм слугиня на Бога. Предполагам, че това е моят етикет. Той ме определя и ме прави щастлива.

Крек хвърли поглед към телевизора, за да види дали не пропуска нещо, след което отговори:

— Да, но е голяма крачка да станеш монахиня, нали? Няма вече купони. Няма повече секс, предполагам. Няма повече свобода да правиш каквото, по дяволите, ти се иска, когато ти се прииска. Защо го направи?

„Той знае защо“, помисли си тя. Нямаше да му достави садистичното удоволствие да му го каже. Нямаше да каже — ти го направи, ти, копеле такова! Твоите главорези забиха нож в гърдите ми. Те отнеха живота на мъжа, когото обичах. Вие ме накарахте да страдам толкова, колкото е възможно да страда човек. Единственото ми спасение е да се отдам изцяло на Бог.

Вместо това каза:

— Мога да благодаря за това на вас. Предполагам, че съм ви задължена.

Отговорът ѝ му се стори забавен и той запляска с ръце като тюлен. После посочи телевизора.

— Гледай! — каза като развълнувано дете. — Затварят портата!

Хакел и подчиненият му Герхард Глаузер бяха сред цивилните швейцарски гвардейци, които следваха процесията, в по-голямата си част хора, които се бяха грижили за личната безопасност на покойния папа. Когато последният от конклавистите премина през големия портал на Сала Регия в Сикстинската капела, кардинал Франкони майстор на папските литургии, затвори тежката порта. Хакел знаеше, че преди вратата да бъде заключена от вътрешната страна, трябва да се извърши ритуал, но що се отнасяше до него — играта беше почти свършила.

Гвардейци в церемониални униформи заеха местата си пред затворената врата. Хакел и Глаузер им отдадоха чест, после Глаузер каза:

— Може ли да поговорим?

Двамата се отдалечиха от любопитните обективи на видеокамерите и застанаха до фреската на Агрести на Педро Арагонски, който предлагаше кралството си на папа Инокентий III. Сводестият таван увеличаваше акустиката, така че Глаузер се наведе и прошепна в ухото на Хакел:

— Един от тях, Джаконе, е болен. Още е в хотела.

— Защо не съм уведомен? — изсъска ядосано Хакел.

— Сега ви го казвам — отговори Глаузер. — Покрит е. Прикрепил съм към него двама от нашите. Жандармите също са там. Когато изпратят пратеник да вземе гласа му, ще покрием и него.

— Комендант Зоненберг знае ли?

— Не съм сигурен. Не и от мен във всеки случай. Аз следвам веригата на командването.

Хакел рязко отвърна:

— Стой тук.

— Къде отивате? — попита Глаузер.

— В хотела. Да проверя лично сигурността на Джаконе.

— Извинявам се за закъснението, с което ви информирах, подполковник. Не мислех, че е кой знае какво.

Хакел тръгна ядосано. Отлъчено агънце. Щеше да навести кардинал Джаконе и да се погрижи за него както трябва.

Карло Челестино се беше навел над масата в столовата, очилата му бяха на върха на носа му. Ограждаше с молив телефонни номера и мърмореше нещо.

— Ще ми се да не беше драскал по записите на Отингер. Пречи на системата, която използвам.

— Нищо не мога да направя — изморено каза Дзадзо. — Намерили нещо?

Карло прелисти страниците на Хакел и измърмори:

— Това компютърът ще го свърши за част от секундата. Може би не е учудващо, че повечето от разговорите с чужбина на швейцарския гвардеец са до Швейцария. Сигурно до семейството, но това ти ще трябва да го разбереш. Отингер може да се е обаждал на Хакел, но Хакел май не е звънял на Отингер. Чакай малко, този тук е странен. Хакел се е обаждал няколко пъти до номер, започващ с 386. Нямаше ли го и в записите на Отингер?

— Провери листата. — Знаех си! 929295! И Хакел, и Отингер са се обаждали на този номер.

— Дай да видя — каза Дзадзо и посегна към страниците на Отингер. — Господи, аз се обаждах там сутринта!

— Кой беше?

— Казаха, че номерът е частен, и затвориха.

— Къде е?

Дзадзо вече седеше пред компютъра и търсеше кода.

— В Словения, в района на Блед. Не е далеч от границата с Италия. Ще се обадя на словенската национална полиция в Любляна и ще ги помоля да проверят. Трябва да разберем кой живее там.

30.

Зад заключените врати и далеч от любопитните очи на медиите кардинал-електорите заеха обозначените си места и тържествено застанаха до масите си със скръстени ръце. Пред тях бяха поставени по три предмета — Евангелието, обикновена пластмасова химикалка и бюлетина за гласуване.

Кардинал Диас се качи на подиума, огледа колегите си и вдигна очи към великолепия таван на Микеланджело. Съсредоточи се върху любимата си част — първия ден на Сътворението, в който Господ разделя светлината от мрака, — пое си дъх и прочете клетвата на латински. Всички присъстващи щяха да спазват процедурите, определени от апостолическите декрети. Ако бъдеха избрани, щяха да защитават свободата на Светия престол. Щяха да пазят тайна и да пренебрегнат всички светски интереси при гласуването.

Когато той приключи, кардиналите един по един докоснаха Евангелието и казаха просто:

— Това е моята дума, клетва и обет.

Диас зае мястото си на бюрото си и кардинал Франкони бавно тръгна към вратата на Сала Регия. Отвори я и високо извика:

— Extra omnes!

С това на всички, освен електорите и конклавистите бе наредено да напуснат. Неколцината по-маловажни придружители послушно излязоха. След това Франкони затвори вратата и спусна тежкото резе.

Хакел потропа на вратата на стая 202 в Домус Санкте Марте. Дългият коридор пустееше.

През вратата Джаконе попита кой е.

— Подполковник Хакел от швейцарската гвардия.

След няколко секунди вратата се отвори. Джаконе беше по халат за баня и пантофи. Изглеждаше блед, лицето му беше дори по-провиснало от обикновено.

— Подполковник, какво има? Наред ли е всичко?

— Ваше преосвещенство, трябва да говоря с вас насаме по един изключително спешен въпрос. Може ли да вляза?

Джаконе кимна, пусна Хакел да влезе и затвори вратата.

— Е, няма какво повече да гледаме — каза Крек, докато седнаше срещу Елизабета. По телевизията отново показваха площад „Св. Петър“. — Конклавът започна. Трябва да чакаме. Но не твърде дълго според мен.

На масата имаше кристален декантер за уиски. Крек отвинти гравираната стъклена тапа и си наля солидна доза.

Елизабета го гледаше как се наслаждава на глътката. Не знаеше какво, освен любопитството ѝ я накара да попита:

— И вие ли имате? Татуировки?

— Искаш ли да ги видиш?

— Не!

— Жалко. Това е традиция сред нас от края на осемнайсети век. Знаеш ли какво значат?

— Малахия е крал. Привет, лемури — механично отговори тя.

— Божичко! Как го разгада?

— А срещу Б. Бележката ви за Отингер при книгата.

— Искрено съм впечатлен! — Крек удари още една глътка от кехлибарената течност. — Би било прекрасно, ако ти работеше за мен. — Погледна си часовника, после телевизора. Пиеше по-бързо. Ставаше по-словоохотлив.

— Марлоу е бил важен човек, общувал с другите велики лемури в Англия на времето си — Франсис Уолсингам, Робърт Сесил, Джон Дий. Кодираното му послание се превърна в наш боен вик: Малахия е крал! Привет, лемури! Това е нещо могъщо. Числата добиха дълбок смисъл. Да ги носим на тайно място, където само ние да ги виждаме... е, това е много особено.

Наля си още уиски.

— А днес се опитвате да превърнете Малахия в реалност.

— От Втората световна война насам, преди шестима папи, започнахме сериозно да се занимаваме с пророчеството и по времето на управлението на Йоан-Павел II се случиха атаките от единайсети

септември. Така че с някои мои колеги започнахме да си мислим да се мобилизираме около това събитие и да се погрижим пророчеството на Малахия да се сбъдне. Радикалните ислямисти много улесниха нещата с единайсети септември и останалото. И просто така кръстоносните походи се върнаха! А ние само трябваше да пораздухаме пламъците. Така че бяхме напълно готови да се задействаме, когато този папа умре — и той беше така добър да ни предупреди отрано с хубавия си бавноразвиващ се рак.

Докато той говореше, тръпки полазиха Елизабета. Стомахът ѝ се сви на топка и в гърлото ѝ нахлу жлъчка. Крек вече не я гледаше. Вниманието му беше приковано към телевизора.

— Така че двеста шейсет и осмият папа ще бъде последният. Ислямистка групировка ще поеме отговорността за това, което ще се случи днес. То идеално ще подготви почвата за най-голямата религиозна война в историята. Ще има огън — не, ще бъде повече от огън. Ще бъде всесъжжение. Ще го гледаме заедно, а после ще го отпразнуваме.

Дзадзо благодари на полицаия от Любляна и затвори телефона.

— Дадох ли ти го? — попита баща му.

— Без проблем. Казах им, че е спешен случай на Ватикана. Номерът не е в указателя и е регистриран на някой си Дамян Крек.

Карло сви рамене — името не му бе известно.

Дзадзо започна да търси.

— Словенски милиардер. Притежава компания, която се занимава със строителство, оборудване за тежката промишленост, минно дело, такива неща. — Стана и пъхна ръце дълбоко в джобовете си. — Та какво правят заедно словенски бизнесмен, немски професор с опашка и офицер от швейцарската гвардия?

— К! — възкликна Карло. — Крек може да е онзи К, който е пратил книгата на Отингер. А за Хакел не знам.

Дзадзо пак взе телефона.

— Не си забравил немския, нали?

— Не съм. Защо?

— Ще се обадя на номера на Крек. Когато звънне, кажи, че си Матиас Хакел и търсиш Крек.

— А ако вдигне той?

— Тогава поемам аз на английски или на италиански. Ще му кажа, че жандармерията провежда рутинно разследване. Ще импровизирам.

— Това какво общо има с Микаела и Елизабета?

Дзадзо поклати глава.

— Може би нищо, може би всичко. — Сложи телефона на високоговорител и набра номера на Крек.

Когато някакъв мъж вдигна, Карло се представи като подполковник Хакел и поиска да говори с Крек.

Последва пауза, после мъжът отговори на немски:

— Съжалявам, хер Хакел. Обаждате се от неоторизиран номер. Ще кажа на господин Крек да ви позвъни веднага на оторизирания ви мобилен телефон.

Линията прекъсна.

— По дяволите! — изруга Дзадзо.

— Сега какво? — попита баща му.

— Тук нещо не е наред. Крек е в центъра на всичко.

Ще се обадя на словенската полиция и ще видя дали мога да ги накарам да пратят хора в дома му.

— И какво ще търсят?

— Микаела и Елизабета.

Хакел излезе от хотела и избегна тълпите, като мина зад базиликата, Сикстинската капела и дворците на Григорий XIII и Секст V, за да стигне в апартамента си. Маршрутът му налагаше да мине покрай казармите на Швейцарската гвардия. Тъкмо ги подминаваше, когато някакъв глас се провикна:

— Хакел! — Той позна гласа, затвори безсилно очи и се обърна.

Беше началникът му комендант Зоненберг, който бързо излизаше от казармата с отряд цивилни.

— Хакел, какво търсиш тук? Трябва да си в Капелата — каза Зоненберг.

Хакел се обърна и тръгна в обратна посока.

— Получих доклад за подозрителни действия пред църквата „Сан Пелегрино“. Оставих Глаузер за малко, за да проверя.

— Не, не, грешиш — настоя Зоненберг. — Аз не съм чул нищо подобно. Проблемът е на източния вход на „Свети Петър“, при металните детектори. Някой се е опитал да мине с пистолет. Жандармите са го хванали, но може да има втори човек. Ела с мен.

Хакел напразно търсеше извинение, за да не се подчини. Въздъхна и тръгна.

Не беше направил повече от няколко крачки, когато усети телефона си да вибрира и го извади. Беше номерът на Крек. Трябваше да вдигне и изостана няколко крачки.

— Да?

Беше един от хората на Крек.

— Господин Крек връща обаждането ви, хер Хакел.

Хакел забави още ход, за да е сигурен, че Зоненберг няма да го чуе.

— Не съм му се обаждал!

— Моля? Току-що... аз самият вдигнах.

— Е, явно не съм бил аз. От какъв номер беше?

— Ще ви го изпратя като съобщение, хер Хакел, и ще информирам господин Крек за тази нередност.

— Направи го незабавно. И му кажи, че малко изоставам с графика, но всичко е наред.

Крек говореше по телефона, без да се старае да крие разговора от Елизабета.

— Разбери кой се е обадил, преструвайки се, че е Хакел, и веднага ми докладвай. — Тресна слушалката и хвърли още едно дърво в огъня. От топлината челото му блестеше.

— Изглежда, имаме още малко време — каза на Елизабета. В гласа му имаше дрезгавина. — Пийни с мен.

— Не пия — каза Елизабета.

— Имам много хубави червени вина — каза Крек. — Можеш да се престориш, че е вино за причастие.

— Не.

— Е, аз ще си сипя още едно.

Елизабета никога не беше чувствала толкова силно собствения си пулс.

Не можеше да продължава да седи тук с това чудовище и да чака катастрофата да се разрази.

Трябваше да направи нещо.

Докато той си наливаше още уиски, тя се втурна към една от вратите. Крек обаче реагира бързо — сграбчи я за расото и я събори на килима. Когато тя се опита да стане, я удари силно с юмрук по челюстта.

Главата на Елизабета отскочи назад. Болката продължи само секунда, преди тя да изгуби съзнание.

Дзадзо затръшна телефона.

— Не? — попита баща му.

— Няма да го направят — каза Дзадзо. — Насочиха ме към заместник-началника на словенската държавна полиция. Той каза, че Крек бил важна клечка и нямало да праща хора в дома му просто така. Нямахме какво да кажа.

— Какво да правим тогава?

— Отивам сам.

— В Словения? Ще ти трябва цял ден.

— Тогава по-добре да тръгвам. Ще мина през апартамента си да си взема колата. Стой до телефона и ми се обади, ако чуеш нещо.

Микаела чу как вратата на избата изскърца. Влезе Мулей. Беше си свалил сакото, вратовръзката му беше разхлабена.

— Реших, че ще ти е самотно — каза той пиянски.

Тя стана от леглото. Вече беше огледала за възможни оръжия, но нямаше нищо. Нямаше настолни лампи нито крака на легла или маси, които да откърти, нямаше греди, нямаше и етажерка за хавлии в банята, която да изтръгне от стената.

Беше беззащитна.

Мулей я посочи с дебелия си пръст и докато затваряше вратата, нареди:

— Не мърдай.

— Какво искаш? — попита Микаела.

— Ти как мислиш?

Той се приближи още.

— Няма начин — отсече тя.

Мулей очевидно не се трогна от отношението ѝ.

— Тогава ще те застрелям. На Крек не му пука. Ти не му трябваш. Ако искаш да останеш жива, ще сътрудничиш. Ако не — това не е проблем за мен. — Той потупа колана си. — Къде съм си дянал пистолета? — каза завалено.

Тя се хвърли към сандъците и бързо се закатери по тях, както беше направила Елизабета.

Мулей я гледаше смаяно.

— Какво правиш?

— Не виждаш ли бе, свиня такава? — викна тя.

— Не ме обиждай — каза той. — Слизай. Бъди мила.

— Майната ти!

— Ако не слезеш, просто ще трябва да ида да си взема пистолета и да те сваля.

Микаела не спираше да се катери. Един нестабилен сандък се заклатушка под тежестта ѝ. Тя се покатери по него на най-горния, сандъка, който беше отворила Елизабета. Седна отгоре и изгледа Мулей кръвнишки.

— Добре — каза той и залитна. — Ей сега ще се върна да те застрелям.

— Не! — извика тя. — Не ходи!

— Защо?

— Убеди ме да слеза. Бъди по-нежен с мен.

Той изглеждаше объркан.

— По-нежен?

— Да. Като истински джентълмен, а не като шибан изнасилвач!

Запъна пети в разклатения сандък и се оттласна с цялата си сила. Той изскърца и се помести — всеки момент щеше да рухне.

Мулей гледаше пиански, ухилен, с ръце на кръста. Или не разбираше какво става, или си мислеше, че може да отскочи за нула време.

Гравитацията надви сандъка и той падна по-бързо, отколкото очакваше Мулей. Устата му се отвори да каже нещо в мига преди сандъкът да се стовари отгоре му и да смаже едрото му тяло под куп трески, червена пръст и лемурски скелети.

Микаела слезе и разбута останките над едната ръка на Мулей.
— Добре — каза високо, когато не откри пулс.

Елизабета се свести бързо, но ѝ трябваха няколко секунди да се ориентира.

Лежеше на една страна наред огромна стая. Огънят буйно пукаше и пращеше. По телевизията все още даваха тълпата пред „Св. Петър“. Челюстта я болеше ужасно.

Къде беше Крек?

После усети как я обръщат по гръб.

Ръка се мушна под расото ѝ и тя надуши уискито в дъха на Крек.

— Винаги съм бил любопитен — каза той задъхано, бузата му докосваше нейната. — Винаги съм искал да разбера какво носят монахините под тези раса.

Елизабета нямаше да му достави удоволствието да плаче и да се моли. Вместо това се загърчи и замята като див кон, за да го свали от себе си.

— Добре, добре — извика той. — Бори се! Обичам съпротивата.

Беше вдигнал дрехите до кръста ѝ и когато те се нагънаха, тя усети нещо остро до корема си.

Спомни си.

Не спираше да отблъсква Крек с лявата си ръка, а дясната пъхна в джоба на туниката си. Затърси опипом предмета и когато го напипа, го отвори.

Бащиния ѝ инструмент за чистене на лула. Този простичък, успокояващ прибор.

Крек се надигна за секунда, за да разкопчае колана си, но точно толкова време трябваше на Елизабета.

Тя измъкна инструмента от джоба си и го заби в гърдите му с всичка сила.

Той не каза нищо. Тя не знаеше дали е успяла, докато не пусна инструмента и не видя да стърчи от пуловера му: острието беше забито докрай. Нямаше кръв.

Крек погледна гърдите си, надигна се и се изправи. Изглеждаше удивен.

— Какво е това? Какво направи?

Измъкна инструмента и се разсмя.

— Не, благодаря, аз пуша пури.

За ужас на Елизабета Крек изглеждаше съвсем добре. Разкопча си колана и смъкна панталоните.

— Виждала ли си такава?

Обърна се, за да ѝ покаже гърба си. Опашката му беше дебела и потрепваше като разярена змия. Татуировките му бяха черни и ясно очертани, заплашителни, но — за Елизабета — вече не и загадъчни.

Тя се опита да изпълзи встрани.

Но докато Крек се обръщаше към нея, нещо се случваше в гърдите му.

От малка рана в сърцето му в перикардиалната торбичка течеше кръв и когато торбичката се препълни, притисна сърцето му като портокал в сокоизстисквачка.

Той рязко си пое дъх и започна да хрипти.

Хвана се за гърдите и повдигна пуловера си, сякаш това щеше да му помогне да си поеме повече въздух.

Започна да се олюлява, после бавно се наклони, като отсечено дърво.

Опита се да каже нещо, но не се чу звук.

И точно преди да се строполи на земята, на лицето му се изписа ярост.

Елизабета никога не беше виждала изражение на такава чиста омраза.

31.

Оказа се фалшива тревога.

Задържаният от ватиканските жандарми на металния детектор мъж беше полицай, който не беше на служба и носеше незареден служебен пистолет в раницата си. Беше дошъл на площад „Св. Петър“ за да се присъедини към бдението на конклава, и беше забравил, че си носи пистолета. Беше огорчен и се извиняваше. Идентичността му беше потвърдена. Мъжът с него беше братовчед му.

Хакел изчака пред микробуса за инциденти, където държаха арестуваните. Пристъпваше нервно от крак на крак и най-сетне каза на комендант Зоненберг:

— Трябва да се връщам на поста си в капелата.

— Да, върви, подполковник — каза Зоненеберг. — След малко ще мина при вас. Не мисля, че ще имаме късмета да видим бял дим тази вечер, но да се надяваме.

Хакел отдаде чест и се отдалечи. Щом излезе извън полезрението на Зоненберг, се обърна и тръгна към апартамента си.

Микаела за миг се замисли дали да не разрови останките, за да провери дали тлъстият труп има мобилен телефон, но това ѝ се стори твърде тежка задача. Долепи ухо до вратата и се вслуша. Сандъците се бяха стоварили със страхотен трясък. Ако наблизо имаше хора, със сигурност бяха чули.

След като не чу нищо, открехна вратата, после я отвори толкова, че да подаде глава. Входът към избата беше почти тъмен — чак на десетина метра гореше слаба електрическа крушка. Не се виждаше жива душа. Тя тръгна към светлината.

Елизабета застана над проснатото безжизнено тяло на Крек. Опашката, която самс допреди секунди изглеждаше толкова ужасяващо

заплашителна, сега ѝ се стори просто ненормално парче месо.

Опита се да успокои бесните удари на сърцето си и се помъчи да мисли. Трябваше да вдигне тревога. Телефонът на Крек я приканваше. Тя посегна към него, после замръзна. Ами ако подслушваха линията? Дали обаждането ѝ щеше да предупреди хората на Крек, че е свободна, и да застраши живота на Микаела? Първо трябваше да спаси сестра си.

Голямата зала имаше четири врати и всички — откри тя — бяха заключени отвътре. Крек явно ценеше уединението си.

Две от вратите на едната стена водеха в различни части на фойето. От там беше влязла. Елизабета си представи пътя от избата — нагоре по едни стълби, в антрето до един малък кабинет, през облицована с ламперия библиотека в коридора и после в голямата зала. Тъкмо се канеше да излезе в антрето, когато чу приближаването на тежки стъпки. Отстъпи, затвори вратата и огледа другите две.

Третата врата водеше към стълбище за горния етаж. Четвъртата — в слабо осветен и неукрасен коридор, вероятно пасаж за прислугата.

Микаела си събу обувките, за да стъпва по-тихо, и ги изрита до стената. Коридорът продължаваше дълго без следа от стълбище и тя си помисли, че е трябвало да тръгне в обратната посока. По пътя опита няколко залостени с резета врати. Някои не се отваряха, други водеха в тъмни складови помещения.

Накрая видя слабо осветено каменно стълбище и несигурно се заизкачва по него, като се молеше да не срещне никого.

Елизабета стигна до трапезария с маса достатъчно дълга да побере поне трийсет души. През витражите видя млад мъж с пушка на рамо, който патрулираше отвън. Тя клекна и мина с патешко ходене под нивото на прозорците. В другия край на столовата спря и долепи ухо до една двойна врата. Чу шум от тракане на прибори.

Стълбите отведоха Микаела в лабиринт от килери с провизии, натъпкани с консерви и сушена храна. Тя се усети, че гладно чете

етикетите, и напразно се огледа за отварачка, за да отвори една консерва праскови.

Чу как някой ахна зад нея и се обърна. Видя едра жена с готварска престилка, която изглеждаше толкова шокирана, колкото вероятно и самата тя. Жената изписка и тътри да бяга, но Микаела хукна след нея с консервата праскови и я повали с един удар по тила. Жената се блъсна в един рафт и завлече на пода със себе си провизии за цял месец.

Елизабета чу кратък писък и силен шум откъм кухнята. Сви се зад една голяма ориенталска ваза, в случай че някой влети в столовата, но още няколко минути всичко остана спокойно. Тя внимателно влезе в кухнята. След като не видя нищо, стигна до килерите, където откри една едра готвачка да лежи в безсъзнание; гърдите ѝ се надигаха от стонове и хъркане. От едната страна имаше стълби за към избата. Елизабета каза кратка молитва и се втурна към тях, като се питаше какво е сполетяло жената.

Микаела излезе от кухнята и се озова в антрето, просторно помещение с мрамор и резбовани мебели. Промъкна се тихо, опита една врата, която се оказа заключена, после друга. Втората беше отключена. Тя я побутна сантиметър по сантиметър, за да не изскърца.

През пролуката видя голяма зала с грамадна камина, а след това забеляза полуголото тяло на пода.

Вмъкна се вътре и тихичко заключи вратата. Тялото лежеше неподвижно, кашмиреният пуловер беше вдигнат около гърдите, а панталоните бяха смъкнати на глезените. Тя бавно се приближи и изруга пред гледката, която се разкри пред очите ѝ.

Дълга безжизнена опашка.

Елизабета мина тичешком през коридора в мазето, расото ѝ метеше бетонния под. Изведнъж нещо я накара да се закове на място. Обувките на Микаела! Тя се сви от страх, но продължи към помещението със сандъците, влетя вътре и започна да вика сестра си.

Подът беше осеян с дъски от пръсналия се сандък; варовита пръст и древни кости.

Видя ръка, очевидно още топла, да стърчи изпод сандъка и едва не изпищя, но после въздъхна с облекчение, когато видя на един от пръстите голям мъжки пръстен.

„Микаела, къде си и какво си направила?!“

Микаела се въоръжи с ръжена от камината и отново провери дали всички врати са заключени.

Погледна телефона — де да знаеше словенския спешен номер! Точно в този момент телефонът иззвъня и тя отскочи от него, все едно беше навита на кълбо усойница.

Дръжката на една от вратите изскърца.

Тя си пое дълбоко дъх, отключи, стисна ръжена и го вдигна високо над главата си.

Дръжката се завъртя и вратата се отвори.

Микаела замахна — но в последната секунда зърна черния ръкав на монашеско расо.

Дзадзо тичаше. По това време на деня движението беше натоварено и той мислеше, че ще стигне по-бързо пеша, отколкото с автобуса. Започна да съставя план. Щеше да си вземе колата, да тръгне на север и да кара с всички сили към Словения. С повечко късмет щеше да стигне в Блед преди полунощ. Щеше да поиска да говори с Крек. Хората му сигурно щяха да повикат властите и те щяха да го арестуват, но какво друго му оставаше? Той беше полицай и това беше единствената му следа.

Мобилният му телефон изпиука.

Той го извади от джоба си, както тичаше, но се закова на място при вида на номера. 929295.

Номерът на Крек!

— Да? — попита предпазливо, задъхан от тичането.

Шепотът, който чу, беше объркан, дори обезумял.

— Дзадзо! Аз съм!

Боже! Елизабета! Сякаш му трябваше цяла вечност да отговори.

— Господи! Ти си в Словения! С Крек!
— Как разбра?
— Няма значение. Добре ли си?
— Да! Не! Той е мъртъв. Аз го убих, Дзадзо!
— Господи! Микаела добре ли е?
— Да, заедно сме. Съжалявам, че трябва да шепна, но се крием. Хората на Крек са навсякъде, но не знаят, че той е мъртъв.
— Добре, слушай. Ако там сте в безопасност, не мърдайте. Ще се обадя на словенската полиция.
— Не, Дзадзо. Аз ще им се обадя. Ти трябва да отидеш във Ватикана.
— Защо?
— В Сикстинската капела има бомба, сигурна съм. Трябва да отидеш там! Трябва да спреш конклава!

Дзадзо беше на Виа Гарибалди. Покрай него профучаваха коли и мотори. Той зяпна телефона си за миг, после натисна бутона за бързо набиране на Лоренцо. Отговори му гласовата поща.

Опита инспектор Лорети.

И там гласова поща.

Беше на три или четири километра от Ватикана — прекалено далеч, за да тича.

Импулсивно стъпи на платното и разпери ръце пред приближаващия червен мотор хонда 1000. Мотористът почти изгуби контрол и спря половин метър преди да го удари. Ядосано свали каската си и започна да псува.

Дзадзо извади значката от джоба си.

— Полиция! Това е спешен случай! Вземам мотора ви!

— Да бе! — извика мъжът.

Дзадзо инстинктивно посегна към пистолета си, но той беше в апартамента му. Вместо това заплашително насочи пръст към моториста.

— Искаш ли да отидеш в затвора за възпрепятстване на полицейска операция? — Мотористът не отговори и Дзадзо го блъсна силно с две ръце. Моторът се катурна и младият мъж падна на земята.

Дзадзо изправи хондата, яхна я и полетя по улицата. Мотористът закрепця вбесено и метна каската си след него.

Хакел заключи вратата на апартамента си и отвори един от гледащите на запад прозорци, за да проветри. Сградата му беше прекалено в ниското, за да вижда Сикстинската капела, но куполът на „Св. Петър“ се очертаваше на фона на мъгливото следобедно небе.

Пусна телевизора. Тълпата на площада беше спокойна, очакваща.

Отиде в спалнята и отвори най-горното чекмедже на тоалетката. Зад сгънатите купчини черни чорапи имаше зелено-черна кутия с размера на три колоди карти за игра.

Хакел седна на леглото и опита копчето за включване и изключване на детонатора „Комбифайър“. Знаеше, че батериите са нови, но за всеки случай имаше резервни.

Малката електрическа крушка светна зелено.

Той остави детонатора и въздъхна.

Тревожеше го обаждането в дома на Крек от човек, представил се за него. Номерът, който му бяха пратили, беше римски. Някой беше по петите му. Кой? Как? Мисълта да изтърпи разследването сега беше абсурдна. Трябваше да изчезне незабавно.

Отиде до гардероба и извади празен куфар.

Дзадзо караше като луд: криволичеше през трафика, промушваше се в толкова тесни пролуки между колите, че задираше вратите им с дръжките на кормилото. Комбинацията от движението в пиковия час и извънредното стълпотворение около Ватикана водеше до същинско задръстване.

На Виа Доменико Силвери движението напълно спря. Дзадзо вдигна очи към купола на базиликата, завъртя кормилото и качи мотора на тротоара.

Пешеходците се развикаха и той също започна да вика, за да им покаже, че няма да спре. Като се промъкваше и криволичеше, стигна до Виа Дела Стационе Ватикана, където и тротоарите станаха непроходими.

Дзадзо заряза хондата и се затича.

Пробиваше си път през тълпите и най-после стигна до входа Петриано в южния край на площад „Св. Петър“, където трима от неговите хора охраняваха пропускателния пункт.

От погледите им разбра, че знаят за отстраняването му.

Единият ефрейтор каза:

— Майор Челестино, вие...

Дзадзо го прекъсна:

— Няма нищо. Върнаха ме на служба. Инспектор Лорети ме вика.

Те отдадоха чест и го пуснаха.

Беше безсмислено да се опитва да мине през площада. Никога не го беше виждал толкова претъпкан. Вместо това мина тичешком през необществените зони покрай Домус Санкте Марте и гърба на базиликата към един заден вход на двореца.

Непушещият комин на конклава стърчеше над него.

Влезе в Сала Регия без проблеми. Швейцарските гвардейци дори му козируваха.

Залата беше светла и богато украсена, пълна с архиепископи, епископи, монсиньори и светски длъжностни лица, които очакваха края на първия ден.

Лоренцо беше в дъното на залата към двореца заедно с майор Капоцоли. Изненада се, като видя Дзадзо, и го пресрещна.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Дзадзо го изглежда с обезумели очи.

— Дай ми пистолета си.

— Да не си се побъркал?

— Има бомба!

Някакъв архиепископ го чу и зашепна нещо на един от колегите си.

Лоренцо го изглежда разтревожено.

— Тихо! Откъде знаеш?

— Елизабета е разбрала! Мисля, че Хакел я е сложил.

— Защо нито Лорети, нито някой друг не ме е уведолил?

— Още никой не знае. За бога, Лоренцо! Дай ми пистолета си. Капи, евакуирай залата. Лоренцо, намери Хакел и го спри, преди да е станало твърде късно!

Хакел закопча ципа на куфара и го остави до входната врата.

На бюрото в кабинета му имаше чекмедже, в което държеше папка с лични документи и фалшиви паспорти. Извади я и я пъкна в един от външните джобове на куфара.

Щеше да попътува. Искаше да е толкова анонимен, колкото можеше да бъде едър мъж като него. Черният му костюм нямаше да свърши работа. Той го съблече и внимателно го сгъна, погледна телевизора, после потърси в гардероба си нещо по-удобно. Щеше да отиде с колата си само до някоя стоянка на таксита, да се качи до фирма за коли под наем, после да се обади на Крек. Планът за бягство беше добър. Изобщо не се тревожеше за това.

Глаузер видя Дзадзо и се наежи.

— Челестино! Ти си отстранен. Кой те пусна тук?

Униформените швейцарски гвардейци пред вратата на Сикстинската капела стиснаха церемониалните си пикси по-здраво и погледнаха Глаузер за инструкции.

Дзадзо се опита да се овладее, за да не го помислят за съвсем луд.

— Глаузер, чуй ме внимателно. Трябва да евакуираме капелата. Има бомба.

— Ти си откачил! — Дребният мъж тръгна да вдига ръка, за да каже нещо в микрофона на маншета си, но Дзадзо го спря, като извади пистолета на Лоренцо и го насочи към главата му. В Сала Регия настана смут, всички замърмориха и заотстъпваха.

— Глаузер, дръж ръцете си скръстени пред теб — нареди Дзадзо. — Ако се наложи, ще стрелям. — Обърна се към гвардейците. — Момчета, сред вас има предател. Ваш дълг е да защитавате папата. Един от кардиналите в Сикстинската капела скоро ще бъде папа. Помогнете ми да евакуирам района.

Глаузер кипеше от гняв.

— Единственият предател си ти, Челестино! Винаги съм те подозирал. Ще изгниееш в затвора заради това.

Глаузер посегна за оръжието си във вътрешния джоб на самото си и Дзадзо реагира — изстреля един куршум в дясното му коляно и когато Глаузер падна с вик, бръкна в самото му и измъкна неговия „Хеклер и Кох“ МР5. Свали предпазителя, насочи оръжието към слисаните гвардейци и викна на единия:

— Сложи му турникет, веднага! А вие другите — за бога, евакуирайте Сала Регия!

В другия край на залата Капоцоли стоеше до Порта Паулина и крещеше всички да излизат. Духовници и миряни забързано се стичаха към него.

Дзадзо — държеше автоматичното оръжие насочено към гвардейците — изрита вратата на Сикстинската капела и изкрещя:

— Извънредна ситуация! Аз съм майор Челестино от жандармерията! Пуснете ме да вляза!

Сякаш след цяла вечност чу дърпането на резе.

Кардинал Франкони стоеше на вратата с изражение колкото тревожно, толкова и объркано.

Дзадзо го избута и влезе в капелата. Стотина възрастни мъже с червени шапки го зяпнаха в слисано мълчание и оставиха химикалките, с които пишеха по бюлетините си.

Дзадзо беше влизал в Сикстинската капела стотици пъти, може би хиляди, и вече почти не забелязваше великолепието ѝ. Но никога не я беше виждал така — потънала в тържествеността на всички кардинал-електори, които изпълняваха древния си дълг. Вълшебният таван беше слабо осветен от лъчите на следобедното слънце, които се лееха през високите прозорци.

Дзадзо спря по средата на капелата. Точно над главата му Божията ръка се протягаше към протегнатата ръка на Адам, дарявайки живот.

Кардинал Диас стана и попита високо:

— Майоре, защо идвате на това свято място с оръжие и прекъсвате свещените ни ритуали?

Гласът на Дзадзо отекна в залата — и дори на него самия му прозвуча като глас от друг свят.

— Простете ми, ваше преосвещенство. Но всички трябва да напуснат незабавно.

— Насред гласуване сме. Не можем да излезем.

— Няма време за обяснения. В капелата има бомба.

Диас огледа колегите си кардинали.

Кардинал Аспромонте се изправи и попита:

— Защо смятате така? Кой ви каза?

— Една монахиня. Сестра Елизабета.

Неколцина кардинали нервно се изкискаха.

— Извършили сте това нечувано светотатство заради думите на една монахиня? — изрева Диас. — Вън! Вън!

Дзадзо погледна Диас и опря дулото на пистолета под собствената си брадичка. Пръстът му беше на спусъка.

— Не, няма да си тръгна. Сестра Елизабета ми е сестра и вярвам на думите ѝ с цялото си сърце. Ако не мога да ви спася, ще умра, докато се опитвам.

Хакел седна на любимия си стол. От него можеше да гледа едновременно телевизора и да вижда през прозореца купола на „Св. Петър“. Така щеше да види взрива два пъти. Щеше да чуе експлозията два пъти. Щеше да усети ударната вълна да минава през тялото му само веднъж.

В нощта, когато папата бе починал, Хакел беше сложил раницата си на една от простите дървени маси в подземията на Сикстинската капела, беше отворил ципа и беше извадил дълга ролка гумирано покритие, което приличаше на някакъв строителен материал. „Примашийт 2000“. Пластичен експлозив на основата на хексоген, с дебелина два милиметра и залепяща се задна страна. Използван за военни цели и смъртоносен, особено в помещения с купол.

Широчината на лентата „Примашийт“ беше идеална, но трябваше да се изреже подходящата дължина, след което да се залепи от долната страна на масата. Хакел извади нещо от едно найлоново пликче и силно притисна един радиочестотен микрочип с размера на нокът в лентата, като го закрепил здраво. Обърнал масата на крака и огледал работата си.

Всеки чип беше програмиран да се взриви на една и съща честота. Едно натискане на дистанционния детонатор щеше да свърши всичко. През следващия час той беше повторил упражнението 108 пъти, по веднъж за всеки кардинал-електор в конклава.

Имаха човек във външната охранителна компания. Немската овчарка, която той бе използвал за огледите за експлозиви, нямаше да открие примашийта дори да ѝ го натикаха в гъза.

Хакел опъна докрай антената на детонатора „Комбифайър“.

„Това правим ние — помисли си. — Това сме ние.“

Включи го и натисна червеното копче.

Високите прозорци на Сикстинската капела заминаха първи.

Избухнаха навън в оранжев блясък, старото стъкло се натроши на милиони парченца.

След това шоквата вълна заля тавана.

Ярките фрески, които Микеланджело беше рисувал цели четири години, се изпариха за миг, превръщайки се във фина разноцветна мъгла.

Куполът на капелата се срути на огромни късове и погребва всичко под тонове грозни сиви отломки. Огромен облак дим блъвна над площад „Св. Петър“, изтри последните остатъци слънчева светлина и превърна деня в нощ.

32.

Взривът удари Дзадзо като влак — запокити го през Сала Регия и го изтласка през Порта Паулина чак в двореца. Тъй като вървеше най-отзад, той получи най-силния удар, но и някои от по-близките до експлозията кардинали бяха повалени като кегли за боулинг.

Със сътресение и в безсъзнание Дзадзо пропусна линейките и първите телевизионни предавания. Лорети и Зоненберг незабавно задействаха плана за бедствия, наречен Код „Цитадела“ който свикваше всички ресурси на Италия. Отрядът за бързо реагиране на държавната полиция и карабинерите се събраха във Ватикана и с помощта на ватиканската жандармерия евакуираха тълпите от площад „Св. Петър“.

При все че имаше ранени от разлетелите се стъкла и парчета от сградата, повечето жертви бяха от последвалото паническо бягство, но — като по чудо — всичко мина без нито един смъртен случай. Дзадзо беше сред най-сериозно ранените. Счупено ребро бе разкъсало черния му дроб и след час той беше на операционната маса за абдоминална операция. В съседната зала реконструираха коляното на Глаузер.

Швейцарските гвардейци склочиха редиците си около кардиналите и тези, които нямаха нужда от медицинска помощ и хоспитализация, бяха натоварени в автобусите и върнати в Домус Санкте Марте, който беше отцепен от кордон въоръжени полицаи. В небето кръжеше хеликоптер на полицията.

Лоренцо, изцапан със сажди и разстроен, намери Лорети и Зоненберг пред хотела.

— Ти беше там — каза Лорети. — Какво стана, по дяволите?

Лоренцо заговори високо, защото почти бе загубил слуха си от взрива:

— Пет минути преди експлозията майор Челестино влезе в Сала Регия.

— Той ли го е направил? — изрева Зоненберг. — Един от твоите ли го е направил, Лорети?

— Не, комендант Зоненберг — каза Лоренцо. — Майор Челестино ги спаси. Той беше разбрал за бомбата и накара кардиналите да излязат от капелата. Всички щяха да загинат.

Майор Капоцоли дотича при тях.

— Откъде е получил тази информация? — попита Лорети. —
Защо не е уведомил някой друг?

— Сестра му му е казала.

— И коя, за бога, е сестра му? — викна Зоненберг.

— Сестра Елизабета. Тя е монахиня.

И двамата го зяпнаха.

— Вижте, не знам подробности — каза Лоренцо, — но е била права. Дзадзо ми каза, че е замесен Матиас Хакел.

— Хакел? — възкликна Зоненберг. — Ти си луд!

— Къде е Хакел? — попита Лорети.

Зоненберг се опита да повика Хакел по радиостанцията, но не получи отговор.

— Последно го видях тук до хотела — каза Капоцоли. — Малко повече от половин час преди взрива.

— Какво е правил тук? — попита Лорети.

— Каза, че искал да нагледа кардинал Джаконе.

— Господи! — възкликна Лорети. — Да се качваме. Капи, ела с мен. Лоренцо, вземи хора и потърсете Хакел. Проверете навсякъде! Първо в квартирата му!

Лорети, Капоцоли и Зоненберг спряха пред стая 202.

Лорети почука.

Не последва отговор и той извика:

— Кардинал Джаконе? Отворете!

Нищо. Капоцоли, който имаше ключ отключи и влязоха.

Малката стая беше празна, леглото — оправено. Одеждите на Джаконе бяха грижливо проснати на покривката на леглото.

Вратата на банята беше затворена и те чуха, че душът е пуснат.

— Ехо? — провикна се Зоненберг.

Чуваше се само шумът на водата.

Зоненберг извика пак, по-силно:

— Ехо?

Водата спря и след миг дръжката на вратата се завъртя.

— Хакел? Ти ли си?

Джаконе отвори вратата на банята — дебел, гол и мокър.

При вида на тримата мъже се опита да я затвори, но Капоцоли пхна крак в рамката и после отвори широко.

— Подполковник Хакел ли очаквахте? — попита Лорети. —
Защо? Елате да поговорим. Знаете ли какво стана?

Без да каже нищо Джаконе се хвърли напред като дребен розов бик, изблъска Зоненберг, който съвсем нецеремониално падна по задник, и грабна нещо от бюрото, изпод червената си шапка. И когато се обърна, всички видяха.

Той имаше увиснала розова опашка.

Почти не забелязаха малкия сребрист пистолет в ръката му.

Но той го притисна към слепоочието си, извика:

— Аз съм Петър Римлянина! — И натисна спусъка.

Лоренцо разби ключалката на апартамента на Хакел и нахлу вътре.

Бързо го претърсиха — беше празен.

— Направете обиск — нареди Лоренцо. — Сложете ръкавици.
Третирайте го като местопрестъпление.

Апартаментът беше малък и педантично подреден, така че беше лесно да се сортират вещите и документите на Хакел.

Сред сметките за домакинството му изпъкваше една съвсем не домакинска — фактура от минна корпорация със седалище в Женева, която щеше да се окаже прикритие за фалшив лиценз за внос. Беше от американската компания ЕВА & Р за ролка пластичен експлозив „RDX, Примашийт 2000“.

Бяха открили човека.

Сега им трябваше мотив.

Кардиналите Диас, Аспромонте и Франкони се бяха събрали в единия ъгъл на параклиса на приземния етаж на Домус Санкте Марте. Расата им бяха изцапани, а лицата — мръсни, но бяха невредими.

— Видяхте ли тялото му? — попита Франкони.

Аспромонте кимна.

— Аз да. Казвам ви, Джаконе има опашка.

Франкони развълнувано потри ръце и попита нервно:

— Лемур? Един от нас... лемур?

— Преди да се застреля, е казал на полицаите: „Аз съм Петър Римлянина“ — каза Аспромонте.

Диас запелтечи:

— Господи! Малахия! Нима пророчеството му ще се сбъдне?

— Имаме много повече въпроси, отколкото отговори — каза Аспромонте. — Но няма съмнение, че сега църквата се намира във време на невиждан смут и борба, за чийто изход не можем да сме сигурни.

— Пресата не трябва да научава нищо за „състоянието“ на Джаконе или за обстоятелствата около смъртта му — настоятелно каза Диас. — Получил е сърдечен удар, когато е чул експлозията. Сърдечен удар. Трябва да сплотим редиците си.

— Каква трагедия! — изхлипа Франкони. — Най-голямото ни съкровище, Сикстинската капела на Микеланджело, е унищожено.

— Не, грешиш! — скара му се Аспромонте. — Някъде по света, може би тук е Италия, живее друг Микеланджело. Сградите могат да се изградят отново. Да се поръчан нови фрески. Но най-голямото ни съкровище, църквата, слава богу, и водачеството ѝ бяха спасени с делата на един обикновен полицаи и една обикновена монахиня.

Диас кимна и каза:

— Имаме работа. Казаха ми, че базиликата е пострадала само откъм северната фасада. Сала Регия е почти разрушена, но дворецът е невредим. Трябва да намерим място, където електорите да се съберат утре. Конклавът трябва да продължи. Трябва ни нов отец, сега повече от всякога.

Елизабета и Микаела седяха прегърнати, гледаха ужасяващите кадри по телевизията и плачеха.

Репортер от RTV тъкмо интервюираше словенско семейство за поклонничеството им на площад „Св. Петър“, когато бомбата избухна.

Камерата се разтресе и хиляди хора се строполиха на земята и закрещяха, а над тях се издигна огнено кълбо.

— О, боже! Дзадзо! — извика Елизабета.

Преди да прекрачи трупата на Крек, Микаела го изрита в гърдите за всеки случай. После грабна телефона от масичката за кафе и се обади на мобилния телефон на Дзадзо. Включи се направо гласовата поща.

— Сигурна съм, че е добре — измънка тя. — Трябва да е добре.

Елизабета падна на колена и започна да се моли.

Молеше се за Дзадзо.

Молеше се за кардиналите.

Молеше се за църквата.

Молеше се за Микаела.

Молеше се за себе си.

В далечината се чуха сирени. Настойчивият им вой ставаше все по-силен и накрая спря.

Чуха се викове на словенски, кратка, но ужасяваща престрелка откъм антрето и накрая, след неприятно дълга пауза, настойчиво тропане по тежката дъбова врата.

— Полиция! Влизаме!

33.

Настроението в базиликата беше толкова печално, колкото на всяка погребална служба, провеждана някога под купола ѝ. Няколко десетки ватикански служители се бяха събрали на прашните скамейки и се молеха безмълвно, също толкова шокирани като пострадалите от взрива предния ден.

Черният костюм, бялата риза и лъснатите черни обувки на Матиас Хакел бяха намерени на брега на Тибър близо до моста „Сейнт Анджели“. Може би се беше удавил, може би не, но вътрешното разследване беше в начален стадий и все още липсваха заключения за вероятни съучастници. По тази причина комендант Зоненберг неохотно отстъпи задълженията по основната безопасност на държавната полиция, а швейцарските гвардейци бяха върнати в казармата си. Жандармерията беше разгърната, за да отцепи Ватикана за всички, освен за най-важните служители и малка група международни репортери.

Елизабета, Микаела и баща им седяха на една пейка по-назад и тихо чакаха.

По обед монсиньор Акиле, личният секретар на кардинал Аспромонте, дойде при тях, наведе се, прошепна нещо в ухото на Елизабета и тя каза на Микаела и на баща си:

— Чакайте ме тук. Искат да говорят с мен.

Тръгна с Акиле по пътеката към олтара под паметника на папа Пий VIII към коридора на ризницата на свети Петър. Влязоха в подобно на музейна зала помещение, където имаше три плюшени стола, разположени с лице един към друг. Тя погледна ватиканския кръст, Крукс Ватиканс, обвит в кожа, сребро и скъпоценни камъни. Това беше най-голямото съкровище на Ватикана, в което, казваха, имало късчета от Честния кръст.

Акиле ѝ каза да чака и скоро се появиха кардинали Аспромонте и Диас. Елизабета стана да ги поздрави, но Аспромонте се усмихна и ѝ

каза да седне. Те също седнаха. Столовете бяха толкова близко, че коленете им почти се докосваха.

Диас беше строг и внушителен, но пълното лице на Аспромонте беше мило и добродушно — и тя веднага изпита топли чувства към него.

— Елизабета Челестино — каза той и хвана тънката ѝ студена ръка в топлите си длани. — Сестра Елизабета. Църквата ти дължи огромна благодарност.

— Аз само служех на Бог, ваше преосвещенство. Той беше моят водач през това изпитание.

— Е, служила си Му добре. Представи си как би изглеждал светът днес, ако не беше успяла. Кажи ми, как е брат ти?

— Видяхме го сутринта. Надяват се още днес да го изпишат от интензивното отделение. Добре е.

— Добре. Добре. Той беше толкова дързък, толкова смел — каза Аспромонте. — Спаси много хора.

— Да, той е удивителен младеж — каза Елизабета. — Но е тъжно, че добри хора като професор Де Стефано, отец Тремблей и кардинал Джаконе загинаха. Тъжно е, че великата Сикстинска капела вече я няма.

— Капелата ще бъде построена отново — каза Аспромонте и пусна ръката ѝ. — Всички скърбим за Де Стефано и Тремблей. Кардинал Джаконе е друго нещо.

— Той е бил един от тях — рязко каза Диас. — Директорът на Папската комисия за свещена археология е бил един от тях!

— Господи! — възкликна Елизабета. — Ето как е разбрал. Още преди години, когато бях още студентка. Бил е лемур?

Кардиналите бяха смаяни от отговора ѝ.

— Знаеш за тях? — прошепна Диас.

Елизабета кимна.

— Открих някои факти. Споделих ги с отец Тремблей и в замяна той ми каза някои строго поверителни неща.

— Тогава разбираш пред какво сме изправени. Само Бог знае каква вреда щеше да нанесе Джаконе на църквата, ако беше единственият останал жив кардинал-електор — гневно каза Диас.

— Щеше да стане папа — каза Аспромонте.

— Катастрофа — каза Диас през зъби и стисна юмрук, сякаш някогашният боксьор в него нямаше търпение да стане от ъгъла за следващия рунд.

Аспромонте разпери ръце.

— Сестро, трябва да ни кажеш какво мислиш, защото ти си ги видяла отблизо. Говорила си с един от водачите им.

— И, да ми прости Господ, и да прости на сестра ми, отнехмe два живота — каза Елизабета.

— После ще те изповядаме и ще ти бъде простено — нетърпеливо каза Диас. — Какво е впечатлението ти от тях?

Елизабета си поe дъх.

— Искат да разрушат църквата. Мразят нея и всичко, което тя символизира. Искат да стъпчат всичко, което е добро, и ако междувременно всичко бъде разрушено, ще са доволни да видят целия свят в пламъци. Те са чисто зло.

Аспромонте я слушаше натъжен, главата му потреперваше, сякаш следваше ритъма на невидим метроном.

— Непрекъснато говорим за дявола — каза той, — но дори за мен самия, човек доста буквален във вярванията си и в интерпретацията на Библията, дяволът винаги е бил по-скоро метафора. Злото съществува, за това съмнения не може да има, но физическо въплъщение като това! Тази мисъл е страховита.

Елизабета чувстваше, че трябва само да слуша, а не да говори, но не можа да се сдържи:

— Това прави думите на Христос още по-важни, нали?

— Да! — съгласи се Аспромонте. — Напълно си права, сестро. Винаги сме имали работа. Днес имаме работа. Утре имаме работа. Няма да се свърши преди деня, когато Христос ще се завърне. Трябва да сме постоянно бдителни.

Елизабета почувства как я залива всепоглъщаща тъга.

— Може ли да ви задам един въпрос?

— Разбира се, сестро — каза Аспромонте.

— Майка ми почина, когато бях малка. Тя беше историчка. Намерила е в тайните архиви на Ватикана документ, писмо от шестнайсети век от Джон Дий, човек, който е възможно да е бил лемур. Привилегиите ѝ за научно изследване били отнети и за броени дни тя се разболя и умря. Мисля, че е била отровена.

— Как е името ѝ? — попита Аспромонте.

— Флавия Челестино. Почина през 1985.

Кардиналите си зашепнаха нещо.

— Не знаем за нея — каза Диас.

— Преди да ни отвлекат, отец Тремблей ми каза, че знаел името на човека, който наредил да се премести писмото от Джон Дий от архива. Рикардо Аниели. Бил личен секретар на човек, който в момента бил кардинал.

— Познавам Аниели! — възкликна Диас. — Почина преди няколко години. И ще ти кажа за кого работеше! За Джаконе!

— Значи наистина е била убита — каза Елизабета и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Толкова съжалявам, мила моя — каза Аспромонте. — Животът ти е бил травмиран отново и отново от тези демони. — Посегна към ръцете ѝ и тя му ги даде спокойно. — Защо, трябва да попитаме, Господ те е подложил на такива изпитания?

Диас ги прекъсна нетърпеливо:

— Това несъмнено е важен въпрос, но първо трябва да свършим малко практическа работа. Тези въпроси не бива да станат публично достояние. Представи си реакцията на вярващите, ако разберат за лемурите. А ние дори не сме сигурни с какво си имаме работа. Къде се спотайват? И колко са? Имаш ли някаква представа?

Елизабета поклати глава и Аспромонте пусна ръцете ѝ.

Диас се наведе напред.

— Може би тези словенци и Джаконе са били водачите. Може би не са толкова много. Ако Хакел не се е удавил, трябва да бъде заловен. И ще бъде обвинен за взрива. Изгубил си е ума, когато е разбрал, че няма да оглави швейцарците. Това го измислихме ние.

Елизабета слушаше невярващо.

— Съжалявам, ваше преосвещенство, може би не е моя работа да го казвам, но мислите ли, че е правилно да се потулва истината?

Аспромонте скочи преди Диас да успее да отговори.

— След като изслушахме предварителен доклад за преживяното от теб и след като разгледахме фактите такива, каквито ги познаваме, кардинал-епископите до късно през нощта обсъждаха въпроса. Не бива да говоря за тези разисквания, но може би някои членове, включая моя милост, бяха по-склонни от други към възгледите, които според мен

имаш ти. Но ние обсъдихме проблемите с голяма сериозност, потърсихме напътствие в молитва и говорим като един. Смятаме, че е по-добре да спестим на света такова огромно безпокойство. Смятаме, че разкриването на истината ще донесе повече вреда, отколкото добро. — После добави: — Следобед ще започнем конклава отново тук, в тази стая, под великия символ Крукс Ватиканс. Ще имаме нов папа. Може би новият Свети отец ще има различно мнение. Ще видим.

— Междувременно — каза Диас — ни трябва твоето мълчание. Знаем, че майор Челестино ще изпълни дълга си. Искаме сестра ти и баща ти също да си мълчат. Можеш ли да гарантираш за тяхната дискретност?

Елизабета си помисли, че Микаела не знае що е това дискретност, но кимна.

— Ще говоря с тях. Сигурна съм, че ще се съгласят. Ами Крек? И другият мъж, когото Микаела уби? Крек беше много богат. Полицията беше там. Това със сигурност ще излезе наяве!

— Не мисля — каза Диас. — Словенският посланик във Ватикана имаше тежка нощ. Словенското правителство не желае фактите за Дамян Крек да се разчуват. Той беше от крайното дясно и определено не беше приятел на политическите лидери в страната. Те вече са започнали да разпространяват новината, че Крек и Мулей са умрели при убийство и самоубийство. И че вероятно са имали хомосексуална връзка. Телата им ще бъдат кремирани.

— А скелетите от „Свети Каликст“? Какво ще стане с тях?

— Вече са на път за Италия. Ще отидат на съхранение. Новият папа ще избере нов председател на Папската комисия по свещена археология. Скоро ще бъдат взети решения.

Елизабета имаше само още един въпрос:

— А какво ще стане с мен?

— Трябва да ти кажа, сестро, че би могла да си ни от голяма полза тук във Ватикана — отвърна Диас. — Аз поне бих искал да те видя да поемеш жезъла, който падна от ръката на отец Тремблей, и да продължиш важните му дела. Никой не е в по-добра позиция от теб да се бори срещу тези лемури.

Долната устна на Елизабета се разтрепери неудържимо.

— Моля ви, ваше преосвещенство. Ще направя всичко, което църквата поиска от мен, но ви умолявам, моля ви, позволете ми да се

върна в училището си.

Аспромонте се усмихна.

— Разбира се, че може, мила моя, разбира се. Върви с Христа.

След като Елизабета излезе, двамата кардинали се спогледаха и Диас каза:

— Колко жалко. Тя е млада, с пъргав ум. А комай на старци като теб и мен се пада да продължим тази битка.

Беше пет следобед.

Срещата беше продължила само три часа, но кардинал-електорите изглеждаха уморени и дори изтощени.

Седяха в сакристията на „Св. Петър“ в стая, която не беше предназначена за тази цел. Маси и олтар, неизползвани от последния папски синод, бяха донесени от съседната зала за аудиенции на Павел VI.

Набързо бяха отпечатани нови бюлетини, всяка започваща с думите: *Eligo in Summum Pontificem* — Избирам за върховен понтифекс...

Когато кардиналите оставиха химикалките си, кардинал Франкони ги извика един по един, по старшинство, до олтара, където всеки подаде бюлетината на кардиналите наблюдатели и се закле на латински: „Христос да ми е свидетел и съдник, че гласът ми е даден за този, който смятам, че трябва да бъде избран пред Бога“.

Когато всички бюлетини бяха пуснати, един наблюдател разтърси урната, а друг извади една бюлетина и прочете името на глас.

Докато гласуването напредваше, се надигна шепот, но когато старшият наблюдател прочете резултатите, шепотът се смени с мълчание.

Кардинал Диас стана и се възправи в целия си ръст.

Отиде до редицата маси отдясно, застана пред един човек и погледна надолу.

— *Acceptase electionem de te canonice factam in Summum Pontificem?* — попита Диас. „Приемаш ли твоето канонично избиране за върховен понтифекс?“

Кардинал Аспромонте гледаше сплетените си пръсти.

Вдигна глава, срещна очите на стария си приятел и се поколеба много дълго, преди да кимне и да каже:

— *Asserpto, in nomine Domini.*

— *Quo nomine vis vocari?* — попита Диас. „С какво име ще се наричаш?“

Аспромонте каза високо, за да го чуят всички:

— Целестин Шести.

Старата камина и комин на Сикстинската капела ги нямаше, така че вместо тях беше използвана камината в папската резиденция. Беше свръхестествена гледка. Площад „Св. Петър“ още бе ограден с кордон и празен, с изключение на неколцина ватикански служители. Но отвъд портите имаше тълпа и щом хората видяха кълбетата бял дим на фона на бледото вечерно небе, се надигна рев, който отекна в цял Рим.

Елизабета изрита обувките си и легна облечена на старото си легло, в старата си стая в старото си училище.

Стори ѝ се невъобразимо хубаво да се върне при сестрите в манастира. След съвместната вечеря сестра Марилена каза кратка реч за двете радостни събития, за които ги подканяше да се замислят — избора на нов папа и завръщането на тяхната Елизабета, — а не за ужасяващите събития от предния ден.

Елизабета се страхуваше да затвори очи, за да не види яростното лице и мятащата се опашка на Крек, така че се моли с широко отворени очи. И когато събра смелост да опита мрака зад затворени клепащи, с облекчение видя не Крек, а младото мило лице на Марко, точно какъвто го помнеше.

На вратата тихо се почука.

Беше сестра Марилена.

— Извинявай, че те прекъсвам, Елизабета, но един човек иска да те види. Тук е, в параклиса.

Монсиньор Акиле, секретарят на Аспромонте, чакаше търпеливо. Държеше в ръце снежнобял плик.

— Светият отец ми нареди да предам това лично — каза той.

С треперещи ръце Елизабета отвори плика и извади написано на ръка писмо.

„Сестра Елизабета,
Две са причините да избира името Целестин VI.
Първата е, че също като Целестин V, който бил
прословуто неохотен папа, и аз с нежелание приех папския
престол.

Втората, скъпа Елизабета, си ти.

Целестин VI“

Елизабета бръкна в джоба на расото си и извади сребърния
медальон хи-ро.

— Моля ви, дайте това на Светия отец — каза тя. — Кажете му,
че е от колумбария на „Свети Каликст“. Кажете му, че това е тъничкият
лъч доброта в място на безкрайна тъмнина и зло.

34.

Изминаха две седмици и ритъмът на Ватикана започна да се нормализира поне привидно — с рязкото изключение на крановете, строителните машини и работниците, които се грижеха за правилното разрушаване и разчистване на останките на Сикстинската капела.

Малко от художествените съкровища можеха да се спасят, но цяла армия специалисти реставратори от най-големите италиански музеи вече планираше кампания за реставриране.

Папа Целестин VI подчертаваше символичната важност на възстановяването на Сикстинската капела. Той създаде специална папска комисия за наблюдение на проекта и провеждане на международен конкурс за избор на художник, който да изрисува на тавана нова фреска, която по някакъв начин да улови величието на Микеланджело и да пребъде във вековете.

Един слънчев съботен следобед в аудиторията на училище „Тереза Спинели“ на Пиаца Мастаи се състоя малка церемония.

Сред публиката имаше монахини, учители, ученици и родители.

На подиума сестра Марилена и сестра Елизабета седяха до Евън Харис, Стефани Мейър и майката игуменка на сестрите августинки, слуги на Иисус и Мария, която беше долетяла от Малта.

Сестра Марилена взе думата:

— Днес е щастлив ден за скъпото ни училище и скъпия ни орден. Нищо не е по-важно за нас от мисията ни да образуваме децата, за да водят добър, полезен и набожен живот. Постоянната липса на средства ни принуждаваше да вземаме трудни решения в миналото, но благодарение на сестра Елизабета и нашите нови приятели, които днес са тук с нас, ни предстоят светли дни. Моля да приветстваме професор Евън Харис и госпожица Стефани Мейър.

Двамата се изправиха и застанаха на подиума. Харис взе микрофона.

— Извинявам се, че не зная италиански, но тъй като това училище е отлично, ме увериха, че английският ще свърши работа.

Нищо не е по-удовлетворително от ситуация, в която всички страни печелят. Университетът в Кеймбридж е възпитал много изтъкнати мъже и жени в дългата си легендарна история, но едва ли сред тях има по-бележит от драматурга Кристофър Марлоу.

Като чу името, Елизабета се присви.

— Най-известната пиеса на Марлоу — продължи Харис — е „Доктор Фауст“ и като изследовател на Марлоу аз винаги съм страдал, че Кеймбридж не притежава оригинален ранен текст на творбата. Сега това е поправено. — Той вдигна книгата така, че да я видят всички. — Този великолепен том ще заеме полагащото му се място в нашата университетска библиотека и ще бъде вдъхновение за бъдещите поколения учени и студенти... А сега ви представям Стефани Мейър, изтъкнат член на борда на университета и щедър спомоществовател, която направи тази покупка възможна.

Мейър се усмихна и заговори в микрофона със сочния си глас:

— С огромно задоволство и радост предавам този чек за един милион евро на сестрите августинки, слуги на Исус и Мария.

На следващата сутрин Елизабета се събуди с леко сърце и доволна, че щастливата ѝ неделна рутина се е завърнала. Дзадзо беше излязъл от болницата и му бяха казали, че го връщат на служба в жандармерията и че може отново да поеме задълженията си, когато състоянието му го позволи. Цялото семейство щеше да отиде на месата заедно и да обядва у баща ѝ.

Тя си взе душ, облече чисто расо от торбичката от химическото чистене и отиде пеша до базиликата „Санта Мария“ в Трастевере под блестящото слънце.

Чувстваше се преродена.

Отклонението, по което бе поел животът ѝ, тази жалка интерлюдия, беше запалило повторно изпитание, което донякъде приличаше на онова, което беше изтърпяла преди десетина години, докато оздравяваше. Тогава беше решила да загърби стария си живот и да стане човек с непоколебима вяра. Сега още веднъж беше решила да се посвети на това поприще.

Баща ѝ настояваше за друго решение. „Не изпускай момента — възразяваше той. — Още си млада и жизнена. Още можеш да станеш

съпруга и майка. Ходи на църква колкото си искаш, моли се до посиняване, но моля те, напусни духовенството и се върни сред миряните.“

— Ти ще се откажеш ли от Голдбах? — попита го Елизабета.

— Не, няма, разбира се — отговори Карло. — Това е моята страст. Това ме държи жив. — И после размаха пръст към нея. — Не е същото.

— Не е ли? — попита тя. — Не виждам особена разлика.

Дзадзо вървеше малко несигурно, но иначе изглеждаше добре. Пред църквата Елизабета го целуна и му каза, че е отслабнал, но да не се тревожи, щяла да го охрани. Лоренцо беше с него, с униформа. Тя виждаше, че му се иска да прекара следобеда с тях, но след месата беше дежурен. Микаела беше с Артуро. Баща ѝ дойде последен. Миришеше на тютюн за лула и Елизабета видя, че пръстите му са изцапани с прясно мастило. Работил беше по Голдбах, сто на сто.

Влязоха в църквата заедно и седнаха на една централна пейка в нефа.

Докато енорияшите се събираха, Микаела се наведе към Елизабета и прошепна:

— Лоренцо изглежда прекрасно, не мислиш ли?

— Какво искаш да кажеш? — попита Елизабета.

— Казал е на Дзадзо, че те харесва. Мисля, че се притеснява, понеже си монахиня.

— Ами да се притеснява — прошепна през смях Елизабета.

— Е, и? — дяволито попита Микаела.

— Двамата с татко няма ли да ме оставите на мира? — скара ѝ се Елизабета, докато отец Санторо излизаше и заемаше мястото си на олтара.

Елизабета не помнеше месата да ѝ е харесвала толкова, особено моментът, в който отец Санторо вдигна ръце и запя „Глория“ с красивия си чист глас.

*„Gloria in excelsis Deo
Et in terra pax hominibus bonae voluntatis.
Laudamus te,
Benedicimus te,*

*Adoramus te,
Glorificamus te,
Gratias agimus tibi propter magnam gloriam tuam.
Слава на Бога най-висока
и на земята мир на хората с добра воля.
Възхваляваме Теб.
Благославяме Теб.
Обожаваме Теб.
Прославяме Теб.
Въздаваме Ти благодарност за великата Ти слава.“*

Когато отец Санторо спря да пее, Елизабета се присъедини с едно искрено „Амин“.

Дзадзо вървеше бавно и отказваше да му помагат, така че групичката им беше сред последните, които излязоха от църквата. Елизабета присви очи към слънцето.

Пиацата и фонтанът изглеждаха особено чисти и красиви. Пред кафенето играеха деца, влюбени се държаха за ръце. Отец Санторо се приближи, за да изкаже неделните си благопожелания на семейството, и сложи ръка на рамото на Дзадзо.

Внезапно Елизабета видя как Дзадзо се намръщи и от устата му се изтръгна само една дума:

— Пистолет!

Тя се обърна и видя един мъж да си проправя път през тълпата. Държеше пистолет — и го беше насочил право към нея.

Матиас Хакел. Имаше вдървеното изражение на човек, който просто е дошъл да довърши недовършената работа.

Отекна изстрел.

Елизабета чакаше куршумът да пронизе сърцето ѝ.

Беше готова. Изобщо не го искаше, но беше готова.

Главата на Хакел избухна в червени пръски. Той залитна напред и се стовари по очи на плочите.

Микаела инстинктивно се хвърли на земята и повали и Елизабета, за да я прикрие.

Лоренцо стоеше над трупа на Хакел с изваден пистолет, готов да стреля пак.

Нямаше нужда.

А после се наведе над Елизабета.

— Добре ли си?

Тя вдигна очи към него. Ръката му блокираше слънцето, но светлината се разливаше около нея и създаваше съвсем истински ореол.

Тя виждаше лицето му достатъчно ясно, но виждаше и лицето на Марко — и лицето на Исус Христос.

Всички те я бяха спасили.

— Да, добре съм.

Шофьорът на лимузината отби по кръговата алея на уединеното имение на Стефани Мейър.

Евън Харис седеше до нея на задната седалка.

— Хубаво е да си у дома — каза тя.

— Така е.

— Няма ли да влезеш за по чашка? — предложи тя. — След това ще те откарам до Харис се съгласи.

— Не забравяй книгата — каза Мейър.

Куфарчето на Харис беше в краката му.

— Не се притеснявай.

Влязоха, оставиха чантите си в антрето и отидоха в дневната.

— Ужасен удар е, че не излезе нищо — въздъхна Мейър.

— Не знаеш ли как се казва всъщност папа Целестин Шести? — позасмя се Харис.

— Естествено, че знам. Джорджо Аспромонте — каза Мейър.

— *Джорджо Пиетро Аспромонте* — натърти Харис.

— Петър Римлянина! — възкликна Мейър.

— Видя ли? — каза Харис. — Не бъди така унила. Нали щеше да почерпиш?

Тя наля и на двамата. Джин. Догоре. После каза:

— Защо не извадиш книгата?

Той я извади и я сложи на полицата над камината, отворена на титулната страница. Старият Фауст сякаш ги гледаше от центъра на магическия кръг.

- Утре ще започнем да се обаждаме по телефона — каза Харис.
- К. вече го няма. Но има други.
- Защо не ти?
- Наистина. Защо не аз?
- Чукнаха се.
- Това правим ние — каза Харис.
- И това сме ние — отвърна Мейър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.